

MUSIKMAGASINET

GAFFA

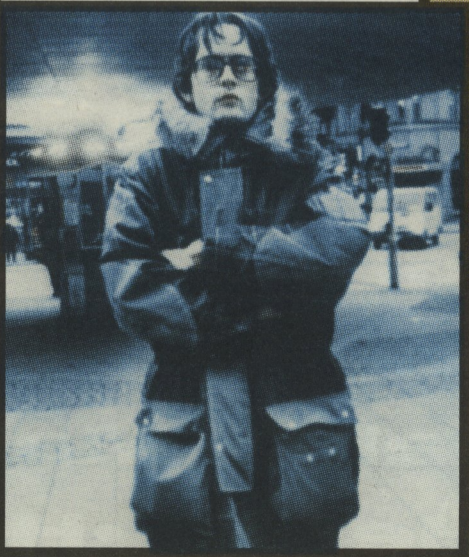
Roskilde Remix 1998
GRATIS Særnummer



**Baal • Sorten Muld • Plastikman
Portishead • Garbage • D:A:D
Speaker Bite Me • Tortoise • Pulp
Psyched Up Janis • The Verve
Bernard Butler • Atari Teenage
Riot • Jesus And Mary Chain
Nikolaj Nørlund • Lois • TV•2
Puddu Varano • Eagle Eye Cherry
Lisa Ekdahl • Malk de Kojn
Kristin Hersh • Hanne Boel
Program**

Indhold:

Baal	4
Sorten Muld	6
Plastikman	7
Portishead	8
Garbage	10
Speaker Bite Me	12
Tortoise	14
Psyched Up Janis	16
The Verve	18
Bernard Butler	20
Atari Teenage Riot	23
Jesus And Mary Chain	26
Nikolaj Nørlund	28
Lois	30
Puddu Varano	31
Eagle Eye Cherry	32
Lisa Ekdahl	34
Malk de Kojn	35
Kristin Hersh	36
TV2	38
Hanne Boel	40
D:A:D	42
Pulp	44
Program	47



Udgivet af Musikmagasinet GAFFA. Ansvarshavende Redaktør: Peter Ramsdal. Annoncer: Robert Borges. LayOut: Jesper Birk & Lykke Dahlén Lund. Tryk Franzen Offset. Oplag: 10.000
Forside foto: Claus Peuckert



Roskilde Festival

Carlsberg

OFFICIAL SPONSOR

Baals dramatiske år

Med det andet album *Karaoke* byder BAAL atter på intenst drama. Musikken bærer præg af gruppens brud med guitaristen David Kampmann, mens teksterne er en generøs invitation ind i hjertet på den skilsmisseramte Bjørn Fjæstad.

Af **Mette Castbak**

Foto **Sandra Greig**

- Vi vil ikke lave en *Sensorama II*. Vi vil gerne lave en ny vinkel på tingene.

Sådan lød beskeden fra forsanger Bjørn Fjæstad og guitarist David Kampmann på Midtøens Festival 1996. Baal var netop gået af scenen; de havde spillet for et overproppet Rytmetelt, alt imens fader Lou Reed gav opvisning på Rockscenen. Kun fire måneder efter udgivelsen af debutalbummet *Sensorama* var Baal blevet det store tilløbsstykke rundt om i landet. Lige fra de mindre koncert-steder, hvor mange folk måtte gå forgæves, til Roskilde Festivalen, hvor der knap var plads til alle under telt-dugen.

Baals lunsucces bundede i en gennemført teaterdramatik baseret på en pompøs, symfonisk arrangeret cabaretrock, der nok må siges at have været noget af det mest originale, danske koncertgængere længe var blevet præsenteret for. Den stærke modtagelse var overvældende for Baal, men allerede på Midtøen '96 overvejede Bjørn orkesterets næste skridt, som jo ville blive mødt med endnu større forventninger end debuten *Sensorama*:

- Jeg tror ikke, vi vil lave en kovending. Det teatraliske præg skal i hvert fald bevares, for det er vores styrke. Men vi bliver nok mere eksperimenterende på vores næste plade. Jeg kunne godt tænke mig at slippe nogle tøjler løs og finde nye facetter, som kan bringe os et andet sted hen.

Karaoke

Halvandet år efter Bjørns spådom er det nu sikkert at sige, at den er gået i opfyldelse. Musikken har gennemgået en tydelig udvikling. Baal har gjort sig fri af det pompøse Queen-element for i stedet at lade Danmarks mest bjørnebløde stemme læne sig croonende tilbage i en forførende melodiositet. Blandt de mere afgørende ændringer er det ambiente tiltag, der bryder ud i en elektronisk hvirvelvind på de tre numre, *Trash*, *So I Died In 1 Day* og *Game Over*. En anden markant forandring er guitarens nye placering i lydbilledet. Den er vejet tilbage for keyboard og bas og medvirker faktisk kun på halvdelen af de nye sange. Det grunder først og fremmest i, at guitarist David Kampmann har forladt gruppen, og at Baal først efter indspilningen af *Karaoke* fandt en ny guitarist. Han hedder Morten Lundsgaard, har en fortid i Bowie Jam ligesom de fleste andre Baal-medlemmer, og vil sørge for, at ingen numre kommer til at mangle guitar til koncerterne.

Dramatisk sangskrivning

Ude i øvelokalet i Vanløse har Baal stillet sig op for at give en prøve på det nye materiale. Bjørn Fjæstad på vokal, Henrik Steen Nielsen på keyboard, Jimmy Krogsgaard på bas, Jesper Grann Nielsen på trommer og Morten Lundsgaard på guitar. Der er kommet mere fyld på numrene, og bandet synes at kunne ånde lettet op efter at have været igennem en sangskrivningsproces, der ikke var uden forhindringer.

Bjørn: Efter *Sensorama*-turen i '96 brugte vi '97 til at skrive sange i. Og det havde vi det svært med. Der var divergerende



Baal har tonet det teatraliske udtryk ned til fordel for en mere ambientpræget lyd på deres nye album *Karaoke*.

meninger om, hvilken retning, vi skulle gå. Vi havde skabt os en identitet, men samtidig var den også lidt snærende. David valgte så at forlade bandet, og siden faldt det blå lys så på os. (Når Baal får skrevet en sang, hedder det sig, at "det blå lys" har skinnet på dem. Denne gang mener Jesper dog, at var flere farver, der skinnede på dem).

Jesper: David var meget bundet til den dér rock'n'roll-ting, som *Sensorama* var. Vi andre lyttede også til andet musik end lige det.

Hvilke plader har I lyttet til siden *Sensorama*?

Jesper: Underworld. Det satte virkelig sit præg på mig.

Jimmy: Eels tror jeg også, vi var enige om.

Bjørn: Og Becks *Odelay* har jeg været meget på.

Jimmy: I og med at guitareren forsvandt, blev der pludselig nogle nuancer i keyboardet, som vi aldrig havde hørt før.

Kom I ind på det nye ambiente element før eller efter, David gik?

Jesper: *Frenzy* og *Trash* blev lavet, mens David var på ferie.

Jimmy: Dem havde han svært ved at finde ind i, da han kom tilbage.

Bjørn: Det er sgu rigtigt... Jeg ved ikke, om der var noget, der stak i ham allerede dengang?

Var det grunden til, at han gik?

Bjørn: Henrik sagde til ham en dag: "Prøv at gå hjem og få nogle idéer, og kom så med det". For han var uden inspiration i øvelokalet. Der gik et stykke tid, hvor han ikke rigtig deltog, og en dag kom han og sagde, at han var i tvivl om, hvorvidt han skulle fortsætte, og at han ville have et års pause, men det havde vi jo ikke tid til. Det kan godt være, at det med det ambiente var med til at påvirke ham.

Jesper: Det har nok heller ikke været sjovt at komme hjem fra ferie og se, at vi bare var helt oppe at ringe over tre numre, som han ikke kunne forstå.

Dramatiske tekster

Hvor *Sensorama* var meget teatralisk buldrende og fiktionspræget i sin udtryksform, er det afdæmpede album *Karaoke*

mere filmisk stille og selvbiografisk. Der er ikke længere nogen maske at gemme sig bag ved.

Bjørn: Den nye plade er lavet på grundlag af, at vi har spillet sammen i nogle flere år og nu kender hinanden så godt, at vi kan nå ind til følelser, vi ikke kunne før. Før var det mere bulder og brag, puste sig op og trykke den af. Nu er der også private ting, der gør sig gældende. I hvert fald i mit tilfælde. Jeg er gået fra min kæreste og mine børn, og det handler alle sangene om. Om opbrud. Jeg har været nødt til at redefinere mig selv.

Bjørn fortæller lige så åbent, som han skriver sangtekster.

Bjørn: I begyndelsen arbejdede vi med masketekster. For alle sangene handlede om min sorg og min vrede til min ekskæreste, og jeg ville ikke have, at hele pladen blev dedikeret til hende. Så jeg ville lave de endelige tekster, da vi skulle i studiet i England. Men det endte med, at det bare blev redigeringer. Hele processen i sangskrivningen - her tænker jeg især på *So I Died...*, fordi den er så dyster - handler om en slags eksorcisme. Det lyder dramatisk, men sådan er jeg. Der skulle renses ud.

So I Died In 1 Day har en meget dommedagsagtig stemning.

Henrik: Det er en dødsmesse.

Bjørn: Jeg var nået til det punkt, hvor jeg troede, jeg skulle dø simpelthen. Det handler den om. Om savn. Det er et håbløst øjeblik. *Aeroplane* handler om lysten til bare at glide væk, at komme over på den anden side. Det handler *Moonraker* sådan set også om. Der er ingen harmonier, men bare et killer-beat, der kører inde i hovedet.

Udramatisk venskab

Bjørn: Jeg havde en lang periode, hvor jeg slet ikke havde lyst til noget som helst. Jeg ville bare være mig selv, komme herud og så hjem til mig selv igen. Vi snakkede meget om det i bandet, og jeg nåede så endelig til det punkt, hvor jeg fik grædt.

Jesper: Det gode ved at mødes hver dag er, at vi har tid til at begynde dagen med at drikke en kop kaffe og få snakket, og fordi vi kender hinanden så godt, får vi snakket om alt. Det er god terapi.

Bjørn: Tit når man er så meget sammen, som vi er, bliver man nødt til at snige et element af humor ind. Vi har udviklet en ret morbide form for humor. En ret kontaktsøgende humor, der går lige i flæsket på folk. Det bliver man nødt til, hvis man skal kunne møde op og ikke føle det som et pres, at man græder. Det skal der være plads til. Humoren har også været nødvendig for at undgå, at det blev patetisk.

Publikums reaktion

Hvad enten Baal har ændret sig eller udviklet sig, virker det som om, at de har fundet sig selv trods det forgangne års drama.

Bjørn: Der er mange danske bands, der gentager sig selv. Nok fordi de ikke har magten eller modet til at være kompromisløse og lave det, de har lyst til. Der er dog ét band, der ikke går på kompromis, og det er mine helte, Sort Sol.

Der var også mange, der fik et chok, da deres *Unspoiled Monsters* kom.

Jimmy: Vi vil da nok også hægte nogen af med den nye plade.

Bjørn: Til gengæld finder vi så mange andre.

Henrik: Det gør ikke noget, hvis vi tiltrækker et nyt publikum. Vi solgte jo ikke mere end 16-17.000 sidste gang.

Bjørn: Hvad angår hele den dér snak om, at man skal være loyal over for sit publikum, tror jeg, det er misforstået loyalitet at holde fast i den samme stil. Det ville da være at se ned på folk. Man skal være ærlig og lave det, man er glad for. Vi vil altid rykke videre - det gør publikum jo også!

BACARDI-MARTINI DANMARK A/S



ESTD CUBA 1862

BACARDI AND THE BAT DEVICE ARE REGISTERED TRADEMARKS OF BACARDI & COMPANY LIMITED

Folkeviser i dansehumør

Århusgruppen **Sorten Muld** har på rekordtid slået sit navn fast med en uplacerbar blanding af gamle nordiske folkeviser tilsat techno, folke- og verdensmusik. Ligegyldigt, hvem de spiller for, er publikum henrykte, og blandt deres fans er Peter Steele fra goth-heavy gruppen Type O Negative.

Af **Ulrich Lauridsen**

Foto **Steen Tronsgaard**

Sorten Muld blev til ved lidt af en tilfældighed, men er samtidig et af de mest succesfulde resultater af offentlig støttet rytmisk musik. Med deres sære men meget iørefaldende blanding af folkeviser og elektronisk baseret musik har gruppen, hvis kerne består af sangeren Ulla Bendixen, komponisten Martin Ottosen samt maskinmester Henrik Munch, ramt sin helt egen lyd og har udover kontrakten med Sony høstet massevis af anmelderroser såvel i Danmark som i udlandet. Nu udsender gruppen sit debutalbum *Mark II*, der er det foreløbige højdepunkt i konceptgruppens korte levetid, og derfor mødte GAFFA Henrik og Martin over en kande isvand midt i augusthedebølgen:

Hvordan opstod gruppen Sorten Muld?

- Sorten Muld opstod helt konkret ved at Ulla og jeg fik et brev fra Morten Lervig, som var i gang med at finde tre Århus-grupper til at repræsentere Århus til ArtGenda under Kulturby 96. I brevet eftersøgte Lervig nye projekter og ideer, for han ville ikke bare sende nogle af de allerede eksisterende grupper. Ulla og jeg syntes, det lød spændende, og da Ulla allerede på det tidspunkt selv skrev nogle ret viseagtige sange, besluttede vi os for at undersøge, hvad der fandtes af materiale fra vores egen musikalske undergrund og simpelthen prøve at se om man kunne lave et mix mellem det hjemlige; de nordiske folkeviser og det internationale; den rytmiske musik af i dag, som så skulle være mere teknologisk og inspireret af grupper som Massive Attack og Portishead, som vi var faldet for på det tidspunkt, fordi de formåede at få sangen tilbage i den elektroniske musik, forklarer Martin, der bor sammen med Ulla Bendixen.

Hvad præsenterede I for Morten Lervig?

- Vi blev valgt ud udelukkende på idéen eller konceptet. Vi havde ikke lavet et eneste nummer på det tidspunkt, men så var det jo bare om at komme i gang, og derfor tog vi på biblioteket og lånte nogle bøger med folkeviser, som ikke havde været lånt ud i 50 år, og sammen med noget vi selv kendte til, fik vi efterhånden et lager af brugbart materiale.

Hvordan kom I så i gang med selve musikken?

- Ulla og jeg havde ingen tidligere erfaringer med hverken folkemusikken eller technomiljøet, og vi blev derfor anbefalet at tage kontakt til Henrik, som vi så præsenterede en skitse til *Jeg gik mig ud en sommerdag* for i efteråret 1995. Derefter gik vi i gang med arbejdet i Henriks studie, og det hele var på det tidspunkt meget søgende. Jeg havde lånt en gammel Atari computer og en AC-10 sampler, og kom med nogle rimelige naivistiske oplæg til Henrik, for lige at vise, hvor vi skulle hen. Resten foregik i studiet sammen, og vi inviterede en masse forskellige musikere, der blandt andet spillede på drejelire og

sækkepiber, og det var fantastisk spændende, for vi havde jo aldrig stået overfor disse instrumenter før, og vidste slet ikke, hvad de kunne og hvilken toneart, de spiller i.

Hvordan bruger I alle disse specielle instrumenter sammen med synthesizerne og de andre mere teknologiske instrumenter?

- Vi optog en helvedes masse af dét, som alle de musikere, vi inviterede, spillede, og så klippede vi en helt masse små stumper ud og fik på den måde byggeklodserne, som vi så arrangerede færdig til de numre, som er på mini-albummet, der udkom i foråret 1996.

Det hele lyder meget konstrueret.

- Ja, det er meget anderledes end for eksempel almindelig rockmusik, der jo ofte i en lang årrække bliver bygget op af numre, der tager udgangspunkt i egen navle.

- Det er jo ikke mere konstrueret end, at når vi går i studiet, ved vi ikke helt præcis, hvad vi vil bruge, og musikken udvikler sig derfor meget i studiet, supplerer Henrik, inden Martin igen overtager ordet:

- Men det er rigtigt, at Sorten Muld som gruppe eller koncept er helt konstrueret, og vi ville nok ikke været gået i gang, hvis vi ikke var blevet udvalgt til ArtGenda.

Hvordan er det så at modtage så mange roser for sin 'konstruktion', og faktisk meget hurtigt få kontrakt med et stort pladeselskab som Sony?

- Det er hårdt arbejde, siger Martin Ottosen grinende, inden Henrik Munch fortsætter: - I starten var det faktisk også ret overraskende, at responsen var så god. Specielt allerede efter vores første koncert var det lidt mærkeligt.

- Jo men, det viser måske også, at det er en god idé, at den rytmiske musik stiller sig selv nogle opgaver. Faktisk tror jeg, at den nærmest trænger lidt til ikke altid at tage udgangspunkt i egen navle. At få pladekontrakt betyder, at man hele tiden skal tænke på at gøre reklame for sig selv, og man tænker meget over, at det man laver meget gerne må blive et hit, mens vi overhovedet ikke tænkte på målgruppe, da vi begyndte, for da havde vi penge til bare at lave musikken. Man skal passe på, at musikken ikke kommer ind i det der underlige selvsving, hvor man tænker for meget på, hvem der nu kan lide det, filosoferer Martin.

Nu siger du 'rytmisk musik, hvilket jo er noget bredt. Hvor vil I selv placere jeres musik rent genremæssigt?

- Jeg tror, at elektronisk musik er det bedst dækkende, siger Henrik Munch, inden han mødes af et forbehold fra Martin Ottosen:

- Det kan bare så let komme til at lyde som sådan noget eksperimenterende musik, og vi kommer jo, selv om Henrik har lavet meget både dance og goa, hverken fra techno- eller folkemusikmiljøet, og det er faktisk meget sjovt, at en del af de musikere, som vi havde med i studiet, på den ene side var ret benovede over det, vi lavede, mens de på den anden side heller ikke helt kunne lade være med at antyde, at vi gjorde noget forkert. Men det var vi jo heldigvis ikke klar over, og fordi vi er lykkeligt uvidende om alle mulige genrers konventioner, har vi brudt en masse regler, som vi slet ikke kendte. Så jeg tror, at styrken ved Sorten Muld er, at vi sætter os mellem stolene.

Hvem er det så, der kan lide jer?

- Jamen, det er jo alle mulige. Det har vi jo kunnet se her på sommerens festivaler, hvor vi har spillet for vidt forskellige mennesker på blandt andet Skagen Visefestival og Roskilde Festival, ligesom vi har deltaget på deciderede verdensmusik-festivaler i Tyskland og Frankrig.

Henrik fortsætter: Ja, og så har vi spillet på en lille visefestival, hvor vi spillede efter Benny Andersen og Poul Dissing for 350 siddende midaldrende gæster. Og selv Peter Steele fra Type O Negative kan lide os: Vi spillede på en festival i Sverige, hvor de også spillede, og han sendte sin manager over til os for at få alt det materiale, vi havde, fordi han havde hørt os, mens de gik og stillede op til deres koncert ovre på en anden scene.

Hvorfor er de nordiske folkevisers dystre historier så fascinerende?

- Det er jo bare datidens underholdning, og det er jo nøjagtig de samme ulykker, du ser i tv eller på film i dag, så det er der slet ingen forskel på. Det med spændingen ved ulykker - specielt andres - har jo altid fascineret, og det er da også det, vi har været fascineret af.

Hvor lang tid kan Sorten Muld-konceptet holde?

- Mit bud er, at der i hvert fald kommer en cd mere under samme koncept. Men jeg tror aldrig, at vi kommer til at bruge Ullas egne tekster, for så ville det ikke rigtigt være Sorten Muld. Men det kan da godt være, at vi viderefører samarbejdet efter Sorten Muld, men så bliver det under et andet navn. Vi er helt bevidste om, at netop fordi Sorten Muld er et koncept, har det sin tid.



- Man skal passe på, at musikken ikke kommer ind i det der underlige selvsving, hvor man tænker for meget på, hvem der nu kan lide det, filosoferer Martin Ottosen fra den århusianske gruppe Sorten Muld, der blev dannet på opfordring til Kulturby 96.

electronica

Lyden af Special K

Plastikman

Hvis du ikke er hundrede procent nyskabende, er du totalt ligegyldig!!

Om nogen er canadieren Richie Hawtin manden, der gennem de sidste ti år har stået for en løbende redefinition af, hvad man kan bruge analoge Roland-synthesizere til. Han har, under navne som Cybersonik, F.U.S.E. og Plastikman, opbygget et repertoire spændende fra acid house over hård techno til svært tilgængelige lydeksperimenter. Fællesnævneren for disse ellers forskelligartede udgivelser er dog ikke til at overse og kan således også beskrives ganske simpelt: minimalistisk musik på analoge synths. En stil, som Hawtin, siden han trådte sine barnesko i Detroit's teknoklubber, har været svoret fortaler og frontfigur for. Sideløbende med sin musik oprettede Hawtin i 1990 det nu legendariske +8-pladeselskab sammen med sin musikalske makker og ven John Aquaviva. Et selskab med den simple filosofi, at "hvis du ikke er hundrede procent nyskabende, er du totalt ligegyldig".

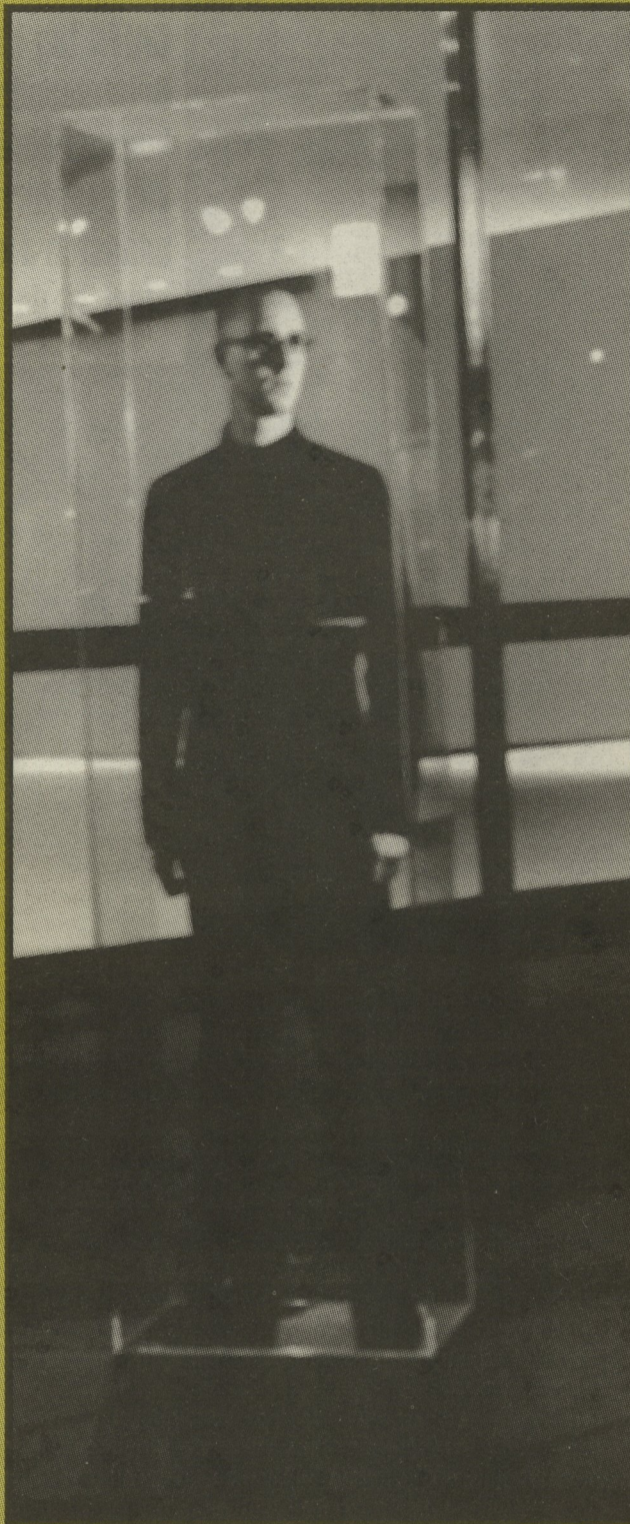
Ingen gammel vin på nye flasker

Efter i 1994 at have udgivet klassikeren *Musik* er der nu gået hele fire år, siden nyt Plastikman-materiale så dagens lys - en mindre evighed inden for genren. Nu er han omsider tilbage med en værdig, omend temmelig krævende opfølger. Lad det med det samme være sagt, at selvom *Consumed* er lavet på de samme instrumenter, virker den absolut ikke som en naturlig opfølger til den meget lette og legende *Musik*. *Consumed* virker tværtimod ekstremt mørk, indadvendt og utilgængelig ved første gennemlytning. Et musikalsk syvmileskridt, der på alle måder fordrer en uddybende forklaring:

-Hvad der skete efter udgivelsen af *Musik*, var at jeg simpelthen ønskede at skrinlægge Plastikman et stykke tid for at kunne koncentrere mig mere om nogle af mine andre projekter. Mit pladeselskab +8 skulle passes, og da jeg samtidig er en flittig DJ, har det også taget en del tid. Derudover må man ikke glemme, at jeg i 1996 udgav hele 12 12"ere under mit eget navn. En serie, der, uden at lyde som *Consumed*, var langt mørkere og eksperimenterende, end hvad jeg ellers er kendt for. Efter dette tog jeg så halvandet års ferie for at ligesom at samle nye impulser, da jeg ville undgå bare at lave en *Musik* part 2. Det kunne nemt været sket, da jeg ikke som så mange andre skifter instrumenter hele tiden. Man bliver nødt til at flytte sig musikalsk, og ikke kun instrumenteringsmæssigt. Der ville jo ikke være nogen grund til at udgive den, hvis der bare var tale om gammel vin på nye flasker. Min idé med *Consumed* er i endnu højere grad end før at udfordre lytteren. Pladen virker måske derfor mere mørk og gådefuld, hvilket er sket, ved at effekterne er skåret ned til absolut minimum.

En meget kendetegnende ting ved Richie Hawtin er hans meget simple og underspillede konstruktion af beats og klangflader. Dette er en åbenlys del af hans lydbillede, men hvorfor bygger han sine numre sådan op, og hvad vil han egentlig med det?

- Der er i øjeblikket meget musik, der simpelthen propper for mange overflødige ting ind i musikken. Nummeret kvæles derved og bliver simpelthen overkodet med information, hvilket sætter grænser for lytterens tolkning. Resultatet bliver, at alle hører det samme, og dermed har nummeret på forhånd sat grænser i lytterens fantasi. Denne ødelæggelse af fantasien søger min musik at gøre op med. Det gælder netop om ikke at sætte barrierer, men tværtimod om at udvide folks lytteoplevelse. Jeg lægger derfor med vilje kun lige akkurat den mæng-



de information i et nummer, der skal til for at fange modtagerens forestillingsevne. De numre, vi her taler om, lægger ikke op til en specifik tolkning. Der skulle tværtimod gerne opstå et individuelt rum, så hver enkelt knytter noget personligt til deres oplevelse af min musik.

K for concept

Specielt inden for sit Plastikman-projekt har Hawtin gjort utrolig meget ud af at skabe et stilsikkert concept, der afspejles i alt fra pladecovers til mængder af merchandise som for eksempel kaffekopper og musemåtter. Disse prydes alle som én af billedet af den lille surrealistisk dansende tegneseriegnom, der siden første udgivelse har været synonym med Plastikman-projektet.

Undtagelsen, der bekræfter reglen, er netop hans nye album, da pladens cover for første gang ikke prydes af Plastikman-logoet. *Consumed* er helt sort, kun afbrudt af en sort stribe maling på fronten. Dette virker som en så radikal ændring, at det ud fra den ellers stilsikre indpakning ikke bare kan være en tilfældighed eller en pr-medarbejders fikse indfald.

- Jeg mener, at musik og den dertil hørende indpakning er nøje forbundet således, at coveret bør hentyde til, hvordan indholdet lyder. Det nye cover er meget mørkt og gådefuldt, så når publikum står med det i hånden, skal de kunne se, at de her har med noget, der er forskelligt fra de forrige albums, at gøre. Med hensyn til striben foran, nej, den er ikke bare tilfældig. Den repræsenterer tomhed og en slags uendeligt rum, hvilket passer godt til indholdet, der gerne skulle virke netop sådan.

Du er kendt for utallige indfald af konceptmæssig karakter?

- Faktisk har jeg en svaghed for sådanne sammenhænge; alle spørger for eksempel til disse k'er, jeg satte ind i stedet for c'er på de to første albums. Den eneste forklaring, der egentlig kan gives på dem, er at jeg kan lide udseendet og lyden af k. På en eller anden måde synes jeg, de passer til min musik.

Men der er jo ingen k'er på Consumed, der i stedet vrimer med con-ord som contain, convulse og converge?

- Ja, det er for det første for at vise, at dette album er forskelligt fra for eksempel *Musik*, at de er væk. Men jeg syntes nu heller ikke rigtigt, at numrene var k-numre, de lød mere som con-numre, som for mig er knapt så farverige og spraglede. Derfor con i stedet for k, hvis du forstår!?!

Øøøh, ikke umiddelbart. Det virker måske snarere en anelse langt ude, men bare han selv forstår, er det nok ikke så galt endda. Alt ved Plastikman er dog ikke så kryptisk. I numre som *Train*, *Locomotion* og *Helikopter* virker idéen noget mere gennemskuelig. Her har vi at gøre med musik, der søger at skabe en stemning af, hvad titlen betyder, og altså i disse tilfælde lyden af tog og en helikopter.

- Jeg kan, som du nok har forstået, godt lide at fjerne alt overflødig, og her har jeg så arbejdet på at få nogle numre til at lyde som en bestemt ting. Lytteren skal så via titlen gerne få en fornemmelse af, hvor jeg vil hen, og det er at genskabe et lydligt billede i lytterens bevidsthed. Jeg har dermed hjulpet vedkommende lidt på vej med et stikord.

Fra +8 til Minus

Udover at filosofere over diverse mere eller mindre spidsfindige baggrunde for sine numre er Hawtin sammen med John Aquaviva som nævnt også manden bag pladeselskabet +8. Ud over plader med Hawtin selv har +8 de sidste otte år også stået bag udgivelser med så skelsættende og prominente navne som Speedy J, Ian Pooley og Theorem. Selskabet er dog for nylig blevet lagt på is, en ting, der kun kan undre, da +8 absolut ikke lod til at lide af mangel på hverken kreativitet eller succes.

- John og jeg besluttede ikke at udgive noget i år for i stedet at tænke igennem, hvilken retning fremtidige udgivelser skal tage. Jeg trængte samtidig til luftforandring, så jeg startede i stedet et nyt selskab, Minus. +8 er et selskab, der via mange navne forsøgte at afsøge så mange forskellige retninger inden for genren som muligt. Målet med Minus er, at det skal være et fristed, hvor jeg kan udvikle mine personlige idéer og projekter. Jeg vil forsøge at inkorporere mere abstrakt kunst i min musik. Jeg beundrer virkelig de malere, der er i stand til at skære en ting ned til det absolut minimale og der ud fra skabe noget, der giver dig en idé om for eksempel en hest, uden at billedet overhovedet ligner et normalt figurativt billede. Som du nok kan høre, har jeg også hentet en temmelig stor bunke inspiration til min musik derfra. Mit mål er kort sagt: at antyde en atmosfære, uden at skære den ud i pap.

Plastikman spiller på Deeday Scenen på årets Roskilde Festival.

Morten Jensen

Portishead - sour times

GAFFA tog i begyndelsen af juli 1997 til New York for at møde Bristolbandet Portishead, der er klar med opfølgeren til det kommercielle hit og store kritiksucces *Dummy*. Der har været store forventninger til gruppens nye album - ikke mindst fra bandet selv. Faktisk blev forventningspresset så stort, at de i en periode glemte at nyde at lave musik.



gang, overanalyserede jeg helt vildt, hvad det var jeg skulle i gang med. Vi opstillede en masse regler, som var fuldstændig umulige at overholde for resten af bandet - og mig selv. Vi må ikke gøre sådan og sådan, vi må ikke bruge den guitar, vi må ikke bruge det orgel, fordi det ikke måtte lyde som på det forrige album. Og så endte det med, at vi smed alting væk. Vi endte med tomme hænder, siger Geoff Barrow, der er kommet ud på den anden side af problemerne, og velopløst og humoristisk fortæller om det

Af **Peter Ramsdal**

Manhattan, New York. Stedet, hvor tusindvis af gule taxier drøner rundt mellem bygninger, der har så mange etager stablet oven på hinanden, at det næsten synes at stride mod naturen. Det synes heller ikke at stemme, at Bristolorkestret Portishead, hvis musik er et eksempel på, at *less is more*, er taget til New York, hvor mottoet er *bigger is better*, for at give deres første koncert i mere end to år, og dernæst tale med pressen om deres nye album. Det første siden trip hop-klassikeren *Dummy* udkom for tre år siden.

Hvorfor har I valgt at promovere Jeres nye album i New York?
- Grundlæggende har vi det ikke særlig godt med at skulle lave en hel masse ting med pressen. Derfor valgte at lave en koncert, der kunne blive udgangspunktet for albummet, frem for bare at give en masse interviews som vi ikke har det særlig godt med at lave. Og så ville vi gerne have lidt tid for os selv. Jeg ved det lyder latterligt, når vi er her i New York, men på den måde kunne vi få det hele overstået på én gang, og bagefter koncentrerer os om vores turné. Samtidig ville vi holde det et sted, hvor der kunne komme folk fra hele verden, og hvor det ville være vores musik snarere end os som personer, der er i fokus, kommer det fra den ene hovedmand i bandet, den kun 26-årige Geoff Barrow med den krøllede musikalske sans for jazz, blues, rock, filmagtige temaer og hip hop rytmer.

Inspector Clouseau i New York

Det er højsommer i New York, udenfor hotel New York Hilton er der fugtigt som i en sauna, men indenfor, hvor Portishead afholder pressemøde arbejder airconditionlægget på højtryk, og gør det tåleligt for hotellets personale at være ulæstelig klædt i uniform. Det er fredag den 25. juli, dagen efter, at Portishead har givet koncert på spillestedet Roseland Ballroom, der ligger mellem Broadway og 8th Street. En koncert, der blev optaget af flere kamerahold, og senere er blevet udsendt som koncertfilmen, *Portishead - live at the Roseland Ballroom*.

Der er blevet fløjet omkring et halvt hundrede musikjournalister fra hele verden til "det store æble" for at høre om Portisheads nye album. Foruden Geoff Barrow lydteknikeren Dave McDonald, på pressemødet, samt guitaristen og bassisten

Adrian Utley. Gruppens anden hovedfigur, den kæderygende sangerinde Beth Gibbons, hvis stemme spænder fra det kælne til det høje, næsten skingre, er ikke til stede på pressemødet af den simple grund, at hun ikke bryder sig om at blive interviewet.

Den sorte lydtekniker Dave McDonald har mistet stemmen aftenen før, efter koncerten, derfor er det primært Geoff Barrow, knægten med det glatte drengensigt, og guitaristen Adrian Utley, som ligner støbeformen til en engelsk værtshus-slagsbroder, der fører ordet.

Hvordan tror I, at det nye album vil blive modtaget?, lyder det fra en af de tilstedeværende journalister på et engelsk, der ville få Peter Sellers' Inspector Clouseau til at lyde som en Oxfordprofessor.

- Jeg var i lang tid bekymret for, hvordan modtagelsen ville blive, og jeg er stadig bekymret for det, men jeg er kommet til den konklusion, at hvis folk kan lide albummet, så køber de det, og hvis ikke, så er der ikke meget vi kan gøre ved det, kommer det lakonisk fra Geoff Barrow, der i lang tid ikke var i stand til at lave musik, fordi han følte, at han var nødt til at genopfinde sig selv musikalsk.

Enormt forventningspres

Musikken på Portisheads nye album er i forhold til forgængeren blevet endnu mørkere, næsten neurotisk. Gruppen blander stadig jazz, blues, hip hop og filmagtige temaer til en intens og stemningsmættet musikalsk cocktail. En af Geoff Barrows store inspirationskilder er soundtracks til spændingsfilm. Blandt andet er han en stor beundrer af Bernard Herrmann, som var manden bag lydsiden til en række af Alfred Hitchcocks gyserfilm, og ganske karakteristisk debuterede Portishead som bagmænd til lydsporet til den cinema noir-inspirerede, sort/hvide spændingsfilm *To Kill A Dead Man*, der havde premiere i engelske biografier i juni 1994 - to måneder før udsendelsen af gruppens debutalbum *Dummy*. Et album, der i dag har opnået klassikerstatus indenfor trip-hop-genren på linje med Massive Attacks *Blue Lines* fra 1991. *Dummy* blev således udnævnt til Årets Album af blandt andre de engelske blade *Melody Maker* og *The Face*. Forventningspresset til gruppens andet album har derfor været enormt, ikke mindst for gruppen selv.

- Vi mistede fatningen i omkring tretten måneder, hvilket er en af grundene til, at det har taget så lang tid. Da jeg først gik i

pres det har været at skulle lave en opfølger, der var lige så succesfuld som debutalbummet.

- Det var grunden til, at jeg gik helt kold i tretten måneder. Jeg følte mig latterligt presset. Jeg glemte, hvorfor jeg overhovedet laver musik, siger Geoff Barrow.

- Det havde en del at gøre med alle de regler, vi havde opstillet. Vi havde skabt en genre, som vi ikke ville forlade, men det skulle vi have gjort, kommer det fra Adrian Utley.

Efter tretten måneders ufrugtbar regelrytteri lykkedes det endelig Portishead at lave musik igen. Gruppen opgav at forsøge at genopfinde sig selv. Vendepunktet indtraf efter, at ikke mindst Adrian Utley og Dave McDonald i overført betydning sparkede Geoff Barrow i røven og forsøgte at få ham til at løsne op og begynde at nyde musikken igen.

Derfor er Portisheads nye udspil, der også bærer navnet på Bristolforstaden Portishead, ikke en ny musikalsk landvinding. Faktisk ligger albummet ikke langt fra gruppens første udspil, men alligevel har musikken ændret sig. Blandt andet er bandet begyndt at sample sig selv. Allerede på *Dummy* var de fleste samplinger spillet af gruppen selv, men denne gang har de taget skridtet fuldt ud.

- Vi har altid været interesseret i at sample fra andre plader, det er dér det kommer fra oprindeligt, men i stedet for at tage det fra andres plader, fandt vi ud af, at vi faktisk kunne skabe den samme stemning ved at spille det selv. Og så kan vi selv tilsætte en smule af vores egen lyd til materialet. Der er ikke noget i vejen med at sample fra andre, så længe man betaler dem for det naturligvis, vi kunne bare godt lide tanken om, at vi skaber vores egen lyd ved at sample os selv, siger Geoff Barrow.

Lydtapet i folks stuer

Et andet Bristolband Massive Attack udgav i 1991 albummet *Blue Lines*, og med den udgivelse opfandt de engelske musikjournalister betegnelsen trip hop, som hentyder både til hip hop, og det syrede, det trippede i musikken. Men begrebet skulle blive endnu mere opreklameret og smart tre år efter, da Portishead udsendte debuten *Dummy*.

Hvordan har I det med alt det hysteri, der har været om trip hop?

- Jeg kan godt forstå, at journalisterne propper tingene ned i en række kasser med forskellige etiketter, men vi er ikke specielt vilde med at blive kaldt et trip hop band. Det er frygteligt

are here again

opreklameret. Problemet er, at når man fokuserer så meget på én ting, så bliver det lige pludselig trendy, og når trenden er ovre, så kommer der noget andet i stedet for. Sådan er det, konstaterer Geoff Barrow nøgternt, og forudser måske allerede, at trip hop-bølgen er skyllet væk, og med den måske også køberne til gruppens blot andet album.

I Danmark har forgængeren *Dummy* solgt næsten 25.000 eksemplarer, uhørt for et album, der med sin mørke tone ikke umiddelbart er musik til masserne. Albummet blev ikke alene godt modtaget blandt publikum, det blev desuden brugt som jingler og baggrundsmusik ved en næsten hver tænkelig lejlighed. Herhjemme blandt andet som kendingsmelodi i TV2-programmet *Planet Danmark*.

Hvordan har I det med, jeres sange bliver brugt som baggrundsmusik?

- Ah, du mener lydtapet. Du kan lige så godt komme til sagen. Lad os være ærlige, vi har altid opfattet os selv som meget sofistikerede mennesker, siger Geoff Barrow og hans ansigt flækker af grin.

- Hvad kan vi gøre ved det? Vi kan ikke gå ud at sige: "Vi er ikke baggrundsmuzak, vi er et seriøst orkester". Vi håber blot, at publikum kan lide vores musik.

Vi er et band

Da *Dummy* for tre år siden blev lanceret af pladeselskabet blev der fokuseret på Beth Gibbons og Geoff Barrow som frontfigurer i Portishead, men Geoff Barrow lægger vægt på, at både Dave McDonald og Adrian Utley er en lige så stor del af bandet:

- Vi arbejder alle det samme antal timer. Vi lægger det samme arbejde i det. Vi er et band.

Men selv om Geoff Barrow lægger vægt på, at Portishead er et band, så er der alligevel en skarp arbejdsdeling. Det er primært trekløveret Geoff, Dave og Adrian, der arbejder i studiet med at lave et grundspor, som siden bliver sendt Beth, der er flyttet fra Bristol og nu bor i Easton, Devon. Derefter skriver hun teksterne og sangene, og går i studiet for at indspille vokalen.

Et af Portisheads særkender er sangerinden Beth Gibbons høje diskante stemme, der ofte balancerer på grænsen til det skingre. På en række af sangene på det nye album har gruppen endog forvrænget hendes stemme, så den kommer til at fungere mere som et instrument end en stemme.

- Vi forvrængede hendes stemme, men ikke særlig meget. Hun sang faktisk på den måde, og sådan var det på en masse af materialet, selv om det lyder som om, at vi virkelig har skruet på en masse knapper. Sagen er den, at hun kan gøre sådan her, siger Geoff Barrow og forsøger at lyde som en elefant, der lige har ædt en trompet.

- Beth har et anlæg derhjemme som hun har piller alle knapperne ud af, og skruet helt op for diskanten når hun lytter til det i høretelefonerne. Det skinger afsted, og hun ødelægger fuldstændig sin hørelse, men det lader til at hun kan lide det på den måde, siger Geoff Barrow.

- Hun sendte os et bånd med en række sange, som hun havde indspillet, og de var mere forvrængede end vi nogensinde ville have lavet dem, indskyder Adrian Utley.

Grundstemningen i musikken er således stadig den samme, blå, tilrøgede og lettere deprimerede, selv om Geoff Barrow understreger, at man ikke behøver at være deprimeret for at høre på gruppens musik:

- Der er et par glade numre på albummet.

- De er optimistiske, ikke glade, korrigerer Adrian Utley.

Sour times are here again.

Portishead:

Geoff Barrow:

Trommer, keyboards og samples. Har tidligere arbejdet i The Coach House studio, hvor Portishead indspillede deres første album, som tekniker. Har blandt andre remixed for Gabrielle og Depeche Mode. Musikalske indflydelseskilder tæller blandt andre Isaac Hayes, A Tribe Called Quest og Tricky.

Beth Gibbons:

Sang og guitar. Har sunget de sidste ti år. Har blandt andre arbejdet sammen med A Guy Called Gerald og Paul Webb fra Talk Talk. Musikalske indflydelseskilder tæller blandt andre Paul Webb, Janis Joplin, Edith Piaf, Cocteau Twins og Throwing Muses.

Adrian Utley:

Guitar, bas og keyboard. Mødte Geoff i The Coach House studio. Har tidligere arbejdet sammen med blandt andre Blue Note artisten Big John Paltan, Jean Toussaint fra Jazz Messengers og trompetisten Gerard Presencer fra US3.

Dave McDonald:
Lydtekniker.

Roseland sætliste:

- 1 Humming
- 2 Numb
- 3 Cowboys
- 4 Undenied
- 5 All Alone
- 6 Half Day Closing
- 7 Over
- 8 Only You
- 9 Sour Times
- 10 Seven Months
- 11 Mysterious
- 12 Western Eyes
- 13 Elysium
- 14 Glory Bow
ekstranumre
Roads
Strangers



hanne boel/need



rost af pressen

GAFFA: **** "Need er et flot og overbevisende album"

BLENDER: "Med Need har hun genfundet sig selv med en ide- og udtryksrigdom, der er de færreste Boel-veteraner beskåret, og hun fortjener med dette udspil i høj grad etiketten pladekunstner - hvis kunst handler om at overskride grænser og udforske nyt territorium."

M: **** "Boel er én af landets absolut mest spændende kunstnere. Need er hendes foreløbige hovedværk"

POLITIKEN: "I overensstemmelse med sangenes rækkevidde og albummets tema bruges vældet af stemningskabende detaljer efter personligt gehør og behov. Det er med til at gøre Need til et nødvendigt og oplevelsesrigt udspil fra Hanne Boel"

BERLINGSKE TIDENDE: "Som sådan er Need en rigtig god plade, måske endda Hanne Boels hidtil bedste"

EKSTRA BLADET: **** "Danmarks største, fedeste og mest selvsikre pop-rock-stemme"

INFORMATION: "Kvinderne i dansk rock kæmper stadig for at bestå Boel-prøven - Hanne Boel viser igen vejen på sit syvende album"

JYLLANDSPOSTEN: **** "Musikalsk kraftpræstation", "Fantastisk plade, men lov dem selv at lytte ordentlig efter"

LARS STOKBRO: "Der er garanteret en langtidsholdbar oplevelse", "På Need går sange og sangerinde op i den højere enhed, som giver et helstøbt album, som bare bliver bedre og bedre at lytte til"

ÅRHUS STIFTSTIDENDE: "Boel, bedre, bedst", "Hanne Boel sigter højt og rammer dybt"

FREDRIKSHAVNS AVIS (m.fl.): **** "Treenigheden har, med sikker sans for tidens lyd, skabt en vellykket symbiose af melodi og dybde, et drømmende tæppe af cinematiske loops, rosk og strygere, der suger lytterens opmærksomhed til sig, som en majestætisk søjle af skinnende krystal"

HOLBÆK AMTS VENSTREBLAD: "Det er et utroligt flot, velproduceret, velklingende, velsunget album"

MIDTJYLLANDS AVIS **** "I det lettere mystisk lydbillede opstår pludselig en række flotte sange med en usædvanlig rummelighed og den til tider utraditionelle - og i starten lettere irriterende - lydsammensætning bliver pludselig original og behagelig"

THISTED DAGBLAD (m.fl.): "En flot flot plade af den slags man skal lytte til adskillige gange, men som kan holde til det"

BRØNSHØJ HUSUM AVIS: "...det er en fed plade, som fortjener alverdens ros og god kritik"

RANDERS AMTSAVIS (m.fl.): **** "Flot er det, nu med flere elektroniske elementer og strygere. Sammensat og frodigt boblende"

FREDERICIA DAGBLAD (m.fl.): "Hanne Boel triumferer på sin hidtil bedste CD"

Ø-BLADET **** "Numrene på det nye album Need er på ingen måde letkøbte. De er storladne og veldrejede kompositioner og signaturen er på de fleste Hanne Boels egen"

ARBEJDEREN: "Med Need er det således lykkedes Hanne Boel at skabe en lille perle, der med garanti vil ligge og skinne en hel del uger mellem de andre mere eller mindre kunstige perler på hitlisten"

hanne boel
live - grøn scene - søndag

Pop,

seks

Efter en nærmest endeløs kæde af udsættelser er **GARBAGE** langt om længe færdige med debutalbummets opfølger, som meget passende bærer titlen *Version 2.0*. Gitarerne er skruet hårfint ned, men den generelle stil, lyd og udstråling er Garbage på hjemmebane - melankolsk pop, psykedeliske guitarfigurer og Shirley Mansons sensuelle vokal, rørt sammen i en velorganiseret pærevælling. GAFFA mødte de fire bandmedlemmer i deres nordeuropæiske favoritby, København.

Af **Henrik Tuxen**

Foto **Morten Larsen/Schiller**

Projektet Garbage var nærmest dødsdømt, inden det blev søsat. Ligesom seks Anja Andersen-kloner til taktikmøde, der givetvis ville resultere i et voldsorgie af en hønekamp, der end ikke ville efterlade de hvinende sekslinger kræfter til at maltraktere dommertrioen - og et kobbel Uffe Ellemænd ville sandsynligvis sikre, at såvel partimøder som fiskesnører gik i uløselige hårknuder.

Musik er, som så mange andre former for teamwork, et resultat af den rette dosering af kombinerede kræfter. Også musikhistorien er rig på, at "for mange kokke" kan være en klods om benet. O.k. - nu svarer historien om Shirley Manson og de tre "drenge" fra Madison ikke eksempelvis til Jimmy Pages og David Coverdales generalieblade, men alligevel. Shirley var relativt ukendt, men både Duke Erikson og Steve Marker havde begge oparbejdet en længere creditliste som musikere og producere, og med Butch Vig som ankermand i Garbage var slutresultatet: En skotsk sangerinde, to producere og en superproducer.

Men på forunderlig vis var bandets debutalbum fritaget for det fragmenterede og sterile "work shop"-syndrom, man på forhånd kunne have frygtet. I stedet bød *Garbage* på en indtagende og kommerciel hybrid mellem pop, guitarpunk, techno og hip hop. Et af de sjældne fænomener, der viste sig at "vokse" med tiden. De politisk korrekte orakler bed på med det samme, men efterfølgende fulgte diskotekerne, massemedierne og familien Verden med på vognen - ikke mindst i kraft af Shirley Mansons forløsende evne til kropsliggøre den bagved liggende maskinpark. Fem gigantiske hitsingler og et samlet salg på mere end 4 millioner albums, og samtidig en stilskabende hybrid, der viste nye veje for såvel rocken som electronica - en debut, der satte sine spor. Opfølgeren følger ikke overraskende i samme spor.

Version 2.0

Det nye album hedder Version 2.0. For at blive i computersproget - skal titlen opfattes som en bedre udgave af den samme grundidé eller program?

- En opdateret version, foretrækker Duke Erikson.
- Vi ville ikke have en pompøs titel, og faktisk ville vi helst ikke have nogen titel overhovedet, men det var vi nødt til. Vi ville have noget simpelt med humor, og så havde vi brugt temmelig lang tid på at glo på computere. Kunne vi have sluppet afsted med det, havde vi bare genudgivet det første album igen, siger Shirley Manson med et glimt i øjet.

Garbage startede nærmest som et projekt. Har det været anderledes at arbejde sammen denne gang, nu hvor alle kendte hinanden bedre?

- Det har været anderledes denne gang. Det har været lettere at arbejde sammen, man kan sige, at det har været lettere at



Garbages nye album hedder *Version 2.0*. Bandet forklarer, at det er en opdateret version af bandets første album. Faktisk ville de helst ikke have nogen titel, men det var de tvunget til af pladeselskabet.

"læse" og forstå hinandens musikalske idéer. Når man har boet i en bus sammen i mere end et år, kan man simpelthen ikke undgå at udvikle en eller anden for forståelse for hinanden, mener Duke Erikson.

Kurt Cobain og Garbage

Nu har Duke Erikson, Steve Marker og Butch Vig rent faktisk arbejdet sammen i adskillige år. Først på ægte undergrundsmåner, men med tiden kom der anderledes fokus på det beskedne Smart-studie i Madison, Wisconsin, hvor de tre gamle venner arbejdede. Specielt efter, at Butch Vig producerede Nirvanas banebrydende *Nevermind*.

Forbindelsen mellem Nirvana og Garbage hænger dog også sammen på mere traumatisk vis - den enes død, den andens brød. De tre producere var begyndt at jamme sammen og legede så småt med tanken om at danne et regulært band, hvortil en frontfigur og leadsanger var nødvendig. Steve Marker så Shirley Manson på MTV, hendes pladeselskab blev kon-

taktet, og kort efter mødtes alle fire i London. Datoen var den 8. april 1994, samme dag, som nyheden om Kurt Cobains makabre selvmord tikkede ind på alverdens mediestationer. Butch Vig er ikke et øjeblik i tvivl om, at musikverdenen mistede en af sine største sønner den dag.

- Et band som Nirvana berørte virkelig mange mennesker. Musikken var bas, trommer og guitar, og Kurt skrev akkordrundgange, hvilket alle komponister gør. Men der kom noget ud af hans stemme, og der var noget ved hans blotte tilstedeværelse, som var ganske unikt. Kurt havde noget, der ikke kunne fornægtes, egenskaber, som andre mennesker ganske enkelt ikke har. Det er svært at sætte ord på, hvad det egentlig var, men nogle mennesker har det i sig, og andre har det bare ikke. Det var denne personlighed og udstråling, der tryllebandt folk.

Butch Vig er en af tidens mest velrenommerede producere og har også "tryllet" for Smashing Pumpkins, Sonic Youth og mange andre, men hvordan går det med at dele "førerkasketten" med resten af Garbage?

09 tvetydighed

Og Garbage blev til...

Flydende roller

Butch, du er vant til at styre processen som producer. Da Todd Rundgren i sin tid producerede Skylarking med XTC, karakteriserede Andy Partridge fra gruppen deres uforløste samarbejde som "Two Hitlers in a bunker". Får du udnyttet dit fulde potentiale, når du arbejder med to andre producere, eller må du gå på kompromis?

- Jeg synes ikke, at det er noget problem. I Garbage har vi en meget flydende grænse mellem rollerne som musikere, producere og sangskrivere, hvilket er fuldstændig logisk, da jeg selv var sangskriver og musiker, før jeg blev producer - og det samme gælder for Steve og Duke. Vi spillede i lang tid sammen, inden vi begyndte at producere. Mange tror, at jeg kun spiller trommer, men vi bytter alle sammen roller hele tiden - jeg programmerer, spiller guitar og skramler med arrangementerne, og Steve og Duke programmerer beats, spiller gui-tar og keyboards. Shirley har ikke

det samme teknologiske kendskab som os andre, men hun har lige så mange idéer, så alle fire skifter roller hele tiden - og så er det hende, der siger "stop", når vi andre bliver ved at indspille nye ting. Det er dét, som er virkelig sjovt og inspirerende med dette band. Alt er åbent, ingen er begrænset til bare at gøre én ting.

- Vi tænker ikke på os selv som producere, men mere som musikere, der kan lide at optage deres egen musik, supplerer Duke Erikson.

Hvad med dig, Shirley - hvordan er det at arbejde sammen med tre "nørdagtige" teknologiproducere, taler du det "sprog"?

- Nej, jeg taler skotsk (ikke at nogen ville være et nanosekund i tvivl, red.).

Lossepladsens Dronning

Debbie Harry og Blondie har ikke levet forgæves. Det tætte musikalske fællesskab mellem 70'ernes super-"powerpop"-gruppe og Garbage er ikke til at tage fejl af. Mere end ét nummer på *Version 2.0* klinger i samme medrivende melankolske stemningsleje som det bedste fra Debbie og drengene. Og som hos Blondie bakker tre musikalsk prominente herrer en indtagende, sensuel såvel som "bitchy", intelligent og mystisk kvinde op. I modsætning til 70'er-parallellen har Butch Vig & Co. dog ikke taget navn efter blikfanget i front - ingen "Red-top" eller Rødhætte; i stedet er skønhedens modpol inkorporeret i såvel bandnavn som pressebilleder etc.

For at udviske al eventuel tvivl, skal det stadfæstes, at den er god nok - Shirley Manson er en særdeles habil cigar - men mindst lige så meget i kraft af sin indiskutable personlighed som sit udseende.

Indersiden af coveret på såvel *Garbage* som *Version 2.0* viser Shirley Manson i alt andet end "Supermodel"-positur, men da GAFFA møder hende, er der til gengæld smæk for skillingen - knaldrødt hår, heftig blå/grøn øjenskygge, orange negle, skrigende turkis striktrøje - men (naturligvis) også cowboybukser og gummisko.

Hendes entré i suiten på Hotel Phoenix viser da også ganske tydeligt, at her kommer en dame, der udmærket ved, hvor skabet skal stå.

- O.k., I to, så kan I godt tage og holde kæft, der sidder en dame og venter på jer ovenpå. Ud!! Vi kører som smurt i olie

Butch Vig mødte i begyndelsen af 80'erne Steve Marker på filmskolen i Madison, Wisconsin og spillede samtidig i bandet Spooner med blandt andre Duke Erikson. Vig og Marker søsatte Smart-studiet, hvor Erikson med tiden også blev aktiv. Her producerede de alt fra jazz, opera og heavy metal til adskillige "alternative" punkbands.

I takt med, at Butch Vigs producerkarriere eskalerede, voksede efterspørgslen på studiet kolossalt, og de tre herrer begyndte at remixe i stor stil for blandt andre U2, Depeche Mode og Nine Inch Nails. Samtidig var de begyndt at jamme sammen og legede med tanken om at danne et band, men de manglede en vokalist i front. Efter en "session" tændte Marker for MTV og så bandet Angelfish med en sangerinde ved navn Shirley Manson.

Født og opvokset i Glasgow kom Shirley Manson allerede som 15-årig med i gruppen Goodbye Mr. MacKenzie. Shirley sang kor, spillede keyboards og guitar, men var aldrig i front. Sideløbende sang hun kor for blandt andre Duran Duran og arbejdede som hårstylist og makeup-artist for lokale band, da hendes deltidsjob hos "Miss Selfridge" gav hende gratis adgang til diverse hår- og skønhedsprøver.

Goodbye Mr. Mackenzie udgav adskillige plader, men slog aldrig igennem og var mindst lige så berygtet for sit forbrug af diverse stimulanser. I 1990 skrev de kontrakt med Radioactive, ændrede bandnavn til Angelfish og placerede Shirley i front som lead-vokalist. På en Radioactive-"pakketur" i USA, med Live og Vic Chesnutt, fik Shirley Manson et opkald fra sit pladeselskab. En mand ved navn Steve Marker havde set Angelfish-videoen *Suffocate Me* på MTV.

her, undskyld, at vi er nødt til at være så "tyske".

Den sidste bemærkning bliver leveret med uforfalsket latter. (Interviewet foregår efter rotationsprincippet, først Steve Marker og Butch Vig, derefter Shirley Manson og Duke Erikson).

Butch og Steve bliver hængende en kort tid for lige at give den temperamentsfulde skotte tilbage af samme mønt. Tilsammen virker de som fire joviale hoveder, der kommer særdeles godt overens.

De har da også noget at glæde sig over. Duke, Steve og Butch ved, at de med Shirley Manson fik et regulært trumf-kort på hånden, hvilket har givet bandet en række nye musikalske frihedsgrader. Butch Vig forklarer:

- Når vi mixer, placerer vi Shirleys vokal i centrum og arbejder så for at få resten af musikken til at virke omkring hendes stemme. Shirley har en meget stærk tilstedeværelse, hvilket betyder, at vi kan tage en række musikalske afstikkere, uden at sammenhængen forsvinder - spille minimalistisk osv. Spændingsfeltet mellem det smukke, farvestrålende og ekstravagante og det udslidte, grimme og lidende virker som en indbygget del af Shirley Mansons personlighed,

ikke mindst ud fra det tekstmateriale, hun skriver til Garbage.

De seksuelle toner

Linier som "I am a wolf but I like to wear sheep's clothing" (*Temptation Waits*) og "I hold a force I can't contain/Somebody get me out of here" (*Medication*) og titler som *I Think I'm Paranoid* og *Hammering In My Head* er alle at finde på *Version 2.0* - selvbiografisk eller ren fiktion?

- Lidt af begge dele, vil jeg sige. Jeg tror, at alle mennesker i sig selv er delvis selvmodsigende og modsætningsfyldte. Jeg tror, at dette album på sin vis arbejder med den multifacetterede natur, som den menneskelige psyke har, mener Shirley. På trods af, at den tidligere skønhedseksperter ikke går af vejen for at tage en sæk over hovedet, er hun en at tidens mest eksplosive sexbomber, om hun vil være ved det eller ej. Tekstmæssigt lægges der heller ikke fingre imellem, på *Sleep Together* kan man blandt andet høre Shirley Manson hviske, "If we sleep together would I like you better? - If we come together, we'll go down forever". Slæbende, sensuelt og dragende - eller bare uforfalsket liderlighed, fair nok, men...

Hvad er fordelene og ulemperne ved at være et internationalt kendt sexsymbol?

- Hvad er ulemperne? tilføjer Duke grinende.
- Hvad er fordelene? kvitterer Shirley, før Duke har nået at tale ud. *Jeg mener, det er jo ikke noget, du forsøger at skjule, eksempelvis i teksten til Sleep Together.*

- Well, jeg mener, at verden simpelthen vælger at anskue en hvilken som helst kvinde, som har meget opmærksomhed fokuseret på sig, som sexet. Pressen har en tendens til at gøre det på en nedgørende måde, som jeg ikke bryder mig om. Jeg kan simpelthen ikke forestille mig nogen, der er mindre en "sexgudinde" end mig selv. Jeg mener, det er bare slet ikke sådan, jeg er. Så jeg ud som Pamela Anderson, kunne jeg måske forstå det, men jeg fatter virkelig ikke, hvorfor dette er blevet associeret med mig. Det er aldeles ikke noget, jeg har forsøgt at modsige, men det interesserer mig bare ikke, og det har aldrig været en del af mit liv tidligere, udbasunerer Shirley og fortsætter:

- Men jeg mener, at menneskets seksualitet er fundamentalt indbygget i vores natur og uløseligt forbundet til, hvem vi er, så ikke at forholde sig til denne del af os selv i musikken ville være at tegne et meget mærkeligt billede. Det er vigtigt at have elementer af sin seksualitet inkorporeret i musikken, hvilket er

forskelligt fra at være sexet.

Der er mange fremtrædende piger i popmusikken i dag. Hvordan lyder din version af "Girl Power"?

(Duke Erikson griner, så han er ved at trille ned af stolen, red.).

- Begrebet "Girl Power" er blevet så misbrugt og ødelagt af de rædselsfulde Spice Girls, at jeg ikke engang kan reagere på det længere. Det er blevet til "ikke-ord", de er blevet overflødige.

Brian Wilson skubber på

De musikalske pile peger i mange retninger, når Garbage går i krig med nyt materiale. Under en tidlig bearbejdelse af *Push It* dukkede en velkendt Beach Boys-frase pludselig op. Shirley forklarer:

- Strofen "Don't worry baby" dukkede helt tilfældigt op, da vi jammede en dag. Ikke, at de har patent på de tre ord, men ikke desto mindre - i pophistorien er det deres linje. Vi tænkte, at det ville være virkelig cool at have Beach Boys-backingvokal på nummeret, vi samlede det, men det fungerede ikke rigtigt. Jeg sang selv frasen, og vi spurgte om Brian Wilsons tilfaldelse til at bruge den - han gav os sin velsignelse, hvilket er utroligt. Beach Boys var en fantastisk popgruppe rent musikalsk, men de var også meget interesserede i at udforske de studiemæssige muligheder - de var meget optaget af popmusikkens håndværksmæssige dimensioner. Selvom jeg overhovedet ikke vil placere os selv i samme kategori som The Beach Boys, matchede det meget fint den måde, vi arbejder på. Jeg er i det hele taget meget glad for Beach Boys-pladerne, deres sange er simpelthen utrolige.

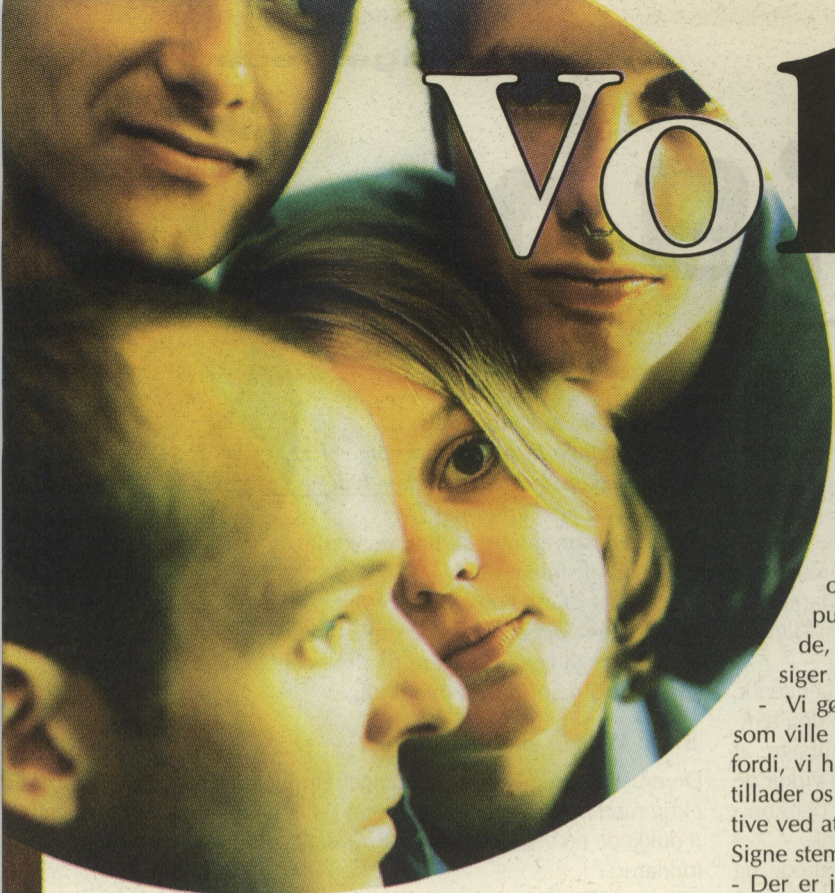
En anden ting, der falder i bandets smag, er København. Shirley Manson og Duke Erikson betragter begejstret Odd Fellow Palæet og fortæller, at Garbage glæder sig til hurtigst muligt at besøge Danmark igen.

Nærmere bestemt fredag den 26. juni, på Roskilde Festivalens Orange Scene.

Ti stykker Garbage

- 30-årige Shirley Manson købte for et år siden hus med sin mand, som er dukkemager. Indtil da havde hun boet hjemme hos sine forældre.
- Duke Erikson, bandets alderspræsident på 46, har en 19-årig datter.
- På hele den sidste Garbage-turné havde Shirley Manson et billede af Brian Laudrup hængende på sin forstærker. Ifølge Shirley har han de bedste låre.
- Både Duke Erikson og Butch Vig(erson) har skandinaviske rødder.
- Ifølge Billy Corgan (Smashing Pumpkins) er Butch Vig en ekstremt metodisk producer, der forsøger at lave det perfekte album hver gang.
- Steve Marker er som oftest meget stille, men vurderer selv, at han har rollen som studiets irriterende og hidsige person, der får sat skub i tingene.
- Den 15. maj vil Shirley Manson fremover bære sort sørgebind. Hun har tidligere har sagt om Sinatra: "Frank's gonna die and I'm gonna cry".
- Shirley Manson har nyligt proklameret at hun blev "Born again Christian" efter sin mormors begravelse i begyndelsen af dette år.
- Duke, Steve og Butch havde oprindeligt forestillet sig en mandlig vokalist til Garbage, men i stedet forelskede de sig kollektivt i Shirleys stemme.
- Garbage blev nomineret til 3 MTV Awards i 1996 og vandt den ene (Best Breakthrough Artist).

Voksenværk



følsomhed, der både præger deres musik, men også som de fire personer, de er:

- Vi har det sådan, at vi vil smide noget på bordet, og når man gør det og føler sig sikker i sin sag, så får man jo en ret ryg. Det kan være med til at give den attitude, du taler om, siger Signe, inden Martin finder en anden måde at forklare det på:

- Vi insisterer meget på at lave de udtryk, vi laver, og det er lige meget, om det så er et pop- eller punknummer. Måske er det, der giver den cool attitude, og vores attitude er jo også meget insisterende, siger han og fortsætter:

- Vi gør nogle ting, som måske ikke virker så cool, men som ville være det, hvis vi også var hårde at se på. Det er jo fordi, vi har valgt at være cool på den måde, vi har valgt: Vi tillader os at være lidt dobbeltydige, og det er da det ultimative ved at være cool.

Signe stemmer enigt i:

- Der er jo faktisk også noget meget følsomt og famlende i vores musik og tekster for den sags skyld, og når man blander en sikker attitude og noget famlende sammen, er det da klart, at der kan opstå et eller andet dobbeltydigt.

- Jeg kender en pige, som er vokset op med

de store danske rockbands; D:A:D og sådan nogle, og hun så en af vores koncerter og var totalt overrasket over at se, hvor u-rock'ede vi var på scenen. Hun synes det var helt fantastisk, at man kunne se sådan ud – nærmest anti-rock'et, hvilket jo ikke særlig cool i nogle kredse, fortæller Emil og fastslår:

- Jeg synes, det er meget cool bare at stå og lave det, man laver!

Kærlighed og sex

Gruppens tekster, som skrives af både Martin og Signe, viser også, at det ikke bare handler om at være cool. Martin, hvis tekster ofte handler om kærlighed eller sex – eller begge dele – forklarer her om teksterne til *Let It Go Man* og *When I Wish Upon*:

- *Let It Go Man* er en sløv sex-sang, hvor det hele er lidt besværligt, men også lidt ligegyldigt. Den beskriver følelsen af, "at det er OK, du går, men det var nu også meget rart, men jeg ved godt, du går". Den er skrevet i en meget enkel form, hvor

alt skulle rime, og alle linier ender på ord som day, away, okay, stay osv. I teksten er der to linier, som egentlig siger det hele: "It's okay / To fuck all day / It brings nothing to it anyway".

- *When I Wish Upon* er bare en kærlighedssang om længsel efter noget, som har været, men som nu er langt væk. Det handler om en person, der har truffet et valg, som man ikke har indflydelse på, men som man er meget påvirket og ked af.

Abstrakt og beskuende

Mens Martin i disse to sange retter blikket indad, er nogle af eksemplerne på Signes tekster noget anderledes og med et mere abstrakt og beskuende udgangspunkt:

- Det er meget beskrivende tekster, der ofte er meget åbne, for jeg har ikke lyst til at komme med moralser eller fortælle, hvordan folk skal tænke. *Lesson One* er for eksempel om en mand, der bevæger sig rundt i en naivitet og ikke vil have at vide, hvordan han skal leve sit liv. Den tager udgangspunkt i en stemning, en idé eller nogle tanker, som jeg gerne vil dele med andre. Det gælder også for *Makers of Not Knowing*, der er skrevet i et vredesudbrud og handler om folk, der har en tendens til at synes, at man ikke må pille sig selv i navlen. Som tager meget afstand fra det, og det synes jeg er en meget bremsende holdning at have. Jeg synes, at man skal pille sig selv i navlen; beskæftige sig med sig selv, hvis det er det, man har brug for. Det er vred tekst og lidt en generationstekst med en statement om, at jeg synes, du er langt ude, hvis du går ind og prøver at standse en anden i at beskæftige sig med sig selv. Det, jeg mener med, at det er en generationstekst, er, at mit udgangspunkt er, at det er nødvendigt i en årrække fra omkring 18 år og godt fremad at beskæftige sig med sig selv, og hvis man ikke gør det, bliver man simpelt fucked up som 30-40 årig, og den slags møder man mange af.

Og klogere og ældre og med ikke så lidt at byde på, er Speaker Bite Me nu klar til og glæder sig til at modtage responsen på sit afsluttede arbejde, de uden problemer kan være og er stolte af.

Inner Speed udsendes i løbet af september i resten af Europa, der også kan vente besøg af gruppen, når den som special guest skal følge Robin Proper-Sheppard's Sophia rundt på en større turné i løbet af oktober og november. Men allerede i midten af september drager Speaker Bite Me til London for at spille sammen med Tanya Donnelly under festivalen Intercity Crawl, og de spiller også en række koncerter herhjemme.

Vil du vide mere om Speaker Bite Me og eventuelt læse gruppens tekster, så besøg deres website: www.speakerbiteme.dk

Bliver man mere afklaret i tiden, hvor man forlader teenage-årene og entrer de tidlige tyvere? Emil, Kasper, Martin og Signe fra den københavnske gruppe Speaker Bite Me gjorde, og det kan man høre på deres helt dugfriske debutalbum *Inner Speed*.

Af Ulrich Lauridsen Foto: Sandra Greig

Alle 23-24 årige er ved at forstå den, de 30 årige nikker nostalgisk genkendende til den, mens de 17-18 årige først lige skal til at tage hul på den. Perioden fra 18 til 23, der mere end nogen anden former et hvert menneske og fører det gennem den sidste og endelige forvandling fra barn til voksen. I netop denne periode i deres liv har trommeslageren Emil Landgreen, bassisten Kasper Deurell og de to guitarister, sangere og sangskrivere Martin Ilja Ryum og Signe Høirup Wille-Jørgensen – til sammen Speaker Bite Me – udsendt to debutalbums, opløst én gruppe og dannet en ny, og selv om perioden har været kaotisk, hektisk og ikke uden personlige omkostninger, er det en afklaret og meget selvsikker kvartet, der 28. august udsendte debutalbummet *Inner Speed*, der fornemt fortsætter, hvor ep'en *Recorded* fra foråret slap.

Klogere og ældre

Inner Speed byder på en samling yderst forskellige sange, hvoriblandt man både finder lystig guitarpop, krads punk og spændstig støjrock, men denne umiddelbart forvirrende cocktail generer ikke gruppen:

- Jeg synes ikke, at vi er forvirrende, bare fordi vi kaster os over mange forskellige stilarter. Vi er jo ikke et cross-over band, vi har vores stil og attitude som en linie i musikken, siger Signe, der faktisk mener, at det er en af gruppens styrker:

- Hvis man kigger tilbage på de gamle dage i Murmur, hvor vi mere fulgte vores instinkter og var ret aggressive, er vi i Speaker Bite Me mange flere forskellige ting; der er meget mere i det, fortsætter hun, og suppleres af Emil:

- Det er jo ikke sådan, at vi har fundet vores færdige udtryk, men vi er kommet tættere på det nu.

Kasper, der også har brugt perioden til at finde en kæreste og netop er blevet far, tilføjer:

- Det siger jo heller ikke noget om kvaliteten, hvorvidt man har fundet sin endelige stil eller ej, og vores fornemmelse af musikken er den samme nu som før, vi er bare klogere og ældre.

Dobbettydig og cool

Klogere og ældre er de uden tvivl, og selvom det måske kunne bruges som negativ kritik, er gruppens brug af mange forskellige stilarter netop ikke noget problem, fordi deres måde at bruge stilarterne på er så velovervejet, og ganske som Signe pointerede, trukket efter den samme linie.

En linie, der måske nok er svær at give navn, men som navnlig kommer til udtryk i den blanding af cool, næsten-nonchalant attitude og så en ukrukket og meget personlig og varm



- Det er ikke sådan, at vi har fundet vores færdige udtryk, men vi er kommet tættere på det nu, siger Emil Landgreen fra Speaker Bite Me, der byder på lystig guitarpop, krads punk og spændstig støjrock på deres debut-cd *Inner Speed*.

GAFFA

præsenterer

D:A:D



brændstof til
drengeedrømme

Anders Jørgensen og Keld Rud

English version also available

kr. 99⁹⁵

Festivaltilbud

sælges fra GAFFA's Bod i Base Nord



Årets danske musikbiografi



Ekspllosive eksperimenter

Med to stildannende albums i løbet af de sidste tre år har Chicago-ensemblet TORTOISE markeret sig som et af de vigtigste og mest innovative bands på tidens musikscene. De har dannet skole for en generation af nye bands, der går under betegnelsen post-rock, og i begyndelsen af marts udgiver de deres, med spænding imødesete, tredje album.

Af **Morten Bagai**

album har haft al den tid og alle de muligheder, vi overhovedet kunne ønske os, siger en storsmilende Dan Bitney.

Lyttevenligt album

Det har han absolut også grund til, for han og de fem andre Tortoise-medlemmer har med *TNT* skabt et album, som umuligt kan skuffe hverken kritikere eller gruppens fans. Et album, man nok kan sige er gruppens mest eksperimenterende til dato, idet det i løbet af sine godt 65 minutter lader endnu flere musikalske genrer og ideer mødes – eksempelvis jazz, world music, ambient og drum'n'bass – men som samtidig er et mere åbent, livligt og lettere tilgængeligt album end nogen af forgængerne.

- Jeg synes helt klart, at det nye album er vores mest lyttevenlige til dato. På denne plade har vi arbejdet med mere traditionelle sangstrukturer, end vi plejer, og det betyder ganske givet, at det er nemmere for lytterne at komme ind i musikken. Det er også en mere melodisk plade, og musikken er langt bedre orkestreret end tidligere, hvilket skyldes at vi er begyndt at bruge digitalt lydredigeringsudstyr. Med det var vi i stand til hele tiden at tilføje nye lag i musikken samtidig med, at vi kunne kontrollere dem meget præcist i forhold til hinanden, og dermed få helt rigtige niveauer på de enkelte lag. Dengang vi brugte analoge 24-spors mixere, var det jo ofte sådan, at vi skulle stå seks mand ved pulten og styre de forskellige knapper og fadere, hvilket selvfølgelig altid endte med, at en af os hostede efter 7 minutter eller glemte at slukke for en mikrofon, og så måtte man bare starte forfra.

Der er ellers en del af numrene, især det første, der lyder meget løsslupne og improviserede – nærmest, som om de er indspillet live?

- Ja, det er sjovt nok noget, vi ofte er blevet konfronteret med i forhold til det nye album – "I må ha' røget en masse pot, mens I sad og jammede", og den slags, men sandheden er altså, at samtlige instrumenter er indspillet hver for sig. Det rum, vi har til at optage instrumenterne i, er kun omkring tre kvadratmeter stort, så vi er ganske enkelt nødt til at optage tingene hver for sig og lægge dem sammen og redigere det hele på computeren bagefter. På mange måder er den dér klippe-klistre proces ret abstrakt, men det må jo fungere meget godt, når folk får den slags forestillinger af at høre musikken.

Arbejder på flere projekter

Et af de kendetegnende træk i Tortoises hidtidige eksistens har været deres konstante og utallige samarbejder med andre kunstnere. De har remixet, og er blevet remixet af en hel spandfuld navne, og desuden er samtlige medlemmer konstant involveret i op til flere sideprojekter. Dan Bitney, som vi har fornøjelsen af i dette interview, er netop nu pladeaktuel med *Isotope 217* – et projekt, der også inkluderer Herndon, McCombs og den nye guitarist Jeff Parker. Man kan undre sig over, om det ikke er svært at tøjle alle de forskellige inspirationer og ideer, som hver enkelt medlem må have akkumuleret, når de mødes for at lave et nyt Tortoise-album.

- Næhh, det synes jeg ikke. Der er i hvert fald ikke nogen konflikter, hvis det er det, du mener. Jeg tror, at vi alle sammen har det sådan, at Tortoise er hoved-projektet for os, og jeg synes, at vi hver især er gode til at bruge vores ideer til at hjælpe hinanden. I virkeligheden er de fleste af vores respektive sideprojekter jo også baseret på nogenlunde de samme ideer som Tortoise. Tag nu eksempelvis *Isotope 217*. Den plade minder jo utrolig meget om Tortoise, bare med den forskel, at vi havde lyst til at lave noget, der tog sit udgangspunkt i en jazz-tradition, hvor Tortoise måske mere er funderet i rock. Da vi havde det første mix af *Isotope*-pladen, kan jeg huske, at jeg tænkte "det her lyder simpelthen for straight – vi skal sgu' have det *Tortoisized*". Så kørte vi det igennem en masse gamle synths og den slags, indtil det blev lige så underligt, som vi ville ha' det. Kan du se, at det er det samme? Tag dit materiale, eksperimenter med det, vend det, drej det og prøv at skabe noget nyt – det er det, det hele handler om!!!



Tortoise blev dannet i Chicago i 1993 som en duo bestående af John Herndon og Doug McCombs. De to begyndte at eksperimentere med forskellige produktionsteknikker ud fra ønsket om at lave musik, der nok var beslægtet med rock, men ikke lå under rockens etablerede formater og klichéer. Intentionen var dels at udgive noget på egen hånd, og dels at fungere som omvandlerende rytmesektion for andre bands.

I begyndelsen af 1994 fik Herndon og McCombs følgeskab af produceren og trommeslageren John McEntire, guitaristen Bundy K. Brown og multiinstrumentalisten Dan Bitney. Det samarbejde udmøntede sig senere samme år i debutalbummet *Tortoise*, hvor de i en afdæmpet, men alligevel legende stil demonstrerede en udsøgt hybrid bestående af instrumental guitarrock med jazz-undertoner og tydelige referencer til tidens engelske ambientmusik. Produktionsmæssigt var pladen også milevidt fra samtidens amerikanske post-grunge og fordrede med sin instrumentale minimalisme og det nærmest konsekvente fravær af konventionelle sangstrukturer i højere grad sammenligninger med 70'ernes eksperimenterende og avantgardistiske Krautrock personificeret ved grupper som Can, Faust og Neu!

Albummet blev pænt, om end ikke overvældende modtaget. Dan Bitney forklarer reaktionerne på debutalbummet således: - Jeg ser egentlig ikke Tortoise som det her ekstremt innovative eller nyskabende band, men det, man man kan sige om den første plade er at der på det tidspunkt ikke rigtig var andre, som blandede forskellige stilarter på den måde, vi gjorde. En stor del af vores musik udspringer jo af, at vi som individer interesserer os for en helt masse forskellige former for musik, og Tortoise er en slags filtreringsproces for alle disse interesser og inspirationer. Der har naturligvis altid været bands, der eksperimenterede med stilarterne på den måde, som eksempelvis Can i 70'erne eller The Slits fra London, og

det som skete var, at vores musik på en eller anden måde - vel først og fremmest gennem pressen - blev opfattet og værdsat som en slags *rockmusik*, og inden for den kontekst blev den altså betragtet som noget nyskabende.

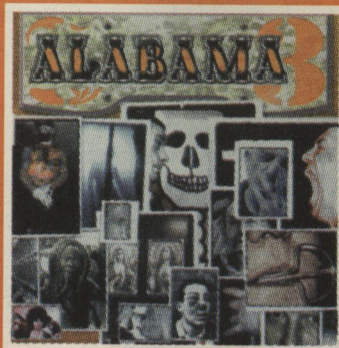
Musikalsk skulptur

Det egentlige gennembrud for bandet kom dog først med efterfølgeren *Millions Now Living Will Never Die*, der udkom i begyndelsen af 1996. I perioden mellem de to albums var Bundy K. Brown, der ganske enkelt ikke kunne fordrage at spille live, blevet erstattet af den tidligere Slint-guitarist David Pajo. På overfladen mindede *MNLWND* med sin sparsomme instrumentering og langsomt udviklende arrangementer en del om forgængeren, men Tortoise beviste også, at de var i stand til at bringe deres sindrige musikalske lagkonstruktioner og tone-teksturer et skridt videre end på debuten - bedst eksemplificeret ved åbningsnummeret *Djed*, der med en længde på næsten 21 minutter formåede at indkapsle størstedelen af gruppens univers af krydsende genrer og eventyrlyst i en imponerende musikalsk skulptur. Reaktionen fra omverdenen udeblev da heller ikke. Albummet blev kåret som årets bedste i det ansete engelske musiktidsskrift *The Wire* og bane-ede dermed vejen for hele den gruppe af forskellige bands, vi i dag kender under betegnelsen post-rock. På den baggrund har forventningerne til Tortoises tredje album naturligt nok været enorme, og man kan levende forestille sig, at det må have været lidt af et pres at skulle i studiet igen:

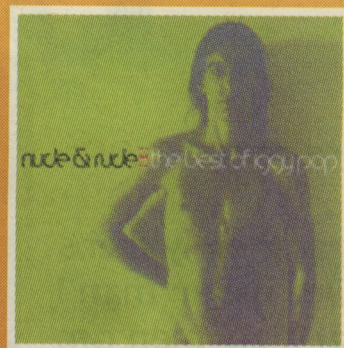
- Nej, egentlig ikke, for størstedelen af *Millions...* blev lavet på en utrolig kort periode - omkring ti dage - mens vi til dette

Virgin

PÅ ÅRETS
ROSKILDE
FESTIVAL



ALABAMA 3
fre. kl. 02.30 - rød
"Ain't Going To Goa"



IGGY POP
søn. kl. 19.00 - orange
"Nude & Rude"



WEeping WILLOWS
fre. kl. 13.00 - blå
"Broken Promise Land"

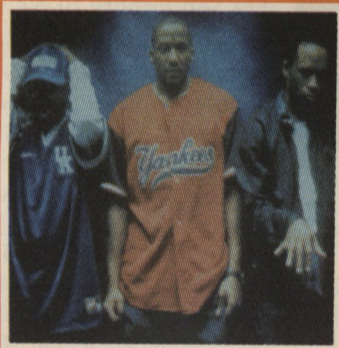


THE VERVE

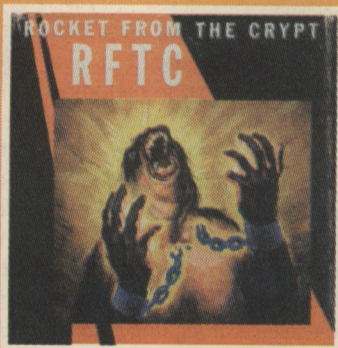
lør. kl. 01.00 - orange
"Urban Hymns" indeholder alle singlerne
"Bitter Sweet Symphony", "Lucky Man",
"The Drugs Don't Work" og "Sonnet"



BAAL
lør. kl. 18.30 - rød
Førrygende både live
og på plade: "Karaoke"



A TRIBE CALLED QUEST
lør. kl. 21.00 - rød
Nyt album 24. august



ROCKET FROM THE CRYPT
søn. kl. 15.00 - orange
Nyt album "RFTC"



BUDDY GUY
søn. kl. 17.00 - orange
Nyt album "Heavy Love"



OG HUSK SÅ LIGE
ÅRETS ALBUM FRA THE
SMASHING PUMPKINS

Det er nu eller

<orange/torsdag/17:30>

Tredje gang er lykkens gang. Det plejer man i hvert fald at sige, men om det også gælder for **Psyched Up Janis**, vil vise sig, da de i februar udsendte deres tredje album *Enter The Super Peppermint Lounge*. Først udkom den i Danmark og senere i resten af verden, og denne gang skal det føre til noget, ellers gider de ikke at lave flere plader.

Af Ulrich Lauridsen

Foto Klaus Thymann/Schiller

Sune Wagner og Jacob Jørgensen er to ambitiøse unge mænd, som er klar til at gøre meget for at få succes på den internationale rockscene. Sidste år kom de hjem efter et knap så vellykket ophold i England, men allerede nu drømmer de om at tage afsted igen. Denne gang meget gerne til USA. Indtil videre bliver de dog i Danmark, hvor udsendelsen af *Enter The Super Peppermint Lounge* og en forårsturné venter, men lige så snart albummet bliver sendt ud i udlandet, vil de sidde klar med pakke kufferter.

Nogen hævder, at Aquas succes gavner dansk musiks muligheder i udlandet. Skal I ud og ligge i kølvandet?

Sune: Nej, det tror jeg ikke på. Måske inden for den genre gavner de, men europop har jo altid klar sig godt, men kommer meget i bølger. Hvis det nu havde været et par rockbands, der havde fået samme succes, så ville nogen måske begynde at vende blikket mod Danmark, og tænke: "Mon der er mere, hvor de kommer fra?", men Aqua får ikke den betydning. Men det er da fint for Aqua.

Jacob: Det er jo den omvendte jantelov, der kommer ind her, for de er blevet noget stort fra den ene dag til den anden, og så synes alle de, som ellers ville sige "Ja, ja, det har vi hørt før" lige pludselig, at det er skidegodt.

Sune: Som Jørgensen siger, så kommer der en masse røvslidere efter sådan en succes, som skal hænge ud og være smart med dem. Men de har det sjovt nu, tjener en masse penge og får så meget ud af det, mens de kan, for der skal nok komme en nedtur; det gør der altid inden for den genre.

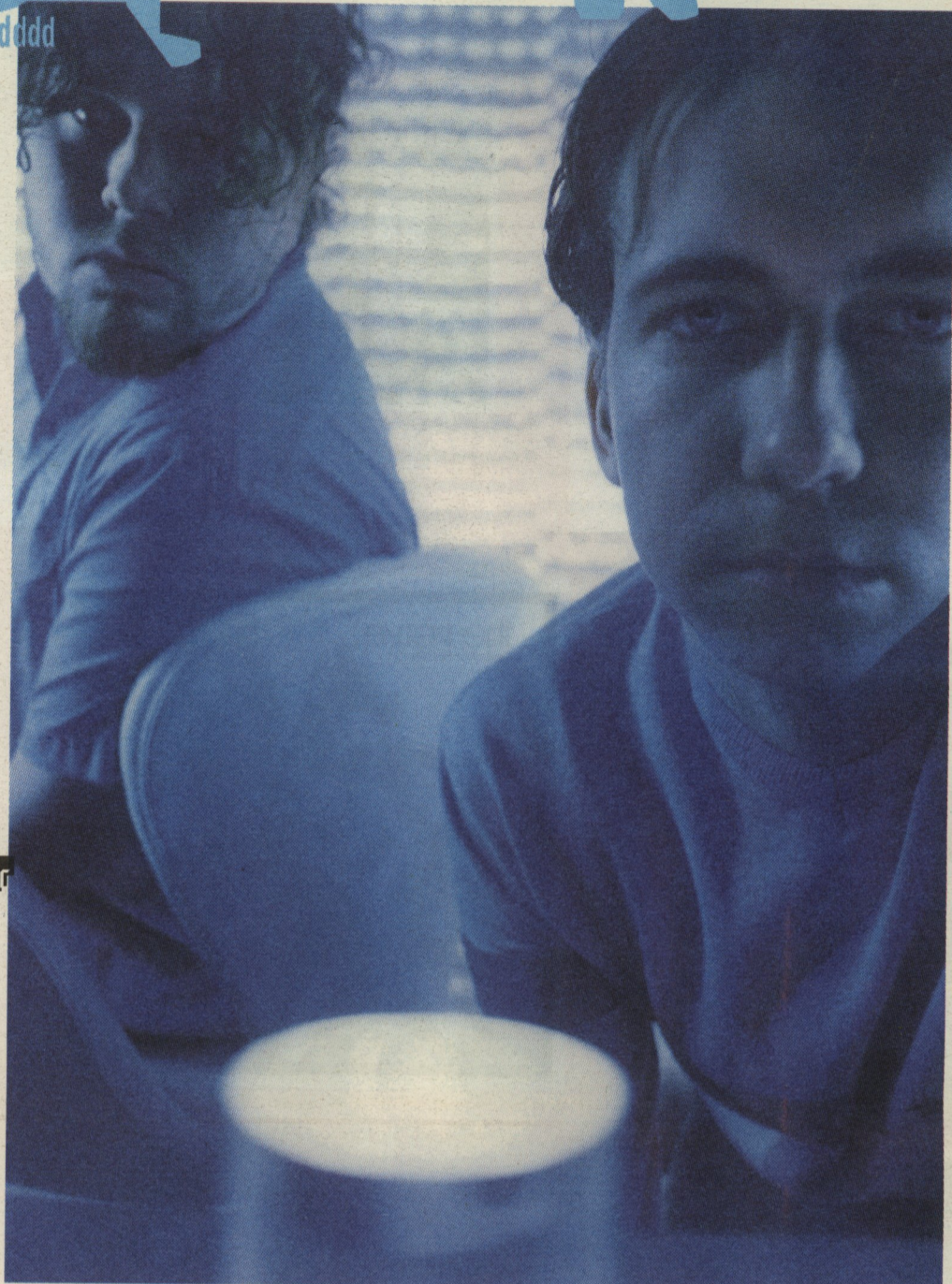
Hvilken slags succes vil I helst opnå?

Sune: Jeg kunne bedst tænke mig at få en succes, hvor det er musikken, som bliver en succes og ikke et eller andet image. Jeg gider ikke se et kamera eller en pose chips, hvor der står Psyched Up Janis på. Det er jo enhver musikers drøm at få respekt om sin musik, og jeg ville hade at skulle tænke på, at jeg skulle leve op til et eller andet image, som var skabt gennem en masse reklamer eller sponsorer. Jeg vil gerne have et image eller en god stil, hvor vi går op i vores pladecovers, plakater og hvordan vi ser ud, men jeg gider sgu ikke være reklamesøjle for andet end vores musik. Jeg vil ikke gå de der andre veje for at blive kendt.

Mere afslappede

Hvordan vil I beskrive, hvor I rent musikalsk står nu?

Sune: Jeg synes, at vi rent udviklingsmæssigt har bevæget os langt, men jeg synes dog stadig, man kan høre, at det er os. Vi skriver stadig meget lige ud af landevejen, hvor der ikke er de



Psyched Up Janis' tredje album *Enter The Super Peppermint Lounge* er netop udkommet i Danmark, og for Sune og Jacob betyder det selvfølgelig noget, hvordan albummet bliver modtaget herhjemme, men søgelyset er for alvor rettet mod Asien og USA.

store musikalske genistreger. Vi er bare geniale på en anden måde i kraft af vores simpelhed. Vi er blevet bedre til at lave melodier, selvom jeg synes, vi altid har lavet gode melodier, men det synes jeg, vi er blevet bedre til.

Jacob: Sangene er mere modne nu. Udtrykket på *Swell* var meget frustreret, og det kunne man høre i guitarerne. Nu laver vi lidt mere med surf-grooves og andre slags lyde, og vi er blevet mere afslappede uden at have mistet den dér gnist, eller hvad man nu kalder det. Vi er bare mere velovervejede.

Er det også noget, som man se i teksterne?

Sune: Da jeg startede med at skrive tekster, var jeg ung og havde ikke den store livserfaring, så jeg var ret inspireret af Disneyland After Dark, der også lavede fantasi historier, men det forandrer sig jo med tiden. Allerede på *Swell* blev jeg mere personlig, på *Beats Me* betød det meget, at vi var flyttet fra det land, vi altid havde befundet os i, og i det hele taget er det blevet lettere at være personlig. På *Swell* var der masser af metaforer, og teksterne var ret kryptiske, for jeg ville ikke så gerne sige tingene ligeud. Nu er jeg meget konkret, og det hele er ikke pakket så meget ind mere.

Hårde på en anden måde

Er du mere afklaret som menneske?

Sune: Jeg synes ikke, at jeg er mere afklaret, for det handler stadig meget om at føle sig alene, men der er også mange rejsecener, og teksterne er på mange måder en hyldest til de begivenheder, man kommer ud for i storbyen. Selvfølgelig er der sket meget, siden vi startede, og jeg kan da godt have lidt svært ved at identificere mig med teksterne fra dengang, men alligevel er det da meget hyggeligt at tænke tilbage på de tider, for vi oplevede mange sjove ting, og det hele var så nyt og spændende hele tiden. Når jeg hører vores sange fra den-

gang, kommer jeg tit i en bestemt stemning, fordi der er så mange minder.

Jacob: Ja, hvis jeg skulle få Sune i en stemning, ville jeg sætte Stone Temple Pilots' *Core* på, for den hørte vi hele tiden. Vi boede tre mand på syv kvadratmeter og lavede ikke en skid andet end at spille kort og drikke bajere og holde fest i vores køkken. *Jeres lyd er også blevet anderledes, mere klar i det. Er det bevidst?*

Sune: Vi er stadig ret hårde, men bare på en anden måde, for vi bruger ikke så meget distortion mere. Sangenes intensitet gør, at de stadig lyder hårde, og som man for eksempel kan høre det i *Evil Beauty*, hvor vi overhovedet ikke bruger distortion, men hvor sangen er ret intens, begynder jeg på et tidspunkt at skribe, og det er en fed måde at lave hård musik på. Der kan være nogle, som synes, vi er blevet et lidt blødt band, og som bare vil have en ny *Swell*, men vi er stadig hårde, og det er meget interessant at lave musikken på den måde. Vi laver aldrig numrene efter en eller anden plan, men vi vælger de numre, som vi bedst kan lide, og som passer sammen, og vi har så mange numre, at vi altid kan finde et, som vi har lyst til at bruge. Det foregår meget sådan, at vi prøver dem lidt af, og hvis vi føler, at det nummer er rigtigt, så tager vi det med os, og så ender det måske på pladen.

Fra Sønderborg til New York

I plejer at have et hav af numre, er der mange 'gamle' iblandt de nye?

Sune: Nej, de er allesammen skrevet efter *Beats Me*, og det, der er ret specielt ved den nye plade er, at vi ikke har spillet et eneste nummer live, før vi indspillede dem. Vi har ikke prøvet dem af på et publikum, før vi spillede i New York i december sidste

år, og da vi spillede til Nat og Dag-festen i januar, var det første gang, de blev spillet i Danmark. Det har været ret specielt, for det har vi ikke prøvet før.

Jacob: Der er mange, som bruger koncerter til lige at finde ud af, hvad folk siger til de nye numre, men det gjorde vi bare ikke denne gang. Til gengæld må du tænke på, at vi har kendt dem længe, så det er ikke noget, som betyder noget, når vi indspiller dem. Vi har måske spillet dem 50 gange og har indspillet demoer, som vores venner har hørt, så vi vidste da, at vi ikke var helt ved siden af.

Hvordan var det så at spille dem live første gang?

Sune: Det var rigtigt fedt. Første gang var som sagt i New York den 1. december, og det var ret specielt, for vi havde faktisk vores debutkoncert den 1. december i 1989, så det var præcis otte år siden, vi første gang stod på en scene som Psyched Up Janis. Otte år, siden vi stod i Sønderborg, og nu stod vi i New York. Det var en ret fed oplevelse.

Jacob: Jeg syntes, at det var underligt at spille de nye sange, for de gamle kan jeg totalt udenad, men jeg måtte lige tænke over, hvordan jeg skulle spille de nye, for de er lidt anderledes. De er lidt mere dansevenlige, ja, det er måske et lidt underligt udtryk, men numrene på *Swell* kunne man slet ikke danse til. Det er sådan noget med stage-diving og hoppe op og ned. Det kan man ikke til de nye numre.

Sune: Selvom der nok er nogle, som skal gøre det alligevel. Jacob: Ja, det er der altid. Også når vi spiller akustisk. Det er jo sindssygt.

Satser på udlandet

Har I forsøgt at opnå noget bestemt med *Enter The Super Peppermint Lounge*?

Sune: Vi går altid efter at lave en ny plade, for vi vil ikke bare

stå stille. Og det må da også være federe, hvis man er fan, at der kommer noget nyt, for så har man jo allerede *Swell*, og den forsvinder jo ikke, bare fordi vi udsender en ny. Man må ikke tænke for meget på den slags ting, for hvis man laver noget, som man ikke selv kan lide, så går det slet ikke. Jeg tror, man skal følge sig selv, og så skal man selvfølgelig være klar over, at man gerne vil have det ud til så mange som muligt, og der kan man måske lave noget i produktionen. Vi kender vores producer Craig så godt nu, at vi er ret enige, om hvilke numre, vi vil gøre til singler. Det er jo ikke smart at lave et nummer på seks minutter, som skal være single, for så bliver den aldrig spillet i radioen, men udover den slags går vi aldrig på kompromis med vores musik.

Hvad er jeres forventninger til modtagelsen herhjemme?

Jacob: Jeg har det på den måde, at det betyder ikke så meget, hvordan den bliver modtaget i Danmark, for det kan man næsten forudse. Vi ved jo, at vi har lavet en god plade, men vi forventer nok ikke, at der kan ske så meget mere her i Danmark. Det skal ikke misforstås, det er bare ikke det, som er afgørende, men lige nu gælder det selvfølgelig Danmark.

Sune: Vi tænker nok mere på, at nu skal vi videre uden for Danmark, og vi tænker her meget på USA og Asien. EMI har jo været ret gode til at udsende plader i østen, så det håber vi, at vi kan få noget ud af. Men først udkommer den herhjemme, og så betyder det da meget, at den bliver en succes, for hvis en plade har været en succes i ens hjemland, er den selvfølgelig lettere at sælge til udlandet.

Har I konkrete planer for udlandet?

Sune: Nej, der er ikke konkrete planer endnu, men jeg vil skrive under på, at denne plade, den udkommer i hele verden, det er helt sikkert, for nu har vi de rigtige kontakter til det. Hvis den ikke gør, så laver vi ikke flere plader!

Så giver I op?

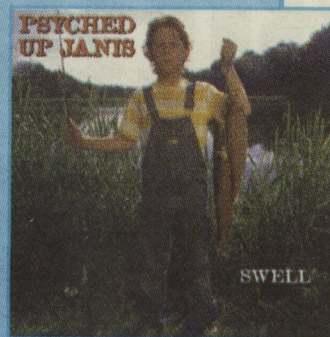
Sune: Jeg tænkte det allerede med *Beats Me*, men den fik bare aldrig chancen for at komme ud i udlandet, og det ærgrer mig, for jeg tror virkelig, at den kunne have taget kegler, men denne gang har jeg det sådan: Hvis der ikke sker noget med denne plade, selvom det ville være helt vildt, hvis der ikke gjorde, så gider jeg sgu ikke lave en plade mere. Så kan jeg ikke se nogen grund til det.

Swell

Sune: Den var meget spændende at lave, for det var jo den første, men det var også en meget tidstypisk plade, der nok ikke har samme holdbarhed, som dem vi laver nu. Vi var ikke så gode dengang, og det kan man høre. Jeg synger for eksempel ikke specielt godt på *Swell*.

Jacob: Selvom *Swell* var en debutplade, synes jeg ikke, at den har præget af det. Jeg tror, at hvis man først hørte den i dag, ville det nok være lidt specielt.

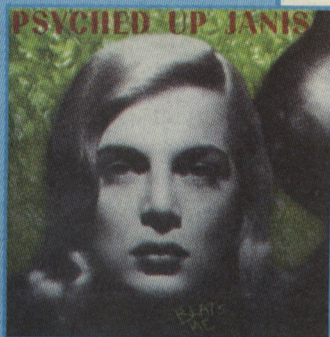
Sune: Jeg tror ikke, man ville synes så godt om *Swell*, hvis man falder for vores nye og så lige vil tjekke ud, hvad vi tidligere har lavet.



Beats Me

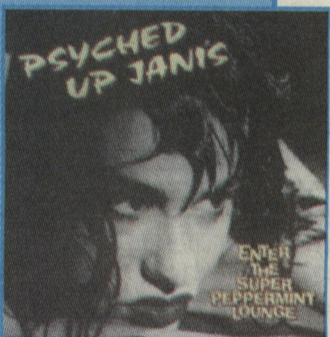
Jacob: Jeg synes, den er meget harmonisk og varieret, og numrene klæder virkelig hinanden. Den er virkelig et album; en færdig bog og ikke bare en masse små historier, som jeg synes, *Swell* var.

Sune: Det er en klassiker. I den forstand, at den ikke er tidstypisk og meget er en klassisk rockplade, hvor vi hentede en masse inspiration tilbage i tiden. Vi fik også mere at sige vedrørende produktionen og arbejdede mere sammen med Craig, hvor vi i begyndelsen overlod ham meget. Det er desværre også en noget uudnyttet plade, men det skyldes den manglende opbakning fra vores tidligere pladeselskab.



Enter The Super Peppermint Lounge

Sune: Det er en endnu større klassiker, for den er endnu mere klassisk, hvad angår sangskrivningen. Den er nok ikke helt så varieret som *Beats Me*, men mere koncentreret. Vi har brugt meget mere tid på den, men har samtidig været ret afslappede, mens vi indspillede den. Den er også tidløs, måske endda mere end *Beats Me*, fordi vi i høj grad har været inspireret af ting fra 50'erne og 60'erne som for eksempel pigebands som The Ronettes og vokalharmonier. Vi har også leget med en masse lyde, og vi har orgel og keyboard med, og det tilfører os selvfølgelig en anden lyd og nogle andre stemninger.



speaker bite me

NY SINGLE:

NEON / ESKIMOE'S KISSING (01.06.98)

"Fuckin' great, it's fuckin' great, it's fuckin'..." **TJINDER SINGH, CORNERSHOP, OM ESKIMOE'S KISSING.**
7" VINYL SINGLE (UK VERSION) - FAS I UDVALGTE BUTIKKER.

LIVE PÅ ROSKILDE FESTIVAL

blå scene torsdag 25.06.98

Recorded (01.05.97. Debut cd ep med 5 sange)

"Årets mest veltillavede aperitif" (Information)

"Cool rock med stort potentiale" (Gaffa)

"..fem sange, der sjældent er hørt bedre i de omdrejningsflader, der har støjrocken som centrum"

(Jam Magazine)

Inner Speed (28.08.97. Fuldlængde debut album)

"..grænsesøgende, vitalt udfordrende og ganske uhørt på den hjemlige breddegrad"

(Gaffa, 5 ud af 6 stjerner + 'bedst lige nu')

"Eskimoes Kissing sørger for at Speaker Bite Me's debut-cd åbner med et af årets mest snurrige og pirrende danske popnumre (...) en lovende og ikke mindst idérig debut"

(Politiken)

"..byder på adskillige overraskelser"

(Jyllands Posten, 5 ud af 6 stjerner)

"De tårnhøje forventninger forårets fem sange skabte, bliver overbevisende indfriet (...) med en cool og meget groovy rød tråd drister Speaker Bite Me sig til at lege med mange genrer"

(Zoo Magazine, nr. 3 på 'Månedens Uundgæelige Skiver')

Smukke Kvinder Med Kærlighedskort (11.03.98. Lydspor til teaterstykke på Det Kgl. Teater)

"..ud af dette sideprojekt vokser nogle af gruppens absolut bedste sange til dato"

(Nat & Dag + 'bedst lige nu')

"Dansk rocks unge håb Speaker Bite Me har komponeret et smukt og billeddannende lydspor (...) særdeles vellykket som et selvstændigt værk, der tåler sammenligning med Savage Roses musik til Dødens Triumf"

(Gaffa, 5 ud af 6 stjerner)



Bittersøde symfonier

Først gik de i opløsning. Så gik de sammen igen og lavede en af årets bedste singler med *Bitter Sweet Symphony*. THE VERVE er på vej til at blive Englands næste store band, med et fremragende nyt album og en forsanger med oplagt star quality, men deres vej har været brolagt med uheld, og det er tilsyneladende ikke slut endnu.

Af Jesper Nykjær Knudsen

Hans øjne stirrer direkte ind i kameraet. Et tomt og stikkende blik, der får ham til at se nærmest manisk ud. Han ænsrer ikke noget omkring sig og bumper konstant ind i folk, mens han sortklædt går gennem gaden i en østlig forstad til London.

Det er sådan, verden gennem de sidste par måneder er blevet præsenteret for Richard Ashcroft, ankermand og musikalsk centralnerve i The Verve. I videoen til den brillante *Bitter Sweet Symphony*, der har sendt det nordengelske band på forsiden af den samlede, britiske musikpresse og skabt skyhøje forventninger til det nye album *Urban Hymns*. En utrolig udvikling for et band, der ellers gik i opløsning for knap to år siden, men tidligere på året fandt sammen igen.

Richard Ashcrofts øjne er anderledes imødekomende denne eftermiddag i pladeselskabet Virgin's store hovedsæde i London, hvor The Verve har revet et par dage ud af kalenderen for at møde den europæiske presse.

- Jeg har faktisk haft nogle gode samtaler i dag, siger Ashcroft, og sender en stikpille til den britiske presse, der har haft travlt med hans forhold til sangerinden Kate Radley fra gruppen Spiritualized. Men især til en artikel i septemberudgaven af stilmagasinet *The Face*, der rev op i bandets åbne sår, opløsningen i 1995 efter udsendelsen af albummet *A Northern Soul*.

- Vi havde nogle personlige problemer, som begyndte at ødelægge det, vi havde sammen. Vi havde The Verve og glemte, hvad det betød for os, og det gjorde det til en mindre fantastisk oplevelse, end det kunne have været. Så jeg besluttede, at jeg havde fået nok, og de andre var enige. Det havde nået et punkt, hvor det var blevet meget destruktivt, forklarer Ashcroft, og demotiverer The Faces påstand om, at opløsningen kun var en manøvre for at slippe af med guitaristen Nick McCabe.

- Det har intet med det at gøre. Nick er et geni. Han er den bedste guitarist i verden efter vores mening. Der er ingen i det her band, som nogen vil af med. Men vi var nødt til at splitte op, for det var ikke rigtigt længere. Det største øjeblik for mig på *Urban Hymns* var, da jeg hørte hans guitar på *The Drugs Don't Work*. Dét øjeblik bragte mig til tårer, og det var fordi jeg kunne høre hans sjæl i det.

Sagsanlæg for sampling

The Verve kan ikke beskyldes for at være verdens heldigste band. Da gruppen skulle debutere på Glastonbury-festivalen i 1994, kom trommeslager Pete Salisbury til skade med sin fod, og de måtte aflyse. I april 1995 blev Nick McCabe skubbet ned af en trappe af en sikkerhedsvagt, da han ville ind i sit omklædningsrum i forbindelse med en koncert i Paris. Resultat: en brækket hånd og aflysning af turnéen. Og i juni i år måtte bandet aflyse deres comeback-tour, fordi Richard Ashcroft fik en virus i halsen.

Det var da også skæbnens ironi, at gruppen opløstes netop, da de var ved at få deres første hit med singlen *History* fra *A Northern Soul*. Men som om det ikke var nok, må de nu også se i øjnene, at de mange solgte eksemplarer af *Bitter Sweet Symphony* ikke kommer til at indbringe bandet så meget som en penny.

På nummeret har The Verve samlet fra nummeret *The Last Time* fra en Andrew Loog Oldham-plade med orkester-udgaver af gamle Rolling Stones-sange, og det har fået rullestenenes manager Allen Klein til at lægge sag an.

- Det er et meget godt vidnesbyrd om, hvordan verden er i dag. "You're a slave to money and then you die", og så kommer en eller anden pik i et jakkesæt, og tager alle pengene for det. Teksten, melodien, alt dét, der bærer san-

gen, er vores. Bortset fra nogle klokker og nogle 60'er-strygere, som er meget lavt i mixet. Men det er spild af tid at være bitter over det. Til gengæld har nummeret åbnet verden for os, og der er tolv numre på *Urban Hymns*, der ikke har en skid at gøre med Allen Klein, siger Richard Ashcroft.

Musik på støtten

Urban Hymns er en storladet og ambitiøs plade på over 70 minutter. En række sange, der ligesom singlerne *Bitter Sweet Symphony* og *The Drugs Don't Work* går gennem marv og ben. Sange, der betyder noget og indkapsler livet og virkeligheden, fra en sangskriver, der hele tiden investerer sig selv fuldt ud.

Urban Hymns er det tredje album fra The Verve, som blev dannet helt tilbage i skoletiden i byen Wigan mellem Manchester og Liverpool. Nick McCabe kom dog først til, da medlemmerne fortsatte på college.

- Efter college gik vi alle på støtten. Det var her, vores "musikalske uddannelse" startede. Vi dyrkede både jazz, funk, soul, blues, rock'n'roll, punk, Can, hip-hop, vi lyttede til alt muligt, og øvede os samtidig som eskapisme. Vi øvede måske ni - ti timer ad gangen, og det gjorde os utroligt sammenspillede. Det var den mest vigtige tid for bandet. Uden den havde vi ikke kunnet lave *Urban Hymns* nu, mener Ashcroft.

Gruppen fik pladekontrakt i 1991 og albumdebuterede med *A Storm In Heaven* to år senere. En

postgang for sent til at komme ind under Madchester-bølgen, der huserede i begyndelsen af 90'erne med bands som Stone Roses, Happy Mondays og Inspiral Carpets. Da The Verve i 1995 udsendte *A Northern Soul* var det britpop, det drejede sig om, men den bølge kom bandet heller ikke til at ride på. - Vi passede ikke til det, for vi vifter ikke med flaget for England. England er lige så *fucked* som alle andre steder. Jeg elsker at bo i England, jeg ville ikke være født andre steder, men jeg kommer ikke med armen rundt om andre bands og siger "Vi er dét og dét". Vi er The Verve, vi er universelle, vi er alles band, uanset hvilket land, folk kommer fra.

Nordengelske albuer

Selvom The Verve er fans af hvert deres Manchester-fodboldhold, er Richard Ashcroft privat gode venner med Oasis' Noel Gallagher. Sangen *Cast No Shadow* fra Oasis' *Morning Glory*-album er dedikeret til Richard Ashcroft, der ikke lader Noel noget tilbage, når det gælder om at promovere sig selv og ikke viger tilbage fra sætninger som "Vi vidste fra starten, at vi var et af verdens vigtigste bands".

- Noel er en god fyr, og alle, der tror, han er arrogant, nå ja, selvfølgelig vil han virke arrogant i et interview. Jeg tror, det er en nordengelsk arbejderklassetning, hvor man føler, man er i en boksekamp. Man føler, man er nødt til at sige, hvor god man er for at trænge igennem til folk. Og nogle gange, når jeg gør det og læser det bagefter, så bryder jeg mig ikke om det. Men jeg forstår, hvorfor jeg gjorde det i et interview.

Noel Gallagher og lillebror Liam er forlængst blevet standardstof på tabloidforsiderne. Nu hvor *Urban Hymns* er sluppet løs vil Richard Ashcroft også snart blive et ansigt, alle kender.

- Det bekymrer mig ikke. Vi er klar til det. Vi vil have det. Vi er ikke ude efter berømmelse. Vi vil bare være i studiet og lave utrolig musik vidende, at verden venter på det. Kan du forestille dig det? The fucking world is waiting for an album, and The Verve are fucking makin' it.

Richard Ashcroft lader sætningen svæve i luften et øjeblik og kommer til at grine af sit brovtende udsagn. Men *Urban Hymns* er faktisk en plade i den klasse, det er værd at vente på.





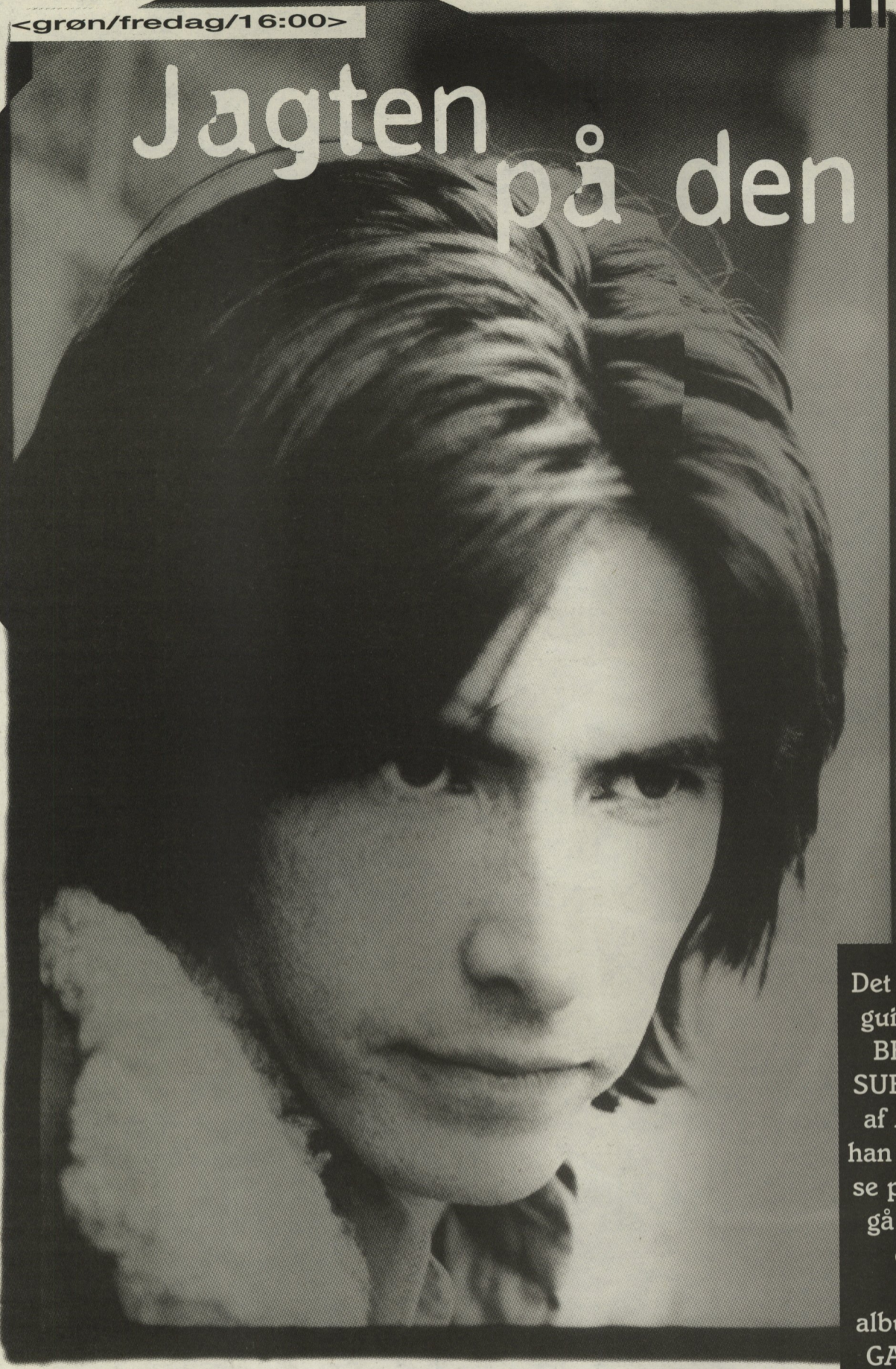
MUSIKMAGASINET

GAFFA

Festen starten over hele landet i september 1998

• check dit GAFFA for yderligere information

Jagten på den indre kraft



People Move On da heller ikke mere mening, end hvis *Barbie Girl* blev holdt op mod Beethovens *Pastorale*-symfoni (bortset fra Butlers uforlignelige vibrerende guitar teknik). Udtrykket, produktionen, instrumenteringen og sangskrivningen på *People Move On* har ingen iøjnefaldende referencer til Suede. Hvor Suede altid har rendyrket en britisk/europæisk tradition, i et klinisk lydbillede, har *People Move On* en varm organisk lyd, med tydelige traditionelle amerikanske referencer, men hvordan kan en 27-årig mand, opvokset i London, forstå, hvad der gemmer sig dybt nede i den amerikanske muld? Butler forklarer:

- Det er mærkeligt, jeg er vokset op i Tottenham i North London og har irske forældre, men mange irere er taget til USA med tiden, og rent musikalsk er de opvokset med traditionel irsk musik. Den har i sig et meget stærkt element af "mand", der musikalt og kulturelt har meget tilfælles med den amerikanske tradition, som sangere som Elvis Presley, Glenn Campbell og Johnny Cash repræsenterer. Der er én, der har spurgt mig om dette før, jeg har tænkt over det, og dette er det tætteste, jeg kan komme på en forklaring.

Neil Young trak mig ud af Suede

Bernard Butler begyndte at lytte til Neil Young i Suede-dagene, hvilket var en kæmpeopdagelse for ham, og det blev en ting, der gradvist trak ham ud af bandet.

- Neil Young vil aldrig få det at vide og aldrig vide, hvem jeg er (mon dog, red.), men det var, som han tog mig i fødderne, og simpelthen trak mig ud af Suede.

Der var ting i hans musik, og folk som Tim Hardin, Tim Buckley og Johnny Cash, der pludselig stod klart for mig.

Hvad er det, som Neil Young kan - når du og bands som Pearl Jam, Sonic Youth og Smashing Pumpkins dyrker ham som den sande mester?

- Der sker altid noget, når folk begynder at tale om deres følelser. Hvis jeg nu begyndte at 'åbne mit hjerte' for dig, så kunne der godt opstå en rimelig pinlig og akavet situation, men af og til er der folk, der åbner deres hjerte, og af en eller anden grund begynder man at lytte - nogen har evnen, andre har den ikke. Sådan er det også med musik. Vi er ikke interesseret i, at Michael Bolton åbner sit hjerte for os, men med Neil Young er der ikke noget at gøre - min kone siger, at han lyder som en "sweetheart". Han er intens og passioneret og har skabt fraser, som indkapsler universel frygt og får lytteren til at føle sig beskyttet, siger Butler og fortsætter:

- Du kan høre, at det er et menneske af kød og blod, der står bag musikken. Der er masse nutidige musikere som mig selv, Smashing Pumpkins - og Kurt Cobain havde helt sikkert været med i klubben - der ved, at vi i 80'erne gennemlevede ti år med rædselsfuld musik - man kan høre musik, men man kan ikke høre mennesker, som spiller musik. Jeg kan lide at forestille mig levende mennesker, når jeg hører plader. Når man ser eller hører Neil Young & Crazy Horse optræde, så er der denne øjeblikkelige musikalske telepati, hvor de driver hinanden fremad. Ikke gennem samtaler eller endeløse interviews, men gennem ren og skær energi - det er en spirituel ting. Det er noget som musik kan skabe ind imellem, hvis man er det rigtige sted, med de rigtige mennesker, den rette dag - det er en fantastisk ting, der ikke er til at slå.

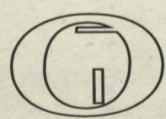
De ægte værdier

På hvilken måde er det en inspirationskilde på People Move On?

- Mit mål har været at lave en meget varm og inviterende plade, hvor jeg viste mit hjerte uden forbehold. Åbningslinien på titelnummeret *Play safe...fly low*, er albummets tema. Her

Det gik ikke stille for sig, da guitaristen og komponisten **BERNARD BUTLER** forlod **SUEDE** efter færdiggørelsen af *Dog Man Star*. Siden har han været involveret i diverse projekter, men der skulle gå mere end tre år, før den engelske guitarguru blev klar med sit første soloalbum. Nu er tiden inde, og GAFFA mødte i den anledning en mentalt og musikalsk afklaret Butler på stam-tehuset i London.

Af Henrik Tuxen Foto Morten Larsen/Schiller



belix faldt som bekendt i gryden som spæd. Om Bernard Butlers jordemor mistede ham ned i kassen med de originale grundspor til Sgt. Pepper, skal stå hen i det uviste, men én ting er sikkert - virkningen er permanent. 27-årige Bernard Butler er et musikalsk naturtalent, der hjemmevant boltrer sig i alle afskygninger af det musikalske spekter - som multiinstrumentalist, som arrangør, komponist, tekniker, producer - og nu for første gang også som leadvokalist. På Butlers første soloudspil *People Move On* bliver hele arsenalet kørt i stilling. Albummet indeholder 3-4 minisymfonier, en række stort orkestrerede popsange, stemningsfulde ballader på akustisk guitar + enkelte mere direkte rocksange. Lydmæssigt disktes der op med alt godt fra instrumentforhandlerens samlede varelager, tilsat smagfuldt brug af specielt ældre, mekanisk teknologi. Alt udført af Butler "himsel" på nær strygere, et valdhorn, trommer og enkelte korindslag. Den musikalske maestro viser sig derimod at være et yderst beskedent, men også et intelligent, afklaret og selvsikkert menneske, da GAFFA mødte ham i udkanten af Londons 'hippe' kvarter, Camden.

1001 bowlerhatte og en turban

Indgangen til det eksotiske tehus foregår gennem en lille designerbutik, videre op af en snørklet trætrappe, hvorefter

Raj Teahouse åbenbarer sig - en mikroskopisk dagligstue med en tidløs karisma - hvor intet havde været mere naturligt, end hvis lampens ånd fra 1001 Nat kom svævende med menukortet. I stedet bliver vi mødt med uforfalsket britisk venlighed (indtil fotografen uopfordret skruer ned for stedets musik anlæg, red.), og da Bernard Butler ankommer 20 minutter senere (i et antræk, der umiddelbart ville have udløst fribillet til Woodstock) ses det tydeligt, at han kender den midaldrende ejer særdeles godt. Vi befinder os med andre ord på Bernards lokale, langt væk fra bowlerhatte, britpop og *double deckere*, selvom vi er midt i London - hvilket ifølge Bernard Butler ikke er nogen kontrast, men indbegrebet af selve byens sjæl.

- London er en multikulturel by, derfor har det altid været så absurd for mig med al den vægt på britpop og det at være engelsk. Det kommer fra folk, der er vokset op i forstæderne og andre byer. Når de så kommer til London vil de se røde busser og sorte taxier - hvor bands fra London typisk er multikulturelle i deres udgangspunkt - for det er, hvad London er. Det er en illusion, at London er den sidste bastion af det gamle imperium eller noget i den stil. Markante ord fra en mand, der skrev al musikken på Suedes to første albums, bandet der for alvor fik mærkatet "britpop" klistret på ryggen, som de første. Udover, at det musikalske håndværk er i orden, giver en sammenligning af Suede og

mener jeg ikke lave ambitioner, men at man ikke behøver at være "King of Pretending" for at være interessant. Udstiller man sig selv som verdens mest fantastiske og eksotiske menneske, gemmer der sig højst sandsynligt et meget tomt menneske inde bag facaden. Gimmick og glamour har det med at dække over et trist og kedeligt liv. Personligt har jeg oplevet, at ved at acceptere, at jeg dybest set er et ganske ordinært og kedeligt menneske, har jeg kunnet gå ind i mig selv og finde ting og værdier, der relaterer til andre mennesker.

Jeg kommet til den konklusion, at man ikke opnår noget ved at hundse med folk og spidse albuerne for at nå noget i tilværelsen. I stedet må man være tålmodig og lade tingene komme naturligt, hvilket i øvrigt er meget af forklaringen på, at der er gået så lang tid, før jeg har færdiggjort dette soloalbum. Samtidig oplever jeg, at jo mere man bliver frustreret og kørt op, des mindre gider folk at høre på dig.

Så tešen om, at den store kunst kommer fra den lidende kunstner, holder ikke?

- Ikke rigtigt. Måske kan du opnå en kortvarig opmærksomhed, men den varige bygger på gensidig tillid. For mig handler det også om at komme væk fra den snæversynede engelskhed - væk fra idéen om, at man er bundet til bestemte sociale grupper, omgangsformer og koder - den åbne multikulturelle mangfoldighed er meget mere berigende og interessant. Albummets titel er også ment som en opfordring til at afprøve nye musikalske grænser. Mange snakker om, at popmusikken er ved at dø, da vi er gået fra Beatles til Oasis og har dækket alt imellem. Jeg mener, at der er så meget mere der kan udforskes i popmusikken, ikke mindst i forhold til orkestrering, arrangement og struktur.

Guitaren som kampvåben

Er albummet også en reaktion på den medieskabte popstjerne-rolle, du havde i Suede?
- Helt sikkert. Der er noget indbydende ved at relatere til en popstjerne; samtidig er der en masse mennesker, for hvem falsk glamour ikke er nogen attraktion. Popmusik handler meget om det kortvarige "thrill", og jeg ser ikke udelukkende mig selv som en popmusiker. Det lange perspektiv har altid været det vigtige for mig.

Jeg blev slagtet i den britiske presse og var meget påvirket af det - jeg var "fucked up" simpelthen, jeg er kun et menneske, men jeg havde ikke lyst til at gå op i bokseringen for at slås. Jeg er ikke en stor politisk fighter og klarer mig ikke godt i skænderier.

Du valgte ikke musikken for debattens skyld?

- Præcis. Jeg kan slå igen, fordi jeg nyder musik, det har instinktivt altid været min måde at kæmpe mig gennem livet på. Jeg tror seriøst på, at det er et instinkt, som visse mennesker er født med, jeg er i hvert fald - du kæmper igen med din musik. Da jeg var frustreret og rasende som teenager, afstraffede jeg min guitar i en halv time i et hjørne, og så var det overstået - så slap jeg for at ryge i slagsmål og få et ordentlig lag tæsk. Jeg har ikke lyst til at slås med midler, som overhovedet ikke er min styrke, som det at være bitter og onskabsfuld. I forhold til Suede ønskede jeg heller ikke at ødelægge myten for gruppens fans, som elskede musikken. De skulle hellere huske pladerne som god musik frem for en række endeløse beskyldninger og skænderier.

Ingen ar fra Suede-dagene

Selvom Bernard Butler ikke ønsker at svine sine gamle musikalske fæller til, betyder det ikke, at der er idel lykke mellem de forhenværende musikalske brødre. Makkerparret Bernard Butler og Brett Anderson skrev sig ind i den britiske musikhistorie som 90'ernes pendant til Jagger/Richards. Butler forlod gruppen efter fem års intenst samarbejde i 1994, og siden har Suedes gamle førertandem ikke set hinanden én eneste gang - og Bernard Butler fortæller i samme åndedrag, at han end ikke har hørt det sidste Suede-album, *Coming Up*.

Har du fået nogle ar fra tiden med Suede?

- Nej, men det ville jeg have haft, hvis ikke jeg havde forladt bandet i tide. Jeg vidste instinktivt, at så snart vi begyndte at lave dårlige plader, så var tiden kommet til at forlade bandet. Jeg kunne se, at tingene gik dårligt og ned ad bakke, så jeg hoppede af skuden. Det syntes jeg var den mest værdige ting at gøre, og det synes jeg egentlig, at de andre skulle takke mig for, i stedet for at være kritiske over for det. Det gav bandet nyt liv, Brett fandt nogle nye ressourcer og rutiner, hvilket jeg synes er godt for Suede.

- Jeg har ikke nogen ar overhovedet, da alt det dårlige, der er sket i mit liv, har haft en praktisk årsag, hvilket har fået mig til at handle og tage nye valg. Det betyder, at jeg kan finde en positiv side til alt, hvad der har været negativt i mit liv. Det er en dobbelthed, jeg koncentrerer mig meget om at fastholde, jeg gider ikke at bruge tid på at være bitter.

Hvad var det, du var utilfreds med i Suede?

- Jeg fik ikke lov til at udfolde alle mine idéer og ønsker. Suede-pladerne er meget kliniske og mangler hjerte og sjæl, hvilket var noget, jeg gradvist blev mere utilfreds med. Jeg havde det ikke godt med produceren (Ed Buller, red.) - jeg fik ikke lov til at røre mixer-pulten af ham, hvilket var den egentlige grund til, at jeg forlod gruppen.

Jeg kender ikke mange, som har en positiv mening om Suedes produktioner, så det var af afgørende vigtighed for mig at etablere min egen personlighed i musikken og lyden, da jeg forlod gruppen.



TROMMESTIK

Sticks and drums and rock'n'roll
Trommer, udlejning af baggear, roadie-service, rock-truck, øvelokale og gode råd...

DRUMCITY

86 12 75 66

HTTP://www.drumcity.dk
e-mail: drumcity@post4.tele.dk

SPADESTIK

Strings and things and rock'n'roll
Guitarer, forstærkere, pedaler, effekter, sanganlæg, keyboards og reparationer...

ROCKCITY

86 12 75 22

HTTP://www.rockcity.dk
e-mail: rockcity@post3.tele.dk

SOLSTIK

Go' festival - hvorend du ta'r hen...

An Unclean Uncle © 1997

Vil du spille i band?

Musikkurser året rundt
Eget studie

- 4 eller 8 uger fra 1. juni
- 4 uger fra 28. juni
- 16 uger fra 30 august
- 16 uger fra 9. januar

Vallekilde Højskole

4534 Hørve
Telefon 59 65 60 45
Telefax 59 65 66 30
www.vallekildeh.dk
E-mail vallekilde@grundtvig.dk
Ring efter ny brochure



VIND ET KOMPLET DIGITALSTUDIE TIL 17.000 - MØD LEGENDERNE FRA LED ZEPPELIN

SOUND MUSIKERMAGASINET CHECK

JUNI - JULI 1998

Page & Plant

Ekklusivt interview

Butch Vig

Superproduceren – fra Nirvana til Garbage

Til messe i Frankfurt

Nyheder for millioner

Start et band for 10.000,-

Vi checker en bunke billigt gear

KR. 40,-



Lee Ranaldo, Sonic Youth's ekspert i sære gitarklange • Keyboard-excentrikeren Money Mark • Massive Attack hos gear-spotteren
Test af: t.c. FireworX • Peavey Wolfgang Special • Digitech Talker, snakkepedalen • Ashdown, nyt basmærke i Danmark
Panter-lilletrommer fra Mapex • Det revolutionerende lydprogram Metasynt • Sample-cd'er og meget mere

Vind!
Komplet digitalt hjemmestudie!

Køb bladet hos førende musikhandlere og kiosker over hele landet
eller i GAFFAs bod på festivalen

Modkulturens maestro

Fra covers, fotografier, citater og med sin musik signalerer berlineren Alec Empire en rabiatt, nærmest voldelig idealisme.

I sine biografiske noter citerer han den tyske, venstreorienterede terroristgruppe Rote Arme Fraktionens medlem Gudrun Enzlien for ordene: "Everything is politics. When I have sex, that is also politics". På det seneste, andet album *The Future of War* fra hans trio Atari Teenage Riot finder man nummeret *Destroy 2000 Years Of Culture* om kristendommens forbandelse, og tilbage i efteråret '92 debuterede samme gruppe med 12-tommeren *Hetzjagd auf Nazis*. Udgivelsen faldt to en halv uge efter nynazisters angreb på indvandrere i Rostock og var inspireret af Empires møde med den spirende racisme i det tyske technomiljø. "No politics on the dancefloor!", lød det hedonistiske slagord fra den ligeglade pøbel dengang.

- Vi havde altid opfattet techno som euforisk, ny musik, der ville tilintetgøre musikindustrien, du ved, de gamle rock-dinosaurer. At den ville ændre hele samfundet", siger Empire. "Men så indså vi, at en masse mennesker bare dyrkede den for morskabens skyld, at der ikke var nogen filosofi bag - måske var der endda den forkerte filosofi. Det var derfor vi begyndte at bruge ord igen.

Revolutionær musik

Det handlede og handler om politik, om anarkismens frihed, om kampen mod systemets undertrykkelse til 8 til 4-jobbets trælbinding og den lalleglade weekend-hedonisme uden egentlig betydning eller energi. Det handler om modkultur.

- Filosofien bag selskabet er 'Riot sounds produce riots' - det er generelt ekstrem musik, der nedbryder den falske harmoni, som foregøgles af medier som MTV og radio i dagtimerne. Jeg mener, at overalt hvor musik spilles, der er det for at berolige folk.

Som svar blev asfalterede guitarsamplinger, forvrængede råbekor og råt skårne, tonstunge, hurtige breakbeats allerede tilbage i '92 Atari Teenage Riots varemærke - iøvrigt parallelt med jungles fremvoksen i London - og genrebetegnelsen forærede gruppen selv journalisterne med dannelsen af pladeselskabet Digital Hardcore Recordings.

- Vi bruger de samme våben, som systemet bruger. Vi har disse meget korte informationer. Atari Teenage Riot er grundlæggende en informations-overload, men samtidig forsøger vi også at destruere

bevidsthedens dogmer med enkle midler. Blot et riff og et beat. Vi samler sågar kun fra ting vi mener har en revolutionær energi omkring sig. Tidlig, meget tidlig Iggy Pop & The Stooges og Otis Reddings 'Live At Monterey Pop Festival'.

Handling i stedet for ord

Den 25-årige Empire har også udgivet på Frankfurt-selskabet Mille Plateaux - portrætteret i electronicas septemberudgave. Et selskab der med en tung, intellektuel overbygning til en vis grænse deler tanker med Empire. Mille Plateaux' idé-grundlag - løftet fra den afdøde, franske filosof Gilles Deleuze - kan således

Empire har istedet dannet Geist Records og taget sit Mille Plateaux-bagkatalog med sig, hvilket kan nydes i fyldige uddrag på den første udgivelse *The Geist of Alec Empire*. Her kan man opleve berlinerens musikalske spændvidde - fra den tidlige hard acid over frostkolde ambiente lydlandskaber og kortslyttende orkesterstykker til muterende jazz og anløbet industrielle og abstrakte breakbeat-strukturer.

Hvor vigtigt er det for dig at holde dig i kreativ bevægelse?

- Det er vigtigt, men det er også altid et spørgsmål, om man har brug for at komme videre. At løbe efter den nye trend er ikke det samme som at bevæge sig.

Støj er modkultur

Den deterritorialiserede musiker, den både geografisk og musikalsk nomadiske herre klarer sig for tiden med transportabelt udstyr, men håber en dag

at kunne opbygge et studie i Berlin - i stil

med den jamaicanske dubguru Lee

'Scratch'

Perrys

Black Ark-

studie.

Angiveligt ned-

brændte

Lee Perry selv

studiet, og det

samme

kunne

Empire

også finde

på at gøre.

Foto:Ralf Christensen

- Hvis det ikke har sjæl mere - hvorfor ikke? Jeg har smadret udstyr af samme grund. Mixerpulte og så videre.

Jeg hader det. Sommetider kan du bare ikke få dét ud, som du vil have ud. Grundlæggende er det, fordi det meste udstyr idag er designet til at fjerne støj, den analoge forvrængning, der er så vigtig.

Den lydige sminke, som nye synthesizere og mixerpulte lægger over musikken er, ifølge Empire, blot endnu et udtryk for undertrykkelsen af den fri kreativitet. Stilhed er døden. Harmoni er småborgerlig idyl. Støj er modkultur.

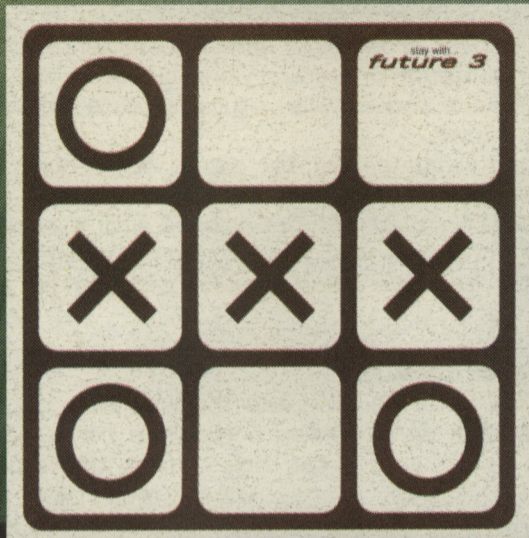
- Den lyder så levende. Det er dét, der er med støj. Det var ideen på albummet 'Low On Ice' netop ikke at gøre det så støjende. Fordi jeg dengang var meget desillusioneret, og ikke følte at noget gav mening. Det er den præcise refleksion af dét.

Ralf Christensen



electronica

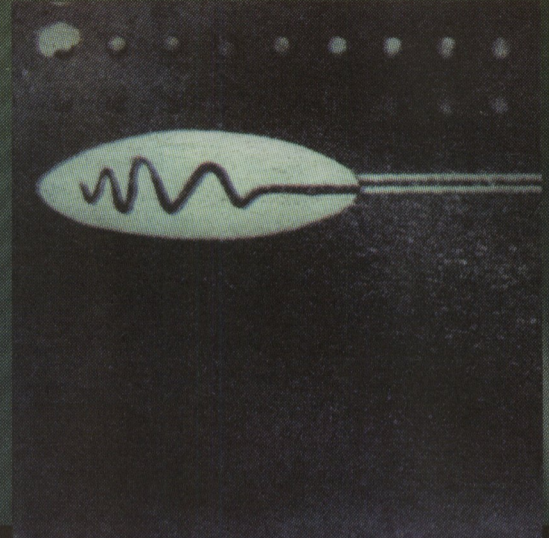
VOICES WONDER



FUTURE 3: "STAY WITH..."
 (APR020CD) APRIL RECORDS
 SKANDINAVIENS FØRENDE NAVN INDENFOR
 ELEKTRONISK MUSIK ÅBNER DEEDAY!
DEEDAY TORSDAG 17:30



BJØRN SVIN: "MER STRØM"
 (APR018CD) APRIL RECORDS
 DANMARKS UNGE DJ-HELT! DER KOMMER
 MER OG MER STRØM PÅ SVINET!
DEEDAY SØNDAG 17:00



STERNKLANG: "FREESTYLESPACEFUNK"
 (BSC0014) BEATSERVICE RECORDS
 LÆKRE FUNKY, ELEKTRONISKE BEATS FRA NORGE!
 GET FREESTYLESPACEFUNKY!
DEEDAY TORSDAG 19:30



MOGWAI: "TEN RAPID"
 (VOW062CD) VOICES OF WONDER RECORDS
 COMPILATION AF SINGLER, EP'ER, ETC. FRA GLAS-
 GOWS BEDSTE STØJRØCKERE!
BLÅ SCENE LØRDAG 17:30



MOGWAI: "YOUNG TEAM" (CHEM018CD)
 CHEMIKAL UNDERGROUND RECORDS
 DET BEDSTE ALBUM I BRITISK INDIE-ROCK 1997!
 FØLSOM STØJ FRA SKOTLAND!
BLÅ SCENE LØRDAG 17:30



MOGWAI: "NO EDUCATION = NO FUTURE"
 (FUCK THE CURFEW) (CHEM026CD)
 CHEMIKAL UNDERGROUND RECORDS
 SPLINTERNY EP (3 NUMRE, 20 MINUTTER)!
 PROTEST MOD SPÆRRETID FOR SKOTSKE UNGE UNDER 16!
BLÅ SCENE LØRDAG 17:30



PIZZICATO FIVE: "HAPPY END OF THE WORLD"
 (OLE198-2) MATADOR RECORDS
 VERDENS MEST COOL/CHECKEDE POPNAVN
 DIREKTE FRA JAPAN!
 PET SHOP BOYS - GO HOME!
GUL SCENE FREDAG 22:45



PIZZICATO FIVE: "HAPPY END OF YOU"
 (OLE282-2) MATADOR RECORDS
 P5 REMIXET AF SAINT ETIENNE, DIMITRI FROM PARIS,
 GUSGUS, 808 STATE O.M.A.!!
GUL SCENE FREDAG 22:45
 OBS: P5S KONISHI ER DJ PÅ
DEEDAY FREDAG 18:00!

PRESENTS

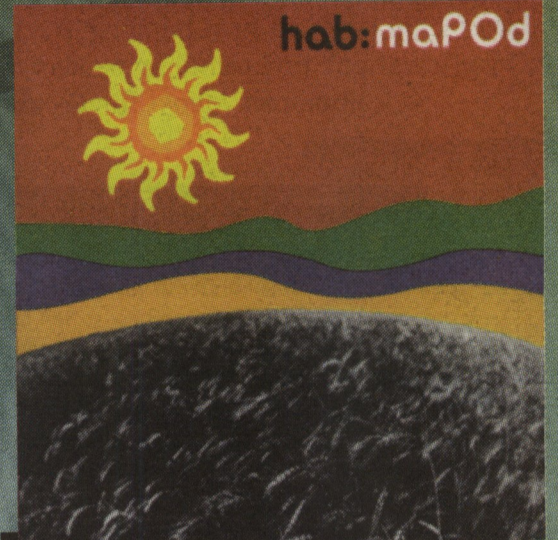
ROSKILDE FESTIVAL 1998



SPORTSGUITAR: "HAPPY ALREADY"
 (OLE285-2) MATADOR RECORDS
 INDIE-ROCK AF PAVEMENT-SKOLEN - SCHWEIZ!
 COOLESTE EKSPORTVARE SIDEN KUKURET!
BLÅ SCENE LØRDAG 13:30



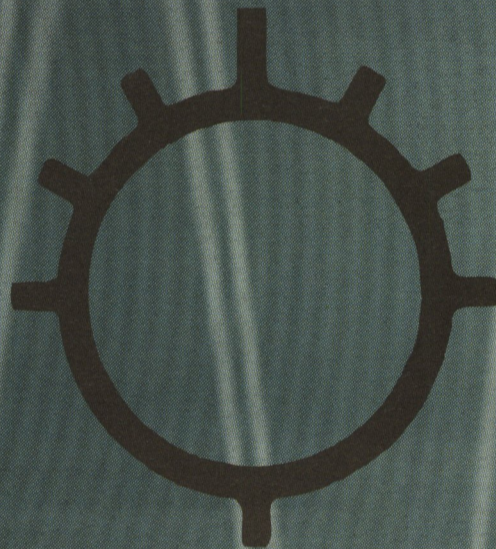
FRIEND: "HOT ROD"
 (DOTCD03) DOT
 VARM OG BEHAGELIG ELECTRONICA FRA SVERIGE -
 OPTRÆDER SOM EN DEL AF DOT SOUND SYSTEM!
DEEDAY LØRDAG 12:00 - 16:00



HAB: "MAPOD"
 (DOTCD02) DOT
 EKSPERIMENTERENDE AMBIENT-TECHNO -
 EN DEL AF DOT SOUND SYSTEM PÅ DEEDAY!
DEEDAY LØRDAG 12:00 - 16:00



DUB SYNDICATE: "FEAR OF A GREEN PLANET"
 (EFA39802-2) LION & ROOTS
 TUNG, TUNG HEAVY DUB REGGAE!
 DER MÅ RYGES!!!
GUL SCENE SØNDAG 15:45



ATARI TEENAGE RIOT: "THE FUTURE OF WAR"
 (DHRCD6) DIGITAL HARDCORE RECORDINGS
 ALEC EMPIRES TROPPER GÅR AMOK I ET MIX AF
 POLITIK, AGGRESSIV PUNK OG HÅRD TECHNO!
RØD SCENE FREDAG 16:00



DIMMU BORGIR: "ENTHRONED DARKNESS TRUMPHANT"
 (NB247-2) NUCLEAR BLAST
 VERDENS STØRSTE OG ONDESTE BLACK METAL BAND!
 NØRSK, MELODISK OG STØRSLÅET!
GUL SCENE FREDAG 01:15



**ILLDISPOSED: "THERE'S SOMETHING ROTTEN ...
 IN THE STATE OF DENMARK"**
 (SED13CD) SERIOUS ENTERTAINMENT
 DANMARKS SEJESTE DEATH METAL BAND! JYSK,
 GROOVY OG HAMMERHÅRDT!
GRØN SCENE FREDAG 02:30

Livet er godt - langt

JESUS AND MARY CHAIN

debuterede i 1985 med en gang bulder og brag, der gav genlyd i hele musikverdenen og et godt stykke under. Kaos, vold og ødelæggelse lå konstant i kølvandet på de uafrettede skotter. JAMC blev i 1996 fyret på gråt papir af Warner, men er efter et par turbulente år nu klar med albummet *Munki*, for Creation.

Af **Henrik Tuxen**

Foto **Morten Larsen/Schiller**

Det tager cirka 30 sekunder at blive overbevist om, at forsanger Jim Reid og bassist Ben Lurie er præcis, hvad de udgiver sig for - et par musikglade britiske galninge. Bundærlige, joviale, tørstige, komiske og potentielt fandenivoldske, voldsomme og hærgende. Sony-personalet placerer med udtrykt skepsis endnu en flaske rødvin på bordet, på bandets opfordring, denne tidlige torsdag eftermiddag. Skruer man tiden 3/4 døgn tilbage, var Jim Reid i færd med at vælte et TV-kamera (med mand) ud over Sonys balkon på sjette sal for herefter, i stangdrukken kådhed, at drøne rundt på selskabets velfriserede gange med Ben Lurie. Efter at have efterladt sig synlige spor over hele huset endte Jim Reid med at "gatecrashe" direktør Jan Degners kontor for til sidst at udbasunere - for ham og alverden: "I'm fucking wasted" - hvis nogen ellers skulle have været i tvivl om den sag. Herefter stod resten af København for tur.

- Vi er faktisk blevet meget mere afslappede med tiden og bedre til at håndtere de situationer, vi kommer ud for, og så laver vi sådan et nummer som i går, hvilket sætter uret tilbage til start igen, siger Ben Lurie med et smil på læben.

Det er tydeligt, at Reid og Lurie ikke er specielt stolte over gårsdagens happening; på den anden side er der heller ikke tale om to samvittighedsplagede mus, krybende på vej til korset. Gårsdagens meritter bliver genopfrisket med behørig munterhed, mens Jim Reid forsøger sig med en forklaring:

- Vi gør bare, hvad vi gør, og vi tænker os vist ikke rigtigt om på forhånd.

Hype eller kaos

Så sandt, som det er sagt. Men Jesus And Mary Chain kan andet end at agere "El Ninjo". Med Jim Reids hviskende isboks-vokal, klæbende sig op ad broder Williams minimalistiske støjguitar, i de samtidigt smukke og voldsomme popsange, skabte de tilsammen et anderledes udtryk og et helt nyt lydbillede, som senere blev voldsomt stilskabende. Perfektioneret på debutalbummet *Psychocandy* fra 1985, i en grad, så Melody Makers læsere fem år senere kårede pladen som 80'ernes bedste.

Medieinteressen omkring bandet med de turbulente brødre, der dengang også talte Primal Screams frontmand Billy Gillespie, som trommeslager, var umættelig. En klassisk britisk hype efter samme model, som man tidligere havde set det med Sex Pistols og senere med Oasis. En cocktail blandet af kvalitetspop, punk, provokationer, uhæmmet indtagelse af stimulanser, vold, konflikter, konfrontationer og ublu angreb på absolutt alt etableret. Et udslag af ungdommens forfriskende anarki, eller genial markeds-mæssig iscenesættelse?

- Måske har det virket som en "hype", da det var, som om vi var i pressen konstant, men der var ikke tale om, at noget var planlagt på forhånd. Det var nok det, at vi var (er) temmelig rå, både som mennesker og rent musikalsk. Jeg går ud fra, at det chokerede folk, at vi var så direkte, hvilket fascinerende folk, og derfor skrev pressen om det. Jeg ville da gerne lege med den tanke, at vi var så kloge, at vi på forhånd havde sat os ned og tilrettelagt den helt store plan - for derefter at udføre den til punkt og prikke i praksis. Men sådan hang det ikke sammen. Vi opførte os bare, som vi syntes, det var naturligt og normalt, fortæller Jim. - Og som alle andre syntes var fuldstændigt sindssygt, supplerer Ben muntert.

En på lampen

Men hvad med alle de endeløse historier om vold og hærværk i forbindelse med koncerter osv. - det har jo altid været godt mediestof?



Det er dagen efter. Skruer man tiden 3/4 døgn tilbage, var forsanger Jim Reid i færd med at vælte et TV-kamera (med mand) ud over Sonys balkon på sjette sal i det indre København for herefter, i stangdrukken kådhed, at drøne rundt på selskabets velfriserede gange med bassist Ben Lurie.

- I begyndelsen var vi meget uerfarne, vi anede ikke, hvordan vi skulle opføre os. Forestil dig "the embarrassing drunk at the party" - det var os, indrømmer Jim. - Det var os i går, supplerer Ben.

- Samtidig er vi alle meget sky af natur, hvilket ofte er blevet opfattet som arrogance. Vi var simpelthen regulært paranoide i starten. (Guitarist og sangskriver William Reid nægter stadig konsekvent at tale med pressen, red.). Vi var meget mistroiske over for alle, der ikke var i bandet, og selv de andre bandmedlemmer havde vi et par ubesvarede spørgsmål omkring, fortæller Jim.

Men skal rockmusik være rebelsk og voldsom for at være interessant?

- Nej, jeg vil sige, at den skal være ærlig, mener Ben.

- Jeg synes, at den skal - det er det, som gør forskellen på tapet og kunst. Det meste på hitlisterne i dag er tapet, hvor eksempelvis Velvet Underground var kunst, vurderer Jim.

Er rocken i øvrigt død? (åbningsnummeret på det nye album, *Munki*, hedder *I Love Rock'n'Roll*).

- Jeg elsker Rock'n'Roll, og folk har sagt det ævl, så langt som jeg kan huske tilbage. Den er kun død, hvis du ikke har nogen fantasi, ellers kan du altid give det en ny kant.

Psychocandy og Pulp Fiction

Hvordan har I det med *Psychocandy* i dag?

- Der er to måder at se den på. Havde det ikke været for det album, havde vi sikkert ikke siddet her og snakket med dig i 1998. På den anden side kan det godt være anstrengende, at den konstant bliver bragt på banen. Det er da dejligt, at den har betydet så meget for så mange mennesker, men vi

har altså lavet mange plader - og som jeg ser det, har vi også lavet plader, der er bedre end *Psychocandy*.

Forleden så jeg *Jackie Brown* (Quentin Tarantinos nye film, red.), og under hele filmen sad jeg og sammenlignede den med *Pulp Fiction*. Pludselig gik det op for mig, at det var unfair, *Jackie Brown* er ikke *Pulp Fiction*, og den er ikke tænkt sådan. Men man kan sagtens forestille sig, at alt, hvad Tarantino laver fra nu af, vil blive sammenlignet med *Pulp Fiction*, mener Jim.

Og sandt nok har JAMC været rimeligt produktive gennem årene og prøvet kræfter med bl.a. Manchester-lyden, diverse former for Electronica og større anlagte produktioner, men altid med den bevidst sløsed punk-guitar-attitude et eller andet sted i lydbilledet. I et forsøg på at viske tavlen ren fik bandets album fra 1992 titlen *Honey's Dead* (Just Like Honey var *Psychocandy's* største hit). Uden at kunne matche debutalbummets succes har JAMC gennem årene fastholdt et temmelig stort publikum og hæderlige hitlisteplaceringer. Men da bandet i 1996 spillede de første skitser af *Munki* for deres pladeselskab Warner, fik JAMC røven på komedie.

William, Jim og Ben alene i verden

- De fyrede os på stedet og sagde, at de aldrig ville se os igen. Kort forinden havde vi selv fyret vores manager, så pludselig var det kun os tre, ingen manager, intet selskab. Vi anede ikke, hvad vi skulle gøre og tænkte, at vi måske var de eneste, der stadig kunne lide bandet, fortæller Ben.

Jims erindringer om den tid er ikke meget bedre:

- Det var lidt af en virkeligheds-indsprøjtning. Vi anede ikke, om der var nogen efterspørgsel efter os overhovedet. Efter at

om længe

vi blev sparket ud fra Warner, følte det som om, at ingen ville have noget med os at gøre.
Hvad gjorde I så?

- Typisk for os, ingenting, griner Ben og fortsætter: Vi har vores eget studie, så vi blev bare ved med at indspille. Ind imellem spillede vi festivaler og koncerter, og pludselig en dag gik det op for os, at pladen var færdig. Så camperede vi uden for Alan McGees hus og sagde, at vi ikke engang ville lade ham komme hen til sin postkasse, før han signede os ... Please ... help...

Alan McGee er Creations legendariske boss. Undergrundsselskabet, der i sin tid udgav JAMC's første ep og senere var ved at lukke på grund af My Bloody Valentines eskalerende studieforbrug for i 90'erne at markere sig som verdens førende "alternative" selskab med kassesuccesen Oasis som førerhund.

Livet er godt

McGee-kunne høre, at hans gamle kumpaner havde fundet de brugbare takter frem og signede JAMC for *Munki* og yderligere to albums.

- På Warner stod vi i den situation, at de samme folk, som udgav vores plader, rent faktisk hadede musikken. I det hele taget har vi været chokerede over, hvor indskrænkede og ubegavede, de kræfter, som styrer musikbranchen, er.

- På Creation er det anderledes. Utroligt nok har de ikke mistet "ånden" efter succesen med Oasis. Alan har været igennem meget og er en ægte musikelsker, og den stemning dominerer på Creation. Så livet er godt for Jesus And Mary Chain "at last".

William er snart 40, og I er heller ikke teenagere længere. Kan man undgå bitterhed, når man bliver "ældre" i denne branche?

- Jeg har det fint med at være 36 og foretage mig det, som jeg gør, og hvis nogen har et problem med det, så fuck dem. Døm musikken, alder er irrelevant. Jeg har følt bitterhed på enkelte tidspunkter, men i dag føler jeg overhovedet ikke et snert af bitterhed, siger Jim Reid.

The Jesus And Mary Chain-diskografi:

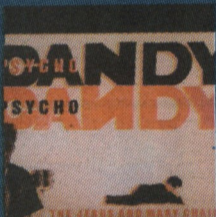
Af Peter Studstrup

Psychocandy (1985)

- Blanco y Negro/Warner

Konstant guitarfeedback i afsindige mængder giver *Psychocandy* dens unikke skrigende og fræsende skæreblanderlyd.

Neden under støjen demonstrerer brødrene Jim og William Ried en fantastisk evne til at skrive sarte og iørefaldende to-minutters popmelodier. *Psychocandy* blev en født klassiker og fik stor indflydelse på grupper som blandt andre The Telescopers, My Bloody Valentine og Ride.

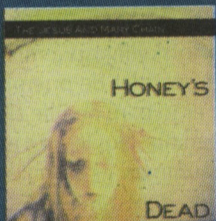


●●○○○○

Honey's Dead (1992)

- Blanco y Negro/Warner

Sangene på *Honey's Dead* er længere og opbygget af mere repetitive strukturer. Især med singlen *Reverence* er The Jesus And Mary Chain tydeligt inspireret af et orkester som Loop. Desværre er materialet på *Honey's Dead* langt svagere end på gruppens to første albums, og Reid-brødrene virker indadvendte og uoplagte.

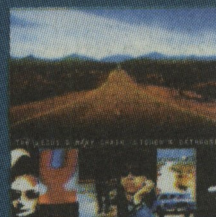


●●●○○○

Stoned And Dethroned (1994)

- Blanco y Negro/Warner

Efter et par svage plader er *Stoned And Dethroned* et syvmileskridt i den rigtige retning. Lyden er tilbagelænet og præget af akustisk guitar uden antydning af feedback. En afslappet, uprætentiøs og livsglad plade, hvis eneste fejl er, at den er lidt for lang. Jim Reid og hans daværende kæreste, Hope Sandoval fra Mazzy Star, synger duet på hittet *Sometimes Always*, og man aner, at frk. Sandoval har været lidt af en muse for The Jesus And Mary Chain.



●●●●○○

Munki (1998)

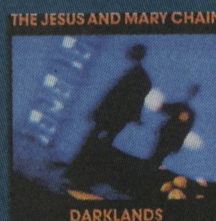
- Creation/Sony

Læs anmeldelsen på anmeldersiderne.

Darklands (1987)

- Blanco y Negro/Warner

Den karakteristiske støjdyne er nu revet bort og afslører en perlerække af helt perfekte Beach Boys-inspirerede popmelodier af en standard, gruppen siden ikke har været i nærheden af at nå. Sange som *Darklands*, *Happy When It Rains* og *About You* er af den slags, der gør livet værd at leve.



Automatic (1989)

- Blanco y Negro/Warner

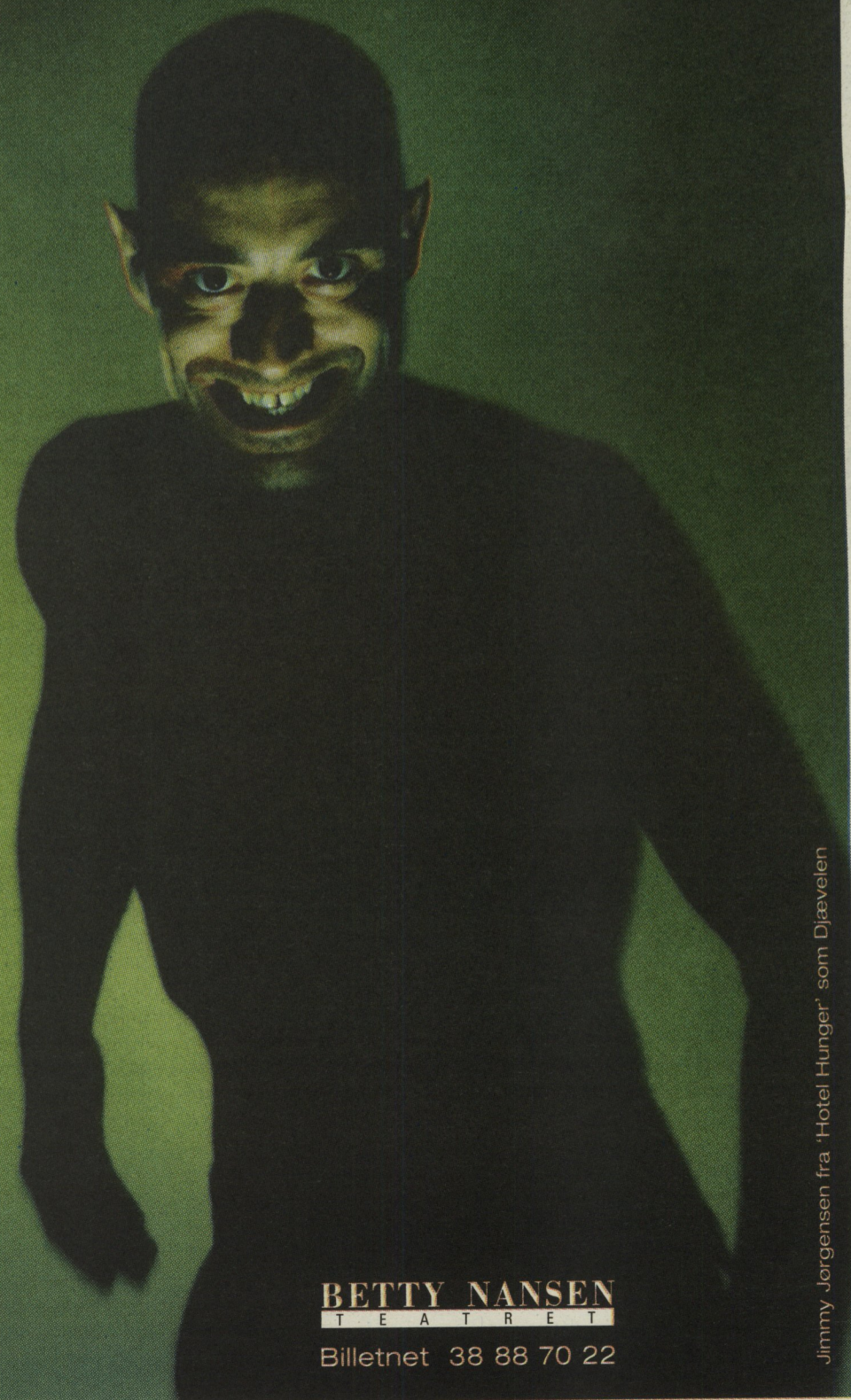
The Jesus & Mary Chains styrke er i høj grad deres ligefremme melodiositet og deres særlige lyd blandet af guitar-feedback og rumklang. På *Automatic* fjerner producer Alan Moulder disse kendetegn og tilsætter en bastant og tidstypisk Manchesterproduktion, der slet ikke passer til Reid-brødrenes enkle melodier. The Jesus And Mary Chains svageste udspil.



Tom Waits
Robert Wilson &
William Burroughs

Danmarkspremiere
på Tom Waits-operaen
26. september

The Black Rider



BETTY NANSEN
T E A T R E T

Billetnet 38 88 70 22

Nye intime Opda

Nikolaj Nørlund finder forskellen på intim og privat meget vigtig, når han laver musik. Grundighed og alvor er andre nøgleord i hans arbejdsunivers, der dog langt fra handler om rynket pande og gravalvorlige miner, men om at lave det, man kan lide og at have det sjovt.

Af **Ulrich Lauridsen**

Foto **Sandra Greig**

Efter Nikolaj Nørlunds succesfulde musikalske fortolkninger af Michael Strunges digte på *Navnløs* sidste år, er det naturligt, at der stilles store forventninger til Nørlunds helt nye album *Nye Optagelser*, som udkom sidst i oktober. *Nye Optagelser* er det første album fra Nørlund, hvor hans egne tekster er på dansk, men selvom det selvfølgelig spiller en stor rolle ikke mindst for lytteren, er det i mindst ligeså høj grad som musiker, at Nikolaj Nørlund vil bedømmes.

- En af ulemperne ved at synge på dansk er, at der er fare for, at opmærksomheden bliver fjernet fra musikken, og folk kun lytter til ordene. Jeg forsøger at lade ord og musik smelte sammen, så man selv kan vælge, om man vil bruge tid på ordene eller bare følge med i musikken. Det er meget vigtigt ikke at lave tekster, hvor folk ikke kan gøre andet end at lytte til dem. Jeg er jo musiker, og det kunne jo være, at jeg også gerne ville have, at man lytter til den musik, som jeg har skrevet, siger han med et smil.

Alligevel må skiftet fra engelske til danske tekster siges at have en stor betydning for oplevelsen af sangene, der ofte handler om følelser og nære relationer, og altid tager udgangspunkt i "du" og "jeg":

- "Du" og "jeg" er meget åbne størrelser, og det er ikke konkrete personer, jeg synger om i mine sange. Jeg kan bare bedre lide at bruge første og anden person end tredje person. For eksempelvis Nick Cave er det omvendt, hans sange er næsten altid i tredje person og handler om en tredje person, og det gør mine tekster sådan set også. Alle sange er historier hentet i min hjerne, og ikke fra mit eget liv.

Intimt, men ikke privat

At oplevelsen af, at sangene er meget private, generer ikke Nørlund, der tydeligvis ikke har noget behov for at udstille sig selv eller sit privatliv:

- Selvom sangene var fra mit eget liv, ville jeg ikke sige det, men det er jo heller ikke så vigtigt, når man sidder og lytter til det. Der er det jo ens egen oplevelse, som er vigtig. Omvendt skal det være sange, der har en vis grad af ærlighed i sig, for det betyder meget for mig, at jeg ved, at der er ærlighed i sangene. At sangene så giver indtryk af at være om mit eget liv, er jo bare godt, for det må da forstærke oplevelsen for den, der lytter. Det gør jo sangene mere intime. Til gengæld er det så vigtigt at skelne mellem, når noget er intimt, og når noget er privat. Det her er intimt, men ikke privat.

For Nikolaj Nørlund drejer musik sig i høj grad også om at føle, at der er noget på spil. Ikke blot i hans egne sange, men også, når han selv som lytter bedømmer musik:

- Jeg vil da gerne have, at når man hører mine sange, så får man lyst til at trække vejret lidt dybt. På en dejlig måde, fordi sangene ikke bare er ligegyldige. Jeg sætter jo noget på spil, så forhåbentlig er der også noget på spil for den, der lytter. Det er i hvert fald ambitionen. Hvis jeg lytter til musik og føler, at der er noget på spil, så giver det mig en stærkere oplevelse, og jeg kan blive virkelig rørt, hvis jeg hører god musik.

Ny lyd - igen

Siden Nikolaj Nørlund for seks år siden udsendte minialbummet *Hum* med gruppen *Trains and Boats and Planes* har et generelt træk været, at der ikke har været to ens albums. De tre albums, som *Trains and Boats and Planes* udgav, udviklede sig gradvist væk fra et mørkt og indadvendt univers til et mere poppet udtryk, mens Rhonda Harris-albummet fra 1995 var det første eksempel på en mere afdæmpet og meget ukompliceret lo-fi produktion fra Nørlunds side. *Navnløs*, der blev første skridt mod et bredt gennembrud, forfinede med en næsten puritansk brug af instrumenter denne afdæmpede stil, der stadig er at finde på *Nye optagelser*, som dog generelt har et meget mere fyldigt og detaljeret lydbillede:

- Det er en anden plade, det er andre sange, så ja, jeg har forsøgt at bevæge mig væk fra det simple, som man kunne høre på *Rhonda Harris* og *Navnløs*. På en eller anden vis er det nok lidt en reaktion

mod *Navnløs*, men det er mest, fordi lysten er til det. Det sker bare, men det er ikke en intellektuel beslutning. Uden at være 'wall of sound' så er den mere inspireret af den dér tykke ting, hvor tingene ligger indeni hinanden. Men ellers er det jo ikke en tyk lyd.

Simple kruseduller og større tegninger

Produktionen har Nørlund selv stået for, og selvom det har krævet mere tid, har det også betydet, at han var kunnet gøre nøjagtig det, han ønskede at opnå:

- Jeg så faktisk lige i nat et interview med Stuart Staples fra *Tindersticks* på tysk tv, hvor han var inde på, at de var begyndt at producere deres egne plader, for som han sagde, var det nok dem, der kendte deres numre bedst og vidste, hvad der tjente sangene bedst. Sådan er det i høj grad også for mig, for selvom man ikke selv er den bedste producer, så er det meget vigtigt for mig, hvordan musikken lyder. Det handler jo om at finde den lyd, som tjener musikken bedst, og det har jeg brugt meget tid på, da jeg lavede denne plade.

Der er helt tydeligt puslet meget med detaljer på *Nye optagelser*, som er et meget afvekslende album, der ikke let lader sig kategorisere. Nikolaj Nørlunds egen smag, der blandt andre omfatter Bob Dylan, Neil Young, Joy Division og *Tindersticks*, smitter naturligvis af i hans egen musik, og netop smag ser Nørlund som det afgørende for et nummers færdiggørelse:

- Et nummer er færdigt, når det fungerer på de præmisser, som er nummerets. Numre har jo forskellige præmisser, og mine numre er færdige, når jeg mener, det opfylder de præmisser, som jeg synes det skal opfylde. Nogle numre er jo bare en lille streg eller en krusedulle, mens andre er en større tegning. Nogle ting er mere komplekse end andre, men det hele er jo summen af en række valg, og til at afgøre de valg bruger folk som oftest deres smag. Det er det, jeg mener med talent: evnen til at vælge det rigtige, så det kræver, at man har en ordentlig smag, forklarer Nørlund grinende, for selvfølgelig ved han at 'ordentlig smag' er et meget subjektivt kriterium.

Musik må ikke være latterlig

Alligevel er ordentlig smag afgørende for det talent, som han mener, er en af de nødvendige ingredienser for god musik:

- Talent er vigtigt, for grundlæggende kan alle lave musik. Det er jo ikke særligt svært at lave musik, ligesom det ikke er særligt svært at skrive en bog. Alle kan skrive en sætning, enhver kan skrive en side, enhver kan skrive et kapitel, bare man har en skrivemaskine. På samme måde: har man bare en sampler, kan man lave musik. Alligevel er der jo nogen, som laver god musik, og nogen, der skriver gode bøger. Det kræver talent og lidt originalitet eller i hvert fald trangen til det. Derudover må musik ikke være latterlig. Den må ikke gøre grin med mig, og den skal tage sig selv alvorlig, for at jeg føler, den også tager mig alvorlig. God musik skaber en stemning af, at der er noget, der har betydning; der er værdier - både i musikken og i det hele taget.

Store krav måske, men for Nikolaj Nørlund handler det ikke så meget om at stille krav som at lave tingene, som han vil have dem. Derfor spiller han også selv mange af instrumenterne på *Nye optagelser*, hvor Hans Holten Hansen og Piet Breinholdt Bendtsen igen er med på bas og trommer. Desuden medvirker guitaristen Sebastian Büttrich (ex-18th Dye) og keyboardspilleren Jesper Skaaning (Future 3) på en del af numrene, så helt alene har Nørlund altså ikke stået:

- Det er ofte nemmere for mig at spille noget selv end at skulle vise nogen, hvad der skal spilles, for det er jo mig, der bedst ved, hvad jeg vil have. Det er nemmere, at jeg bruger lidt længere tid på selv at spille det end at bruge tiden på at vise det til en anden, men om jeg stiller store krav, ved jeg ikke rigtigt. Det irriterer mig voldsomt, hvis folk ikke tager sig selv og deres arbejde alvorligt. Hvis man ikke tager sit arbejde alvorligt, tager man heller ikke sig selv seriøst, og man oplever fantastisk mange steder, at folk sjusker med det, de laver. Det er for mig helt uforståeligt, for tager man ikke sig selv alvorligt, så kan man ikke have det sjovt.

Nikolaj Nørlund - diskografi

- Trains and Boats and Planes**
- 1991 Hum (mini-lp) *Cloudland*
- 1992 Engulfed *Cloudland*
- 1993 I Like Cars (cdep) *Cloudland*
- 1993 Minimal Star *Cloudland*

- Rhonda Harris**
- 1995 Rhonda Harris *Cloudland*

- Nikolaj Nørlund**
- 1996 *Navnløs Exlibris*
- 1996 Den støjende tid (cdep) *Exlibris*
- 1997 Nye optagelser *Columbia/Sony*

gælseser



Det betyder meget for mig, at jeg ved, at der er ærlighed i sangene. At sangene giver indtryk af at være om mit eget liv er jo bare godt, for det forstærker oplevelsen for den, der lytter. Det gør jo sangene mere intime. Til gengæld er det vigtigt at skelne mellem, når noget er intimt, og når noget er privat. Det her er intimt, men ikke privat, siger Nikolaj Nørlund om sangene på sit nye album *Nye Optagelser*.

MUSIKLINIEN HØJSKOLE

SAMSØ
STILHED
STJERNER
EFTERÅRET
1998

SØREN AAGESEN
LARS MUHL
TOM SONNTAG
POUL KREBS

HØJSKOLEN PÅ SAMSØ
SPILLER UD MED SØREN AAGESEN,
LARS MUHL, TOM SONNTAG OG POUL
KREBS PÅ EFTERÅRSKURSERNE:

16 UGER FRA 31.08. - 20.12.
8 UGER FRA 26.10. - 20.12.

VI SPILLER PÅ BRUNDBY ROCK
HOTEL, CAFE SOFIE AMALIE OG
CAFE OFELIA. DER ER OGSÅ EN
SCENE PÅ SAMSØ FESTIVAL.
TØR DU VÆRE ALMINDELIG, ER
SCENEN DIN!

UNDERVISNING PÅ MUSIK-
LINIEN INDEHOLDER BL.A.:

- ★ STUDIETUR TIL PRAG. VI
TJEK-KER MUSIKSCENEN I PRAG
- ★ KOMPOSITION OG TEKST MED
LARS MUHL
- ★ ENGLE OVER KOLBY. TEMA-UGE
DU HAR MUSIKKEN - VI HAR
ENGLENE
- ★ EN UGE MED PIANISTEN OG
KOMPONISTEN TOM SONNTAG
- OG DINE NUMRE
- ★ EN DAG MED POUL KREBS

RING EFTER SKOLEPLAN OG NÆRMERE OPLYSNINGER

HØJSKOLEN PÅ
SAMSØ

MUSIK • FOTOGRAFI • KUNST
NATUR & FRILUFTSLIV
TELEFON 86 59 04 11
E-MAIL: SAMSING@PIP.DKNET.DK

Lyd og Lys Designer

- et nyt og spændende Teknisk Introduktionsforløb inden for lyd- og lysdesign med indbygget 2. skoleperiode - specielt inden for el-området - med mulighed for efterfølgende at fortsætte i et videregående forløb!

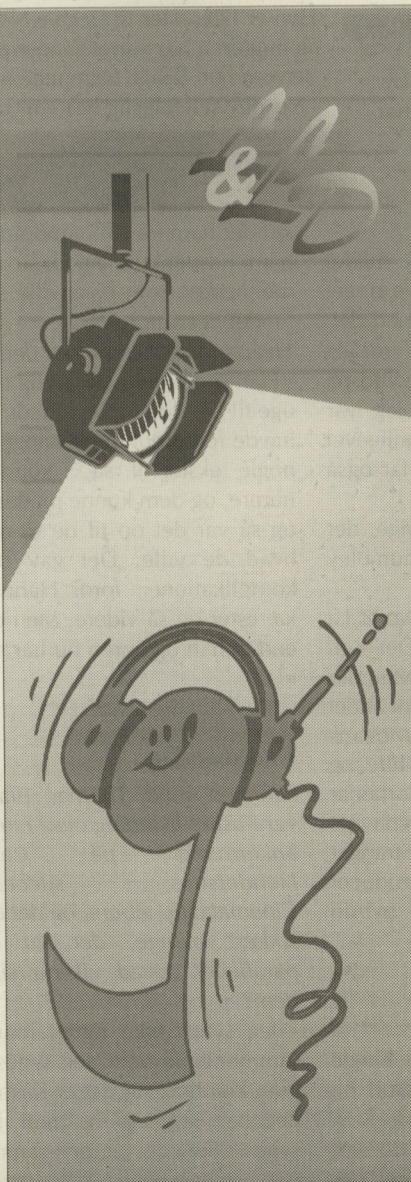
Har du som minimum en afsluttet 9. klasse og lyst til at arbejde med lyd- og lysdesign, eller er du en af dem, der bare er sprunget lige ud i det og har arbejdet med lyd og lys i enten den ene eller anden afskygning, er et kursus inden for lyd- og lysdesign sikkert noget for dig.

Gennem kurset, der varer 18 måneder, lærer du at opsætte lyd og lysshow til forskellige arrangementer. Du kvalificeres også til videreuddannelse. Hvor langt du vil nå, afhænger kun af dig selv.

Du vil komme til at arbejde med fag som...

- elektronik, intelligent lys og teaterlys
- studielyd, PA-lyd og Surround Sound
- produktionsplanlægning
- rytmik/showdance, musik, kunst, kultur m.m.

Hvis du er interesseret, skal du ringe til os NU på tlf. 9842 4233 - spørg efter Gitte Liljenberg.



FREDERIKSHAVN TEKNISKE SKOLE OG TEKNISKE GYMNASIUM

E-mail: info@fhavnts.dk Web-adr.: www.fhavnts.dk

Hånbækvej 50. 9900 Frederikshavn.
Telefon 9842 4233.



CINEMA JAZZ TIC

LOIS kommer

fra en rigtig musikfamilie, så hun ville i hvert fald ikke lave musik. Men sådan kom det ikke til at gå. I midten af februar udsender hun sit debut-album produceret af Kasper Winding i et swingende grænseland mellem soul, jazz og drømmende soundtracks.

Af Jesper Nykjær Knudsen

Foto Per Houby

Hun er lillesøster til Cæcilie Norby, faderen er komponist og moderen har været sanger på Det Kgl. Teater i 30 år. Så selvom hun længe kæmpede imod det, var 27-årige Louise Norby selvfølgelig bestemt til en karriere indenfor musik.

- I starten ville jeg helst være balletdanser. Jeg havde måske lidt i bughovedet, at jeg i hvert fald ikke skulle have noget med musik at gøre, for nu arbejdede hele familien med det. Men efter at have gået til ballet i tre år holdt jeg op, fordi jeg fik enormt ondt i foden. Jeg prøvede også at komme ind på Det Kgl. Teater, men det kunne jeg ikke, fordi jeg var svajrygget. Sådan var der så meget. Så begyndte jeg alligevel at synge på Sangskolen, ligesom min søster og min far også har gjort.

Anderledes kunne det vel heller ikke være for en pige, der havde sin første musikalske oplevelse allerede inden hun blev født.

- Det første musik, jeg har været med til, må have været La Bohème, som min mor spillede hovedrollen i på Det Kgl. Teater med mig i maven, lige inden jeg skulle fødes. Men der er mange ting, der siden har gjort indtryk på mig. Blandt andet de forestillinger, som min mor har spillet med i; Mozarts Requiem, som min far flippede meget over, da jeg var lille, og Miles Davis har gjort et kæmpestort indtryk på mig, fortæller Louise Norby, der siden barndommen har haft kælenavnet Lois. Den 16. februar udsender hun debut-albummet Stranger In A Strange Land, som hun har lavet sammen med producer Kasper Winding. En spændende og velklingende hybrid mellem jazz, soul, filmmusik og sofistikeret pop.

Tre blev til én

Vejen mod pladen begynder i et trioprojekt, som Lois havde sammen med sin kæreste, guitaristen Hannibal Gustafsson, og tangentspilleren Søren Runge.

- Vi vidste ikke rigtig, hvad vi skulle gøre med det. Det var lidt et kompromis for os alle tre, så vi ville finde en producer, der kunne gøre et eller andet med det og med os. Min kæreste er søn af en guitarist, der har spillet med Kasper Winding, så han

Hun er lillesøster til Cecilie Nordby, faderen er komponist, og moderen har været sanger på Det Kgl. Teater i 30 år. Så selvom hun længe kæmpede imod det, var 27-årige Louise Nordby selvfølgelig bestemt til en karriere indenfor musik.

kender ham fra sin barndom, og derfra fik vi idéen at ringe til ham. Kasper kunne godt se, at det var noget rod. At det var tre mennesker, som bare ville spille sammen, og som så havde fundet et kompromis.

Hvad gjorde han så ved det?

- Han skilte det hele ad og tog fat i mig personligt. Jeg tog en uge til London og arbejdede med Kasper i hans hus, hvor han havde forberedt nogle sange, som jeg så var nødt til at skrive nogle tekster til, så vi kunne indspille dem. Vi lavede tre numre, og dem kunne pladeselskabet rigtig godt lide, og så var det op til de to andre at finde ud af, hvad de ville. Det gav selvfølgelig nogle komplikationer, fordi Hannibal og jeg er kærester og så videre. Men da ikke mere, end at han og Søren nu har gang i noget nyt.

Rød mandag

Sammen med Thomas Blachman var Kasper Winding også musikalsk ankermand på Caroline Hendersons succesfulde Cinemataztic-album, og der er helt sikkert mange, der vil drage paralleller. Hvad vil du sige til dem?

- Jeg synes ikke rigtig, man kan sammenligne dem. Jeg synes godt, man kan høre, at det er Kasper, der har lavet dem, men jeg synes ikke, det er det samme univers overhovedet. Valget af instrumenter er anderledes, og der er også et par af mine egne

sange med, og de er meget overens med, hvad jeg selv havde tænkt mig, selvom det er Kasper, der har produceret dem. Det er også et helt andet tekstunivers. Hvis man endelig skal snakke om inspirationer, så synes jeg de kommer et andet sted fra. Men jeg har da haft i tankerne, at når man bruger Kasper, så vil der altid være nogen, der siger "det lyder ligesom...". Et lidt abstrakt spørgsmål: Hvilke billeder får du selv af pladen?

- Det er svært at sige, for numrene er så forskellige. Jeg har det meget med at sætte farver på ting, når jeg hører dem. Jeg har også farver på mine ugedage og sådan noget. Mandag er rød, tirsdag er gul og så videre, griner Lois og tilføjer:

- På den måde har jeg også lidt farver overfor den her plade og numrene. Jeg kan godt lide sådan lidt dunkle farver. Hvis jeg skulle sammenligne pladen med en film, så ville det være De Fortabte Børns By. Farverne og lyset i den film synes jeg er helt fantastisk.

De søde søskende

Som alle andre søskende har Lois og Cæcilie af og til været ved at bide hovederne af hinanden, og Lois vil gerne karakterisere sig selv som den "klassiske" lillesøster.

- Jeg tror virkelig, jeg har været skide irriterende. Jeg kan huske en episode, hvor hun skulle passe mig og lave mad, og så var hun blevet bedt om at vaske op bagefter. Så spurgte hun mig, om jeg ikke ville vaske op, for så ville jeg få lov til at være på hendes værelse sammen med veninderne. Så tænkte jeg 'skide godt', og så vaskede jeg enormt hurtigt og enormt dårligt op, og det var faktisk ret udspekuleret, for da mor og far kom hjem, så fik hun kæmpe skældud for ikke at have vasket ordentligt op. Jeg havde selvfølgelig regnet ud, at hvis jeg ikke gjorde det godt, ville hun få balladen. Så sådan har jeg også været.

I takt med, at den relative aldersforskel er blevet mindre, er de to blevet mere veninder, og siden Lois var 16 år, har de af og til sunget sammen. Men i modsætning til Cæcilie, der debuterede meget tidligt, er det først nu som 27-årig, at Lois melder ud. Det sker med en plade, som er præget både af jazzens velklædte stilfuldhed og den gode popmusiks nysgerrige pejling af tiden her og nu. På plader i den stil er producerens stempel som regel ganske tydeligt, men Lois føler i høj grad, at det er hendes plade.

- Udtrykket er meget mig, og så er teksten jo også en stor del af et nummer, så i og med at jeg har skrevet næsten alle teksterne, så virker det helt naturligt, når jeg står og synger det. Jeg føler virkelig, at jeg ER den her plade, og det er en fordel. Sådan har jeg ikke haft det før med andre ting, jeg har lavet. Det var alle mulige andres. Nu føler jeg, det er mit eget.

ud, at hvis jeg ikke gjorde det godt, ville hun få balladen. Så sådan har jeg også været.

I takt med, at den relative aldersforskel er blevet mindre, er de to blevet mere veninder, og siden Lois var 16 år, har de af og til sunget sammen. Men i modsætning til Cæcilie, der debuterede meget tidligt, er det først nu som 27-årig, at Lois melder ud. Det sker med en plade, som er præget både af jazzens velklædte stilfuldhed og den gode popmusiks nysgerrige pejling af tiden her og nu. På plader i den stil er producerens stempel som regel ganske tydeligt, men Lois føler i høj grad, at det er hendes plade.

- Udtrykket er meget mig, og så er teksten jo også en stor del af et nummer, så i og med at jeg har skrevet næsten alle teksterne, så virker det helt naturligt, når jeg står og synger det. Jeg føler virkelig, at jeg ER den her plade, og det er en fordel. Sådan har jeg ikke haft det før med andre ting, jeg har lavet. Det var alle mulige andres. Nu føler jeg, det er mit eget.

lois

Mændene i maskinen

De kick-startede med fire koncerter i Rust i København sidste sommer, fik pæn omtale i løbet af efteråret 1997 og modtog 2. januar i år LO-prisen på 25.000 kr. som årets nye danske navn. Nu er PUDDU VARANO klar med debutalbummet *Freakquency*, som netop er udkommet på BMG.

Af Ulrich-Lauridsen

Foto Ulrich-Lauridsen

Puddu Varano består af de to musikere Morten Hansen alias Varano og Alex Puddu, der i snart ti år har fulgtes ad i forskellige musikalske sammenhænge. Først spillede de i Excess Bleeding Heart, senere fulgte Nerve, men sidste forår besluttede de sig til at nøjes med at være en duo, og fortrinsvis en elektronisk duo. Både Excess Bleeding Heart og Nerve var mellemstationer mellem rock og techno, mens Puddu Varano ligger et sted omkring techno, uden dog at have forladt rockindflydelserne helt.

Trommeslagerne Alex Puddu er en væsentlig figur i duos lyd, og netop lydene, blandingen af maskiner og trommer og samarbejdet mellem de to musikere var emnerne, da GAFFA besøgte Alex og Morten i Sun-studierne under færdigmixningen af *Freakquency*.

Mange har en forestilling om, at techno laves helt og holdent på en computer, og dette er da også i mange tilfælde rigtigt. Puddu Varano derimod følger en anden proces, hvor menneskelige indslag både kan være til gavn og gene:

- Det er meget forskelligt, hvordan vores numre bliver til, det kommer meget an på hvilken type nummer, vi er i gang med. Det starter ofte med en sampling eller et beat, hvor vi ud fra det laver et lille melodistykke og så arbejder ud fra det. Vi fylder mere og mere på, og når der er det meste af et nummer, tager vi måske ud i studiet og fylder nogle af Alex' trommer på. Vi optager dem, og tager så tilbage til min lejlighed, hvor de fleste numre bliver til, og redigerer trommerne, fortæller maskinmesteren Morten Hansen.

Leg uden formel

Det lyder meget let, men hvad er det egentlig, der sker foran computeren og keyboardene?

- Det hele sker ved, at jeg sidder og leger med maskinerne. Man prøver nogle lyde og nogle ting, og pludselig er der noget, man godt kan lide, og det holder man fast i. Som sagt kan det være en sampling eller et beat eller bare en lille idé, som så vokser sig til et helt nummer.

Går du rundt på gaden og nynner, og så pludselig er den der, og så skal du bare tilbage til skærmen?

- Nej, det hele sker først, når jeg sidder foran maskinerne. Bagefter, når idéen er i gang, kan man måske godt få en idé til nummeret eller gå og tænke over det, man har lavet, men normalt sker det hele som sagt foran skærmen. Nogle gange kan Alex også komme med idéer til for eksempel melodistykker, som han har siddet og spillet på sin guitar, så vi har ikke en formel for vores numre, fortsætter Morten, inden Alex supplerer:

- Vi har slet ikke nogen formel for vores musik, men lytter os meget frem. Vi tager det, vi kan lide, og smider det væk, som vi ikke kan lide. Til gengæld tager vi vores numre op igen og igen, og der er sket meget, inden et nummer er færdigt.



Alex Puddu og Morten Hansen alias Varano i Sun studierne under færdigmixningen af *Freakquency*.

Morten fortsætter:

- Man kan sige, at vi bygger et nummer op, og så bryder vi det ned igen. Det gør vi en masse gange, og alle vores numre har været igennem den maskine en masse gange, og vi holder aldrig helt op med at forbedre og pille ved dem.

Flødeskumslagkager

Jeres numre er altså meget gennemarbejdede?

- Ja, men vi prøver også at passe på, for de skal jo også helst lyde friske, og tiden går jo ikke kun med at bygge op og pille ned, vi hygger os også, siger Morten grinende, og henviser til den snak, vi havde før interviewet under frokosten, og specielt under den åbenbart helt nødvendige flødeskumslagkage efter, hvor Alex og Morten afslørede, at de har et helt sygt forhold til forbrug af kager.

Vores arbejdsdag starter med, at vi mødes og spiser morgenmad sammen. Så arbejder vi en times tid, inden vi spiser kager og holder pause. Så er det tid til frokost, hvor vi også tit får en kage til kaffen bagefter, og så arbejder vi lidt mere, inden vi skal hjem.

Det lyder jo ikke særligt hårdt, hvor lang tid tager det at lave et nummer?

- Det tager 3-4 timer at lave det første stykke arbejde, bagefter er der en masse med at sætte lydene sammen og vælge, hvad der skal med, og vi bruger meget tid på at redigere vores samlinger. Nogle gange, hvor vi for eksempel har lavet en vokal selv, og den lyder lidt falsk eller ikke er, som vi vil have den til, så må vi have en anden til at synge lidt for os, og så bruger vi også tid på at indspille den og senere at tilpasse den stemme til nummeret.

Lasagne

Puddu Varano benytter sig på *Freakquency* blandt andre af Jonas Bjerre fra Mew, og også hans stemme har været igennem maskinerne og blevet pudset af. Stemmen er et af en række spor, som kører samtidigt i et nummer. Hvis man sammenligner med et godt, gammeldags rocknummer svarer

det til, at der er et guitarspor eller to, en bas, en tromme og en vokal. Techno er bygget op på samme måde, men selvom det ofte lyder, som om der også kun er 4-5 spor, passer det ikke altid:

- Et nummer kan bestå af en helt masse spor, og nogle af dem kan godt ligge oven i hinanden, og selvom det så lyder, som om der kun er 4-5 spor, så er der måske 14-15, der kører på samme tid. Vi bruger mange spor, selvom vi hele tiden prøver at skære ned og gøre det mere simpelt, men det tager til tider lidt overhånd, når man sidder og leger med lydene, og det kan være svært at udelade en eller anden lyd, man har siddet vildt længe med og godt kan lide. Grunden til, at du tror, at der kun er 4-5 spor er, at det, vi laver, jo nærmest er lasagne. Lydene ligger i lag og danner sammen den lyd, man hører i højttalerne, og det meste af arbejdet er netop at finpudse lydene, så de passer perfekt sammen.

Computermusik med slukket skærm

Er det sjovt?

Det sjoveste er de første timer. Senere bliver man bare ingeniør, og der tænker man meget på, hvordan helheden lyder, svarer Morten og fortsætter:

- Vi arbejder meget med at få numrene til at lyde forskellige og alligevel skabe en rød tråd. Til det bruger vi meget Alex' trommer. Vi prøver at få det hele til at lyde som mere end breakbeats, hvor man har optaget en trommesekvens og lader den køre igen og igen, fortæller han og afbrydes af Alex:

- Det, jeg prøver, er at gøre musikken mere psykedelisk, og det er lettere med rigtige trommer, for de er mere løse end breakbeats.

Udover dette lyder det meget som om, I lever helt op til den forestilling, som jeg tror, at mange har om computermusik, hvor man plottes en prik i en masse felter og så lader maskinen afspille det?

Sådan gør man det også, men dér gør vi det, at vi slukker for skærmen. Det er vigtigt, at man lytter til det, man laver, i stedet for at kigge på det. Så risikerer man ikke at komme til at tænke i mønstre, og så bliver musikken til musik i stedet for grafik.

Adel forpligtede r

Hans far var jazztrompetisten Don Cherry
søsteren hedder Neneh Cherry

Nu debuterer singer/songwriteren

Eagle-Eye Cherry

som den tredje i det musikalske
familiedynasti med albummet *Desireless*.

Af Mette Gastbæk

For 29 år siden lå en nyfødt dreng og sov. Den stolte far, Don Cherry, så for første gang ned i vuggen, da den lille pludselig spærrede det ene øje helt op. "Ørneøje!" grinede faderen, og da året var 1968, kunne intet navn have været mere naturligt til et barn født ind i en kunstnerfamilie.

Det var også en familie af forskellige nationaliteter, og således rejste de fra moderens Sverige til faderens New York, da Eagle-Eye var i sine tidlige teenageår. Der mødte han siden hen sin svenske kæreste, droppede sin skuespillerkarriere på TV og valgte at flytte til Stockholm for to år siden.

Hvad fik dig til at skifte skuespillet ud med musikken?

- Som barn mistede jeg min første tand, mens jeg spillede trommer. Det lå der en vis symbolik i, synes jeg. Men så begyndte jeg at læse til skuespiller på School of Performing Arts i New York, og når jeg tænker tilbage på det, var det rart at have noget, der var mit eget, for musik fyldte jo meget i min familie. På skolen var der imidlertid mange musikere, og en dag, da vi sad og jammede, lukkede jeg øjnene, mærkede et kæmpesus og tænkte: "Wow, nu forstår jeg, hvad det er, min far taler om." Min far og jeg havde altid en musikalsk dialog kørende, som fortsatte på telefonen, efter jeg var flyttet hjemmefra. Jeg kunne komme hjem og høre, at han havde indspillet nogle akkorder på telefonsvareren.

Til minde om far

Jazzpersonligheden Don Cherry døde for godt to år siden. Han nåede ikke at opleve Eagle-Eyes første pladeudgivelse, men sønnen har dedikeret sit album til ham samt indspillet en af hans sange.

- *Desireless* er en smuk sang, som jeg også havde indspillet, hvis far var i live. Nej, jeg ville nok alligevel have valgt en mindre trist sang. Og han ville helt sikkert have været med på pladen. Men da min far døde, vidste jeg, at jeg ville indspille en sang til hans ære, og *Desireless* var den mest passende. For sådan følte jeg mig, da han døde, uden lyst til noget som helst. Jeg havde virkelig svært ved at komme op om morgenen. Eagle-Eye Cherry holder en lille pause, før han fortsætter:

- Hvad der er så flot ved hans liv som musiker er, at han ikke bare var jazzmusiker, han har haft gang i rigtig mange projekter. Han har spillet med Ornette Coleman og Lou Reed, prøvet funk/jazzfusion, reggae...

Du fokuserer heller ikke på en bestemt genre. Der er mange stilarter på din plade, som blues, og traditionel afrikansk sang?

- Det handler om at male billedet, der fortæller historien. Derfor er mange af sangene lunefulde. Pladen afspejler også, at jeg har skullet finde ud af, hvem jeg er musikalsk. Singlen var faktisk den sidste sang, jeg skrev. Jeg havde fundet ud af, at de andre sange var ret langsomme, og at pladen behøvede lidt energi. Det gav ligesom sig selv, at pladen blev melankolsk, eftersom min far lige var død. Der er mange ting, jeg lærer henad vejen. Når jeg hører pladen i dag, ville jeg nok foretrække lidt mere dynamik. Men pladen skulle med vilje virke upoleret. Næste gang er jeg ikke i tvivl om, at jeg kan lave en bedre plade. Men det også vigtigt at have lyst til at forbedre sig. Hvis jeg havde nået det perfekte med denne plade, hvad var så pointen med at lave en til? Alt i alt er jeg meget glad for dette album, og har det godt med det hele omkring det. Hvad angår *Desireless*, måtte jeg simpelthen indspille en af min fars sange for at holde ham i live.

Det er lidt underligt, at din første plade, som indeholder ti sange,

du selv har skrevet, har fået titel efter den ene sang, din far har skrevet?

- Jeg havde en bunke af titler at vælge imellem. Men ingen af dem føltes rigtig. Så skete der det, at pladeselskabet fastsatte datoen for min fars død. Og da jeg allerede havde tilegnet albummet til min far, var *Desireless* en passende titel. Desuden ved jeg, min far ville have været rørt. Min farmor glædede sig i hvert fald over det, og hun har virkelig følt det svært at miste sin søn.

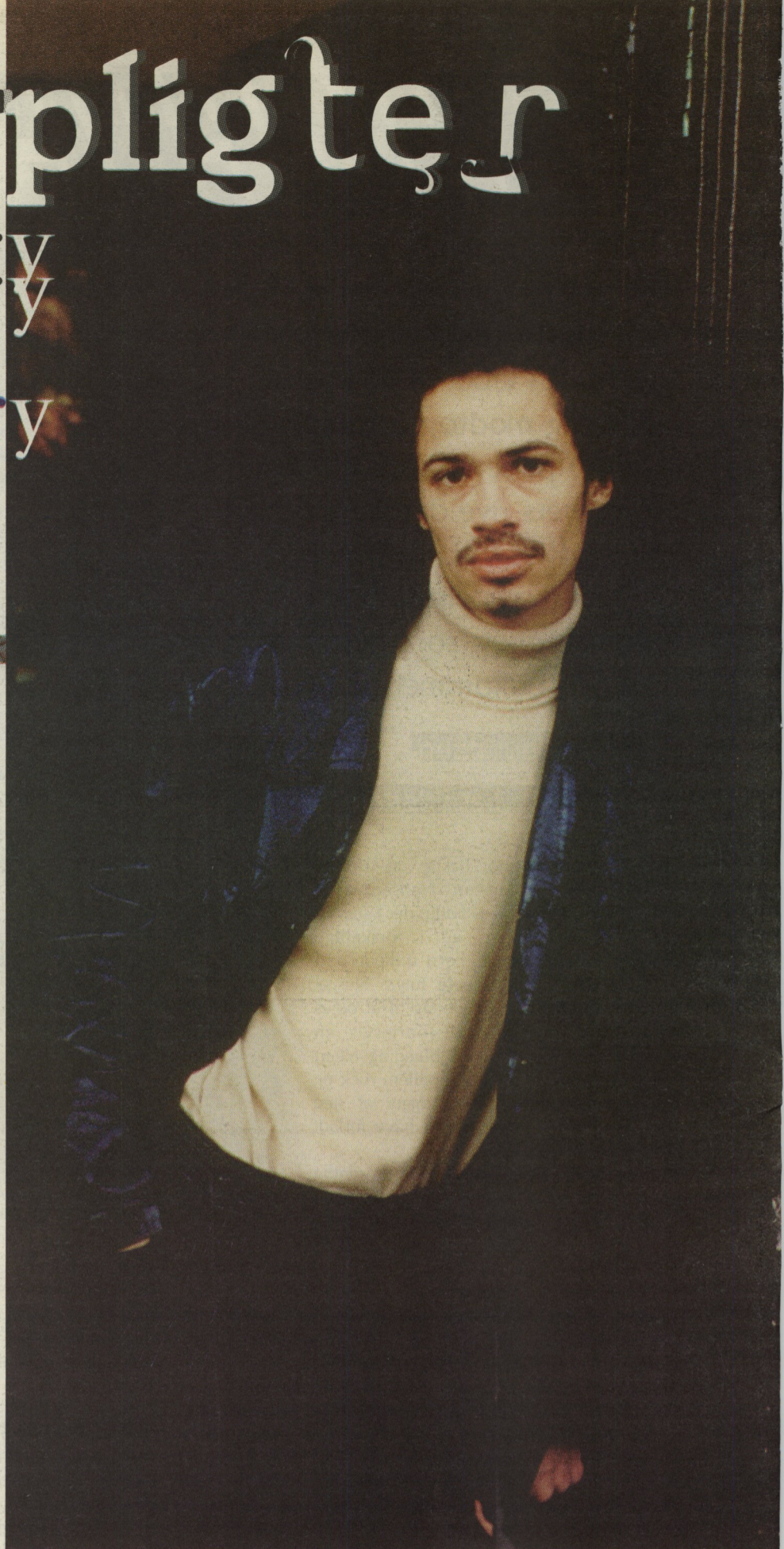
Familie på tværs af grænser

Din familie har et ret tæt sammenhold?

- Ja, men vi er spredt ud over hele verden. Neneh bor i London igen, så det er slut med mine ferier i Spanien, min bror Christian bor i København, og min mor bor i USA. Jeg ville aldrig have klaret at flytte så meget rundt, som vi gjorde, hvis ikke vores forældre altid havde været der for os og taget os med på arbejde og alle steder. Selvfølgelig var der også hårde tider, men på grund af den stærke kærlighed, vi følte for hinanden, overlevede vi alt. En sjov ting er, at noget af det, jeg elskede ved min far, var samtidig en ting, jeg hadede. Han havde et særdeles ungt sind, der gjorde, at jeg til tider følte, jeg var far for ham! Han blev aldrig ældre end 17 år, ha-ha. Af og til drømte jeg om at have en far, der kørte Volvo og hentede mig fra skole. Men det, mine forældre gjorde rigtigt, var at lade deres børn være en del af alt, hvad de lavede. Der kom ikke nogen babysitter, når de skulle til koncert. De tog os med. Nogle vil måske ikke synes, det er et liv for et barn, men jeg ville hellere sove backstage end ligge derhjemme og savne mine forældre.

Nummer tre i rækken

- Min far lærte mig meget om livet og om at nyde det. Han lærte mig, at der skal være en forbindelse mellem éns følelser og det, man spiller. Han viste mig, hvordan man fokuserede på de enkle ting i livet. Der var engang, min søster arbejdede på en plade og brugte fire år i studiet, at min far sagde: "Hvad laver de dog derinde, der kan tage så lang tid?" Da han lavede plader, tog det kun et par dage. Det har været fantastisk at følge de to musikkarrierer. For min far har det altid handlet om at spille koncerter og få penge for det. Hvor det i Nenehs verden handler mere om, hvilket tøj, man skal have på til en fotosession. Jeg har altid været klar over, at når jeg udgav en plade, ville jeg være ekstra meget i søgelyset på grund af min



Eagle-Eye Cherry har ikke noget imod at tale om sin berømte far og søster: Hvis jeg ikke brød mig om Neneh og hendes musik, kunne det være, jeg ikke ville tale om hende. Men jeg holder af min søster, og det samme kan jeg sige om min far.

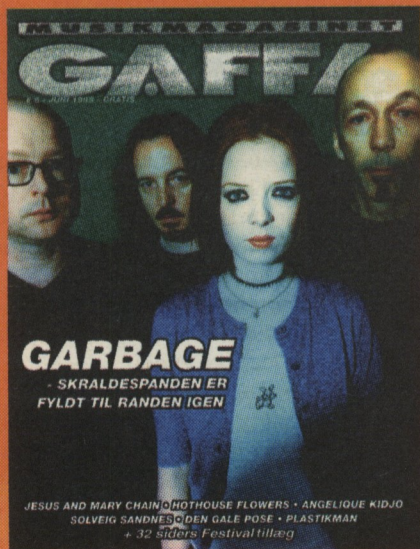
far og Neneh. Det har været et pres, ikke fordi jeg føler, jeg skal leve op til min far. Han ville bare have sagt, at det gælder om at klø på i stedet for at holde sig tilbage. For han har da også prøvet at give dårlige koncerter, ikke kun gode. Men mest af alt har jeg tænkt på, om folk vil sige, at jeg kun fik min pladekontrakt, fordi jeg er Nenehs bror. Derfor holdt jeg lidt igen, indtil jeg var sikker på, at materialet var i orden.

Jeg var spændt på, hvor meget du ville tale om din far. Det siges, at Bob Dylans søn, Jacob Dylan fra The Wallflowers, skrider fra et interview, hvis faderens navn bliver nævnt.

- Jamen, han har heller ikke boet sammen med sin far. Da han var lille, var han vidne til en alvorlig skilsmisse. Men i det hele taget at være Bob Dylans søn, hvor vildt! Måske hvis jeg ikke brød mig om Neneh og hendes musik, kunne det være, jeg ikke ville tale om hende. Men jeg holder af min søster, og det samme kan jeg sige om min far. Jeg er stolt af at være hans søn!



ét år for én hund



Kom ind i GAFFA's bod og tegn et
abonnement og få det til særlig
Roskilde-pris - 100 kr.

(normalpris 150 kr. - uden for Danmark er prisen 200 kr.)

Som abonnent for du leveret GAFFA
direkte til døren hver måned.

MUSIKMAGASINET
GAFFA

Du finder GAFFA-boden på i Base Nord

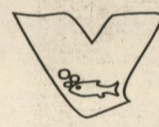
Den svenske eksistens

Lys og blide
Lisa Ekdahl

er mindre svensk,
end vi tror,
men mere svensk,
end hun selv tror.



Af Mette Gastbæk



Vejret i Stockholm er gråt, og regndråber glider ned ad vinduet. Udenfor er fortovet øde; til gengæld skubber bilerne sig frem i slanger på vejen. Enkelte sejlivede cyklister trodser efteråret og tramper hårdt for at holde gang i dynamoen. En 154 cm nipsgenstand vælter ind af døren med skuldrene op om ørerne og et bredt smil. Det er Lisa Ekdahl. Mens hun ruller sig ud af halstørklædet, forklarer hun, at næsten alle svenskere bruger dynamolygte.

- Troede du, at du var med i en gammel film, hæ-hæ-hæ?
Dét grin kommer virkelig bag på én. Hvordan kan en så let og lys stemme transformeres til den hæse latter?
Vi sidder på Lisas arabiske stamrestaurant, Little Persia. Foruden os er det eneste, der fylder i landskabet, en stor vandpibe og et ungt arabisk par med deres barn. Lisa tager også tit sin to-årige søn Milton med. Vi er kun et stenkast fra Lisas lejlighed, så hun kan gå herhen.
- Da jeg boede på landet, cyklede jeg hele tiden. Her i byen synes jeg, der er for meget trafik, og jeg har det svært med min koncentration. Jeg kan koncentrere mig meget, men ikke om alt på én gang. Jeg kører heller ikke bil, selvom jeg har kørekort. Så jeg prøver at tage bussen i stedet for. Jeg er bange for at være til fare i trafikken, fordi jeg har det med at lade tankerne være et andet sted.

Farvel til Sverige

- Jeg tror, jeg flytter på landet igen. Muligvis i et andet land, så jeg er nok ikke så svensk, som folk tror, hæ-hæ. Jeg har været tre måneder på Cuba, hvor jeg boede i et lille kvarter i Havana og forestillede mig, at jeg hørte til der. Jeg holder meget af Sverige, men der er altså noget ved landet, som jeg ikke bryder mig om. Her er så koldt, og det virker hæmmende på en eller anden måde.
Vil du ikke savne de lyse aftener, vi har i Norden? I dine tekster virker du meget tiltrukket af lys...
- Ja, lys er vigtigt for mig, men så kommer jeg hjem om sommeren! Hæhæhæ...

Da jeg flyttede til Stockholm, væk fra naturen, begyndte jeg at se på himlen, for den er jo også en del af det, menneskene ikke har skabt. Jeg elsker alt, der ikke er gjort af menneskehånd, siger Lisa Ekdahl.

Det er ikke langt fra, at når Lisa bliver gammel, vil hun minde om eventyrenes kloge kone i skoven. Godmodigt gnækkende med et helt uimodståeligt glimt i øjet og altid med et svar på hånden. Det fine ansigt mangler bare rynkerne og den krogede næse.
- Da jeg flyttede til Stockholm, væk fra naturen, begyndte jeg at se på himlen, for den er jo også en del af det, menneskene ikke har skabt. Jeg elsker alt, der ikke er gjort af menneskehånd. Alt, hvad vi skaber, er på en invitation fra naturen mere eller mindre. Jeg ser også på, hvad der foregår omkring mig, men jeg må være særdeles opmærksom, fordi svenskerne er sådan et stille folk, meget tilbageholdende og siger ikke så meget. Sverige er blevet mere kontinentalt, men stadig er vi meget os selv jævnført med andre lande. Jeg kan mærke en enorm forskel, når jeg kommer til København, hvor folk er mere blandede. Vi er meget svenske. For eksempel da vi kom med i EU, troede vi, at vi rigtig skulle påvirke de andre lande. Vi forstår ikke, at vi kun er ét land ud af mange. Vi er et meget selvstændigt land. Jeg tror, at danskerne er mere åbne end svenskerne. Har du mærket det??
Jeg tror nærmere, vi er mere villige til at lade os påvirke af strømninger udefra. Selve danskheden består meget i konkrete ting, vi kan samles om, som vores dronning eller fodboldlandsholdet.
- Aha. Hvor skægt. I vores land er vi slet ikke så patriotiske. Det er svært for en svensker at sige: "Jeg elsker mit land, det er det bedste land i verden." Selvom vi da nok elsker Sverige i smug. Vi viser bare ikke vores flag så meget mere. Det svenske flag er desværre blevet et symbol på fremmedhad. Man kan ikke længere have så meget som et lille flag i mærket

på sin jakke uden at blive regnet for at være skinhead. De har taget vort flag fra os. Vi burde egentlig bare kunne tage det tilbage.
Lisa rækker ud efter sit lille glas arabiske te.

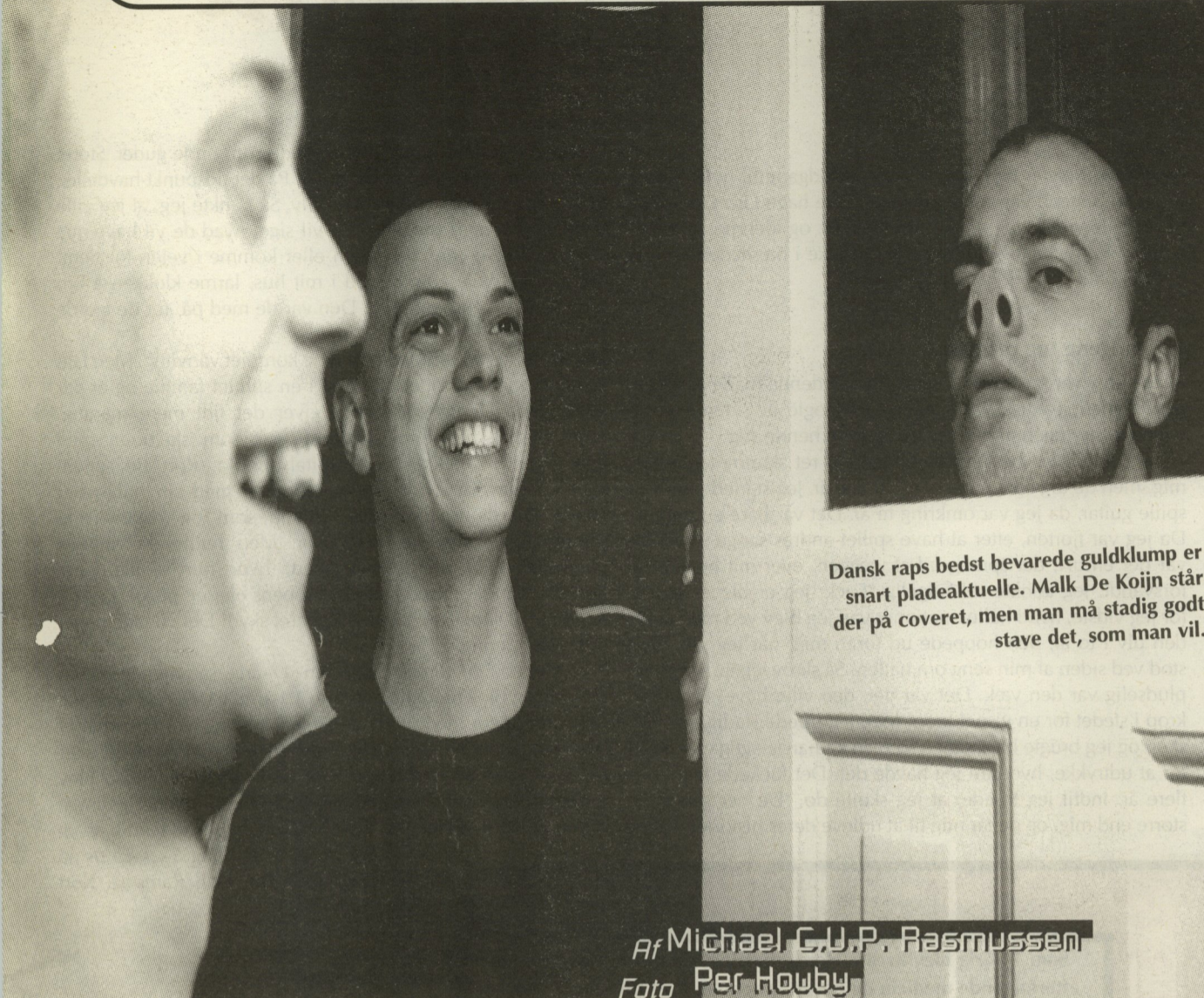
Sproget

Din stil er stadig svensk, men det er som om, at Jojje Wadenius (Lisas producer, der også tidligere har arbejdet med Paul Simon og Steely Dan, red.) har givet den rødde i jazz og latinske rytmer.
- Jeg synes, som du siger, at den er blevet mere international. Jojje har boet i New York i mange år, og det har givet min musik et amerikansk islæt. Jeg bryder mig ikke om amerikansk popmusik, men jeg er rigtig begejstret for den singer/songwriter-tradition, der findes i New York. Det ligger egentlig ikke langt fra, hvad jeg laver, men fordi jeg synger på svensk, kommer det til at virke svensk. Også fordi mit sprog er ægte svensk, og ikke amerikaniseret svensk, som man hører det hos mange andre sangere. Jeg vælger mine ord med omhu og benytter mig også af gamle svenske ord, som ikke bruges så meget mere.

For enden af regnbuen

Du lader til at være et ret ubekymret menneske?
- Jeg er nok ubekymret, men i den forstand at jeg ikke bekymrer mig om detaljer. Jeg bekymrer mig mere om eksistentielle problemer, - desværre, for de er ikke nemme at løse. For eksempel når man lever i en kultur som vores, hvor man ikke længere behøver at kæmpe for at overleve - fordi vi har et socialt sikkerhedsnet og mad at spise - synes jeg, det er éns pligt at tage andre udfordringer op. Man må i hvert fald have et mål at gå efter. Vi lever så trygt, at vi burde have mere energi at give af. Det beror på, hvem man er, men man burde kunne gøre mere for andre mennesker, for børnene - også dem i andre lande. Da det var på tale, at Sverige skulle være OL-vært, blev der brugt SÅ mange penge alene til reklamekampagnen, mens der aldrig er penge til virkeligt vigtige sager. Det er mystisk.
Hvad er din målsætning i livet?
- Siden jeg var 17-18 år, har jeg måttet tage mig selv i nakken. Det må jeg stadig. Jeg føler, at det, jeg egentlig vil, er, at jeg vil være et menneske, der er ligetil, men som aldrig forstiller sig selv. Det er mit mål. Snart må jeg til også at gøre noget for andre mennesker. Men det er et ganske stort arbejde, så det er ikke underligt, at jeg ikke er kommet så langt med det. Nu vil jeg dog til at lave noget mere omfattende velgøringsarbejde. Måske et støtteprojekt med andre kunstnere. Om det bliver en plade, en koncert eller en turné, ved jeg ikke endnu.
Tror du på Gud?
- Jeg tror på Gud. Jeg føler virkelig, at jeg er troende. Men jeg tilhører ikke nogen kirke. Jeg er interesseret i det, som er evigt og uendeligt. De kristne værdier interesserer mig ikke særligt. Jeg er mere interesseret i det, som er tidløst. Man forbinder gerne hændelser med klokken, men tiden er jo noget, man har opfundet. Virkeligheden er ikke dén, som vi har fundet på.
Hvad tror du, der sker med et menneske, når det dør?
- Det ved jeg virkelig ikke.
Næ, og hvad skulle Lisa også bruge den viden til? Døden kan man jo ikke ændre. Men livet derimod...

Tre bananer, man ik' ka' nå



Dansk raps bedst bevarede guldklump er snart pladeaktuelle. Malk De Koijn står der på coveret, men man må stadig godt stave det, som man vil.

Af Michael G.J.P. Rasmussen
Foto Per Houby

nutidens største hip hop-bands Wu Tang Clan, som lader som om, at de har noget med karate at gøre - men forskellen på dem og Karate Klanen er, at den danske udgave er rigtig syge i bærret i virkeligheden, og nogle vil næsten sige, at de er utrygge i deres nærvær.

Der bliver lidt stille i rummet, da der bliver spurgt, om Karate Klanen skal med ud og spille live.

- Jaaa, det kan man nok forvente sig, siger Tue og lyder ikke overbevisende, men så siger han mere bestemt, at man jo nok ikke kan blive fri for dem.

Ingen staveplader på coveret

M@lk Dji Cjain har heller aldrig skuffet live. Det er blandt andet deres energi på scenen, som de er blevet populære i undergrunden på. Vi får en sludder om dengang, graffiticrewet BEA og andre trofaste fans dukkede op ved et gig i Odense med bannere og tilråb, og hvordan folk i det hele taget er gået amok, når Maljk de Cjoin har spillet live. Men når snakken falder hen på sommerens festivaler, så vil de rigtig gerne ud og fyre den af for festivalpublikummet. Deres booker Bom Bom knokler i øjeblikket på sagen, men de kan desværre kun sige, at der indtil videre er én festival som har booket dem - i øvrigt sammen med Den Gale Pose - og det er på sommerens Lange Strands Festival. Snakken falder hen på deres liveshow, og Tue finder nogle godter frem; jeg får lov til at se og røre ved deres scenegear, som de efterhånden er blevet identiske med, for eksempel Tues ghetto-cowboy-hat, Blæs B's motorbriller og naturligvis Geolo G's thai-boxershorts. Vi hører lidt flere numre, og jeg bemærker, at de endelig har fundet en måde at stave deres navn på på maxisinglen og spørger "Hvad sker der med det der? Malk De Koijn står der her på coveret, må man nu ikke stave det, som man vil mere?" - Jo, jo, siger Geolo G roligt. Når vi rapper, forkorter vi det med M.D.C., for det holder ikke at rappe M.D.K., vel?

Blæs B forklarer, at de var tvunget til at finde en måde at stave det på, så folk kunne slå navnet op, når det gælder pladen. På plakater og i interviews må man stadig stave Mæilk Dæ Coån, som man vil.

Pladeudgivelsesdatoen for MALK DE KOIJNS powerdebut er meget nær. De tre Malk De Kænnere kan så småt begynde at føle, at traulheden i deres hverdag tager til, et sikkert tegn på, at pladen er ved at lande. En vinylmaxi-single (Å Å Å MÆIO) har set dagens lys, og deres nævne er på alles tunger og vil med garanti være det i de næste mange måneder. Dansk raps bedst bevarede guldklump er snart pladeaktuelle.

lysten til M@lk De coijn og hip hop vendt tilbage. Tue Track tager over og fortæller, hvor meget Jebbe og Saquib har betydet for dem i den lange process, det har været at lave *Smash Hit I Aberdeen*-albummet. - Vi gik i studiet i slutningen af sommeren 97, og vi er faktisk ikke helt færdige her midt i marts. Så vi er utrolig glade for den tålmodighed, Jeppe som vores kontakt til pladeselskabet samt Saquib som vores studietekniker har udvist. Specielt Saquib, når han har måttet lægge øre til alle vores syge idéer. Han har specielt været god til at fortælle os, når noget ikke holder, på en utrolig diplomatisk måde.

Syge i bærret

Vi sidder i øjeblikket i Tues lejlighed, som han i øvrigt deler med Jokeren fra en anden dansk hip hop-gruppe. Tue Track sidder og fedter med minidiscen, fordi han vil spille nogle numre fra albummet. Han finder noget med de sygeste karatedrenge, som kalder sig Karate Klanen. Tue forklarer, at det er nogle knægte, som er på det sygeste trip, og de er lidt sådan "nu ser I os, nu gør I ikke".

Blæs B afbryder: - Ja, og lidt sådan "nu føler I os, og nu gør I ikke". Det skal nok lige siges, at Karate Klanen er en parodi på et af

- Altså alt det der med hvilken dato, albummet dropper på - det er det helt store gambleri at prøve gætte med på, men skriv du bare omkring slutningen af april eller begyndelsen af maj, siger Tue Track og tør ikke engang love, at det, han lige sagde, holder. Men en ting er helt sikker, og det er, at albummet kommer, og det kommer til at hedde *Smash Hit I Aberdeen*. For alle jer, som aldrig har hørt om Malk Dey Cjain kan jeg sige, at de er dansk hip hops bedst bevarede guldklump. I de seneste par år, mens bands som Den Gale Pose, Humleridderne, Østkyst Hustlers, Hvid Sjokolade og alle de andre har domineret, har der i undergrunden huseret ét band, som de alle trods deres mange forskelligheder har beundret. Et band, som bare altid har kunnet sparke røv, og som ikke gad alt det der pladeræs. Deres stil er superhæmmelig og er af nogle blevet kaldt kult. Men nu har Tue Track, Geolo G & Blæs Boogie taget deres livs beslutning: - "Lad os dog lave den plade", sagde vi til os selv. Det har jo altid været vores dregedrøm, og vi vil ikke sidde som 40-årige og ævle om dengang, vi havde alle pladeselskaberne for vores fødder og måske kunne være blevet til noget, siger Geolo G, som selv har forladt gruppen fire gange og er kommet kravlende tilbage hver gang: - Det gjorde jeg, fordi der på nogle tidspunkter i mit liv skete meget andet end hip hop og jeg havde lyst til at prøve forskellige ting, men efter at Jeppe (Bisgaard) kom hjem til Danmark for at blive, så er

For 19.gang i bogeskoven - fire fede dage:

DANMARKS SMUKKESTE FESTIVAL '98

BJÖRK (ISL)
RUN DMC (US)
GREEN DAY (US)
RINGO STARR (UK)
and his All Starr Band
feat. Gary Brooker, Peter Frampton, Jack Bruce & Simon Kirke

DEEP BLUE SOMETHING (US)
RIGHT SAID FRED (UK) · RESISTANCE D. (D) · D:A:D
 BJØRN SVIN · HANNE BOEL · THE WAILERS (JAM)
 STEVE MASON (UK) · ANGLIQUE KIDJO (BEN) · TV2
 POUL KREBS · THIN LIZZY (UK) · AXEL WIRTZ (D)
 LARS LILHOLT BAND · FRANK LORBER (D) · JEDI (N)
 SORTEN MULD · SNEAKERS · DAZE · RANDI LAUBEK
 LISA EKDAHL (S) · ANDREW STRONG (IRL) · STEAM
 X-PLORE · THE YARDBIRDS (UK) · COLORBLIND
 POCKETS · SOUVENIRS · FIELFRAZ · BIG FAT SNAKE
 BIG TOWN PLAYBOYS (UK) · OYSTER BAND (UK)
 PETER & DE ANDRE KOPIER · NINA FORSBERG
 SUNZET · DAWN · DIE HERREN · ETTA CAMERON
 KILLER QUEEN · DJ KRAUSE · HIT MED 80'ERNE
 SIGURD BARRETT · FLOWER POT PARTY · LOIS
 THE KING (UK) · ÅRHUS SYMFONIORKESTER
 JESPER BJARNESEN & KLÜVERS BIG BAND
 DM I ROCK · LED ZEPPELIN JAM + mange fl.

MUSIK & BØGETRÆER
Skanderborg 6.-9. august
 Forsalg nu hos BilletNet
 bl.a. posthusene
 Århus Billetbureau 86130544
 Skanderborg Turisbureau 86522744
Billet voksen kr. 745.00 + prov. for fire dage. Born 7-13 år kr. 150.00
 Born kun adgang i følge med voksne

Seneste nyt på infotelefonen
døgnet rundt på 87934442
Web: www.smukfest.dk

*Får du spat af mudder og smat
 prøv: »den Smukkeste«, - den fagre
 her hørmer ikke af lig og kadav're*

Konferencier:
METTE LISBY, JACOB HAUGAARD & SØREN RISLUND

Den rigtige Ramona

For nogle år siden var hun nærmest hjemsoget af sine egne sange. Nu er **KRISTIN HERSH** faldet til ro med mand, børn, farm og et nyt, subliment solo-album, *Strange Angels*. Her fortæller hun om livet efter **THROWING MUSES** og om en fortid, der ville tage livet af de fleste.

Af **Jesper Nykjær Knudsen**

Foto **Per Houby**

Det er ikke ligefrem noget typisk rock'n'roll-scenarie. Vi er i bandrummet på Nørrebro-klubben Rust, hvor Kristin Hersh er i gang med at diskutere fotos med tour-manageren og ægtemanden Billy O'Connell, mens hun prøver at forklare sin seks-årige søn Ryder, at der ikke vanker flere sodavand før aftensmaden.

Dette er ikke *Hjem Til Fem på tur*, men det er et familieforetagende. Med mand, barnepige og to af sine tre sønner i "bagagen" er Kristin Hersh på solo-turné, og det er en ny situation for hende efter tretten år i front for Throwing Muses, som var et af de mest stilskabende bands på den amerikanske indie-scene. Men sidste år opløste bandet sig selv på grund af økonomiske vanskeligheder, da pladesalget aldrig rigtig stod mål med anerkendelsen. Så når Kristin går på scenen på Rust, er det bare hende og en guitar. Intet andet.

- Det er lidt sørgeligt. Det er ikke Sjøv med stort S. Bandet var mine venner og mit hjem, vi boede i en bus sammen i ti år. Vi rejste for at gøre alt, indspille, promote, turnere. Vi var hinandens hjem, så jeg føler det lidt, som om jeg er faldet ned på en anden planet. Hvor er mit band? spørger hun med et sødt og ivrigt smil, og tilføjer at det er en helt anden måde at spille koncerter på.

- Tidligere hoppede publikum rundt og råbte og skreg. Der skete en masse. Nu er der bare stilhed. Folk sidder i stole og er meget voksne. Jeg er den eneste svedige og fulde i rummet.

Ingen gæster

Fuld i gængs, *besoffen* forstand er Kristin nu ikke. Snarere fuld af skæve tanker og snørklede følelser, som får luft i hendes uhyre personlige musikalske univers. Et univers, som klædes helt af på hendes to akustiske solo-plader *Hips And Makers* (1994) og den aktuelle *Strange Angels*, som udkom for et par måneder siden.

- På *Hips And Makers* vidste jeg ikke rigtig, hvordan jeg skulle håndtere akustisk materiale. Så halvdelen af sangene var umiddelbare og smukke, mens den anden halvdel var forsøg på at lære at gå med det her nye instrument. Jeg lavede et cover af en af min fars sange, *Houdini Blues*, og den er lidt *mountain girl folk*, og det er jeg ikke, så det fik mig til at føle, at jeg ikke var helt tro overfor min egen musikalske stemme. De nye er mere som Throwing Muses-sange. Lettere at forsvinde fra.

På *Hips And Makers* medvirkede R.E.M.-frontmanden Michael Stipe på singleudtrækket *Your Ghost*, og Kristin havde også planer om en masse gæster på den nye plade.

- Jeg ville have fyrene fra Giant Sand til at spille. Jeg tænkte, at denne plade skulle have en *combo-sound* med

kontrabas, børster og piano. En jazzet indgang til lyden, men uden at sangene var anderledes. Jeg ville have Lisa Germano til at spille violin, jeg havde store planer, og idéerne var også gode nok. Men sangene sagde "Kom ikke i nærheden af mig med det dér", så jeg lavede dem selv.

Da sangene tog magten

At Kristin giver sangene en egen vilje på denne måde er ingen tilfældighed. Faktisk var sangene for nogle år siden ved at overtage styringen af hendes liv og gøre hende syg.

- Det startede en bestemt dag, som var ret skræmmende for mig, men de tog ikke rigtig over i nogle år. Jeg startede med at spille guitar, da jeg var omkring ni år. Det var bare en hobby. Da jeg var fjorten, efter at have spillet andres sange i fem år, var der en ulv, der sprang ud af væggen, over mit hoved og forsvandt. Jeg tænkte selvfølgelig "Fuck, jeg er blevet skør", for jeg vidste, hvad hallucinationer var. Jeg blev ved med at se den ulv i to år, den hoppede ud foran mig, når jeg gik, den stod ved siden af min seng om natten. Så skrev jeg en sang, og pludselig var den væk. Det var dét, den ville have. En sang-krop i stedet for en visuel krop. Men jeg troede stadig, jeg var skør, og jeg brugte bare sange som en katharsis-agtig reaktion, for at udtrykke, hvordan jeg havde det. Det fucked mig op i flere år, indtil jeg troede, at jeg skulle dø. 'De her sange er større end mig, og de får mig til at udleve deres historier, så de

kan leve i stedet for mig'. De virkede som onde guder. Store, utrolige, smukke, men onde guder. På det tidspunkt havde jeg to børn og var blevet gift med Billy. Så tænkte jeg, at jeg ville lave en deal med sangene. Jeg vil sige, hvad de vil have mig til, jeg vil ikke censurere dem eller komme i vejen for dem. Men de må ikke komme ind i mit hus, larme klokken 4 om morgenen og gøre mig syg. Den var de med på, for de gjorde det aldrig mere.

Den historie kan umiddelbart lyde komplet vanvittig. Men lagt sammen med en rodet opvækst i en splittet familie og et par kuldsejlede kærlighedsforhold giver det lidt mere mening. Som 14-årig blev hun diagnosticeret som skizofren med efterfølgende medicin og hospitalsophold. Kort tid senere startede hun Throwing Muses sammen med sin halvsøster Tanya Donnelly, fordi det virkede som en positiv ting sammenlignet med at være skør. Men humøret svingede voldsomt. Efter en tidlig koncert, hvor hun skulle have udbetalt bandets honorar, trak klubbens ejer en pistol. Det fik hende til at skrike ad ham "Kom bare, skyd! Det vil tage noget af presset af mig".

Hun flyttede hjemmefra og som 17-årig sammen med en kæreste og blev mor allerede som 19-årig. I 1990 var hun ude i et hårdt opgør med sin daværende kæreste, hvor hun efter et retsopgør måtte afhænde sin ældste søn Dylan. Kort tid efter røg hun igen på hospitalet, hvor den gamle diagnose blev justeret til personlighedsspaltning. Billy hjalp hende igennem krisen, blandt andet ved hjælp af en hypnose-teknik, som beskrives i sangen *Counting Backwards* på Muses-albummet *The Real Ramona*. Kort tid efter blev de gift.

Ikke selvterapi

Kristins sange er ofte drejet omkring følelsesmæssige ekstreme. Følelser og deres irrationelle væsen er en gennemgående tråd i hendes sange, men hun tager afstand fra selvterapeutisk, én-vejs-kommunikerende sangskrivning.

- Det er som at brække sig ud over andre og tjene penge på det. Når jeg skriver de bedste sange, er jeg bare tom. Så har jeg lagt min emotionelle bagage til side. Sangene siger, hvad de har lyst til at sige, uden at jeg har noget med det at gøre. De bruger mine livsbilleder til at fortælle deres historier. Jeg har levet historierne, det er ikke noget, jeg finder på, men jeg har ikke meget kontrol over processen. Jeg ved ikke engang, hvad jeg siger halvdelen af tiden. Det eneste tidspunkt, hvor jeg virkelig ser, hvad jeg har sagt, er når de sender coveret til mig, og jeg skal checke teksterne. 'Er det hvad, du siger i sangen?' 'Ja, det tror jeg'.

Sydstats-buddhister

Kristins familie kommer fra Tennessee Mountains, og i dag har Kristin tyve hektar land et sted i den californiske ørken sammen med familien. Et sært sted, hvor den nærmeste by er en gammel filmkulisse, som folk bare flyttede ind i, og hvor den nærmeste nabo har kaldt begge sine sønner Errol Flynn, som hun fortæller mellem to numre under koncerten.

Det er her, hun undfanger sine passionerede sange og ejendommelige ordbilleder som "*Cold water coming for the warm water junkies*" og "*There are fishes that are stronger than my legs*". Men det er også her, hun har fundet ro.

- Da vi boede i Los Angeles, tænkte jeg hele tiden på, om jeg nu gik glip af et eller andet. Hvor vi bor nu, er der meget roligt, og det virker som om, at vores lille plet er selve universets centrum. Jeg har børnene, Billy, naturen, musikken. Jeg har ikke behov for drama. Jeg behøver ikke noget mere ekstremt end det.

Som 14-årig blev Kristin Hersh diagnosticeret som skizofren med efterfølgende medicin og hospitalsophold. Kort tid senere startede hun Throwing Muses sammen med sin halvsøster Tanya Donnelly. Sidste år blev bandet opløst, og i dag er Kristin Hersh solo.





Gpunkt

www.gaffa.dk

Danmark set gennem Steffens vindue



Når TV•2 udgiver en ny cd, er det sæson for at få Steffen Brandt til at "se Danmark igennem sit vindue". For oplagt måske, så GAFFA talte i stedet med **HR. BRANDT** om, hvordan han igen og igen får skabt melodierne - og så kom det selvfølgelig alligevel til at handle om, hvordan han opfatter nationens tilstand.

Af **Morten Buschmann**

Foto **Steffen T. Nielsen**



Århus, lørdag morgen. Jeg står op med buldrende tømmermænd og en hovedpine så stor som opvasken. Men jeg fløjter. Jeg fløjter temaet fra *Danmark*. Den første skæring på TV•2's 14'ende cd, *Yndlingsbabe*. Jeg har hørt *Danmark* ganske få gange, alligevel kan jeg den udenad. Melodien. Opvasken glider ned.

Alle taler om Brandts tekster, men hvordan laver han og de herrer Gaul, Lerchenfeldt og Olesen gang på gang de iørefaldende melodier?

- Det er underlig proces. Jeg siger ikke: "Nu går jeg over og skriver en sang", svarer Steffen Brandt. Han skænker kaffe op i sit baghavehus - "Have A Cigar"-studiet i Århus. Her arbejder han.

- Det er mig, der kommer med de grundliggende udkast. De er i en form, så jeg kunne tage ud og spille dem alene - som en slags folkemusiker.

Husk at ha' papirerne i orden

Numrenes karakter ligger i selve grundidéen, men de bliver først til en rigtig TV•2-sang, når guitarist Hans Erik Lerchenfeldt kommer med bud på nye akkorder. Han tager sangene med hjem og bearbejder Steffens akkorder.

Er det tonerne og akkorderne, der bestemmer teksten?
- Vi er ude i det grænseområde, hvor man hele tiden er i tvivl: Er det håndværk - er det kunst? Når man er derude, kan man hurtigt komme i tvivl om, om man er noget eller må sige: "Nu er det nok. Jeg må tage et fast arbejde". Ude i det grænseområde åbner man for nogle idéer fra oven eller den blå luft. En stemning, jeg selv oppisker ved at sidde og fordybe mig i musikken. I nogle af de akkordvalg, der bliver truffet, ligger der en stemning, som kommer til at bestemme, hvad sangen skal handle om. Tonerne bestemmer mere, end man umiddelbart skulle tro.

- Hvis man for eksempel tager balladen *En Dag Vil Jeg Gå I Regnen Med dDig*. Den prøvede jeg med en anden tekst, men der var ingen tvivl om, at den skulle handle om kærlighed, om

to, der får hinanden til sidst. Det ligger i akkorderne - det kan ikke handle om andet. Her kan du ikke gå ind og fortælle, at der er noget galt i Danmark.

Kom Lad Os Brokke Os fra Kys Bruden - den skuffende akkordrundgang må selv have født ordene?

- Det er også en af dem, hvor tekst og toner er kommet samtidig. Hvis man tager selve titelsangen *Yndlingsbabe*, den er simpelthen skrevet på stedet. Der var ingen tvivl om, at akkorderne skulle handle om den moderne kærlighed. Den store dybe kærlighed, man ønsker, men ikke tør i 1998 af pragmatiske grunde.

- Nå, vi kommer ikke sammen mere? Så skal jeg lige ringe til min bankrådgiver og få lukket vores konto.

Vi griner. Steffen griner i det hele taget meget. Han er glad og tilfreds efter TV•2's 14'ende (incl. liveplade og opsamling) fødsel siden begyndelsen i 1981.

Åbne musikbilleder

Inspirationen til TV•2 anno 1998 kommer fra musikere som Burt Bacharach, John Barry og Mono.

- Vi er på vej ud af en åben vej, som man kunne kalde for filmmusik. Musik, som går ind og blander med moderne lyd. Musik, der er et crossover mellem forskellige tider og genrer til et nutidigt udtryk og forsøger at fortælle en historie om den tid, vi lever i. Dét, tror jeg, er vores målsætning.

Filmen knækker, da telefonen ringer i hjemmestudiet. Han tager den:

- Jeg har ikke tid, jeg sidder midt i noget kaffe.

Ikke et interview - men kaffe. Nu taler han varmt om producerne.

- Jeg tror, at fordelene for TV•2 er, at vi er en base, der meget gerne vil have kræfter ind udefra til at påvirke os - til at diskutere. Derfor vælger vi altid folk, som vi ikke nødvendigvis er enige med, men som udfordrer os.

To "gamle" producere er brugt på *Yndlingsbabe*: Greg Walsh og Halfdan E. Nye er Peter Biker og Knut Haavik (ex-Hotel Hunger, red.).

- Især Knut Haavik, som kommer fra en anden baggrund. Han kender os ikke og ved ikke, hvordan vi plejer at gøre, og iøvrigt er han ligeglad. I den sidste ende skal vi nok få det til at lyde som os.

Hvem er den musikalske bagmand i TV•2? Står du ved tavlen og forklarer med pegepinden?

- Nej, der er ikke nogen, der bestemmer. Og der er ikke noget, der ikke kan diskuteres. Det er ikke skænderier, det er ikke personligt. Det går på indholdet; hvad vil vi med de her sange. Det foregår altid - og det er måske grunden til, at vi stadig holder sammen - på et meget højt fagligt niveau, griner Steffen.

Steffen er Gud

Musicalen *Made In Århus* kører p.t. på Århus Teater. En gruppe unge musikere, sangere og skuespillere har taget flere forskellige Århusbands' numre fra 80'erne og omarrangeret dem. Trommeslager Sven Gaul har anbefalet Steffen at gå ind og høre de gamle TV•2-numre i den nye indpakning.

- Jeg har ikke hørt *Made In Århus* endnu. Men det var glædeligt, at mine kollegaers reaktioner var så gode. Jeg var selv lidt nervøs for det, da jeg hørte om det. Det er fint, det de gør, men det føltes meget retro, og musicalen havde premiere lige i en situation, hvor vi stod og var ved at være færdig med det, vi selv føler, er et hovedværk i vores produktion. Et hovedværk, som i den grad peger fremad og peger videre - og så pludselig at skulle vende om kigge tilbage? Jeg havde svært ved at se mig selv som noget, der tilhørte de fede 80'ere. Vi er i 90'erne nu, vi har lavet måske vores bedste plade i 90'erne. Det er nu, det er fedt!

Følte du dig gammel?

- Nej, men jeg syntes ikke, at tiden var inde til at skrive TV•2 ind i en dansk 80'er-musikhistorie; det er så heller ikke det, de gør, men det var svært for mig.

Poul Kjøller er Gud - Steffen er Gud?

Vi griner igen.

Soundtrack til livet

I samler nationen?

- Det er svært at snakke om for mig, for det er i virkeligheden nogle andre, der burde sige noget om det. Måske er vi blevet en del af mange menneskers historie på godt og ondt. Folk har gennemlevet situationer, hvor vi har været baggrundsmusik, som så gør, at de har taget os til sig. Hvis man kan bruge ordet identitet i forhold til hvilke bøger, man læser, og hvilke film man ser, så er vi en blevet en del af folks liv. Det er måske det, der sker med sådan nogle som TV•2. Det er meget forpligtende. Vi er privilegerede, det er en stor

opgave og et stort ansvar.

- Tak til publikum for love & devotion på den coole måde. Det skriver vi på covernoterne, men vi er virkelig beærede over, at det forholder sig på den måde. Det virker utrolig tilskyndende og ansporende for os til at blive ved.

- Måske er det tiden, det er rent gæsteri, der gør, at der er behov for noget, hvor man kan høre: "De har eddermaneme gjort sig umage, det er fandeme i orden". Man vil have noget, der holder, noget der dur i dag. Nu har vi hørt på cd'en 10.000 gange, og vi synes stadig, at det holder.

- Det skal simpelthen holde. Det er det, at man stadig kan skubbe publikum, og de siger "Hold da op, hvad er det nu, de laver?". Når man så har hørt cd'en, og den er faldet til ro, så er den blevet en del af én selv.

Som en journalist engang sagde til os: "Jeg var slet ikke klar over, at I laver eksperimenterende plader". Sådan skal det være.

State of the nation

Da jeg fortalte min omgangskreds, at jeg skulle interviewe Steffen Brandt, huskede mange den gamle historie: Radioavisen ringer og beder dig fortælle om, hvordan verden ser ud netop nu fra dit vindue. Da du kommer i luften, fortæller du om haven, radiserne og vejret. Det er vel blevet dit varemærke; man forventer, at du hvert år kan fortælle os om nationens tilstand?

Steffen Brandt slår sig i tøjret. Han er ikke meget for at være nationens talerør. Efter lidt venden og drejen på stolen siger han:

- Da jeg gik på Århus Universitet (sidst i 70'erne, red.) var jeg barpianist. Jeg har aldrig været hyggepianist. Man kan sige meget om mig, men hygge - det har aldrig været mig. Det meste af min skoletid spillede jeg som barpianist for 25 kr. i timen plus en liter Hancock-øl pr. aften. Det var ikke nogen fornøjelse for publikum. Det var fint nok for mig, men det sidder dybt i mig, den der med at sidde og spille, og når de går, så sender de mig et vredt blik.

- Jeg sad dér og gjorde mit bedste, og langt de fleste opfattede mig med en vis form for sympati, for de kunne godt se, at jeg havde det svært. At få publikums sympati, at kunne sidde i de mest umulige situationer og være baggrundsstøj, og så tage de der hånlige tilråb. Så kan man klare New York, griner Steffen selvironisk.

Ironien er død, siger mange...

- For mig har det aldrig nogensinde været et problem. Jeg tror, at der er nogen, der har haft problemer med ironi, for den kan - som med alt andet - misbruges. Det kan blive en livsstil - en måde, man glider af på alt, der bliver konfliktfyldt og noget, der rummer nogle spændingsmomenter, dilemmaer eller ting, man burde se at finde ud af. Dér kan man bruge ironien som et skjold til at

fejle alt af bordet. Hvis den bliver en livsstil.

- Jeg synes, at man skal kende sine virkemidler. Hvis man bruger ironien til at undgå at forpligte sig, til at undgå alvoren og ansvaret, så misbruger man et kæmpe virkemiddel. Jeg synes, at ironi er et middel til at håndtere virkeligheden på, og det er et godt middel, for du kan dosere hvor meget af omverdenen, du vil have ind og bruge ironien til at opløse den virkelighed. Får man først delt virkeligheden op i dens egentlige bestanddele, så kan du bedre kapere. Det er dét, der er humorens og ironiens væsen, og som sådan kan jeg ikke se, at den fejler noget.

Bidrag til virkelighed

Jeg prøver igen:

Nationens skjald? Hvad er temaet i år?

- Det, jeg kan tilbyde nationen som sådan, er at give et bud på, hvordan den ser ud fra mit vindue. Og det er altså ikke nødvendigvis sandheden. Det, synes jeg, bliver understreget ved den skævhed, der ligger i sangene. Det er set fra mit synspunkt, og jeg går ud fra i den sidste ende, at mit bud kan blive noget, som man selv kan sammenstykke til sit eget bud. Ligesom jeg selv sammenstykke mit verdensbillede, når jeg har set en god film, teaterstykke eller læser en bog, eller hører noget godt musik. Så er det med til at bestemme, hvordan jeg ser verden og mig selv. Det er ikke min ambition at være den, der fortæller om nationens tilstand. Men jeg vil gerne være med til at bidrage til, at nogen gør det, fastslår Steffen Brandt.

Tilbage til arbejdet:

- Jeg synes jo, at jeg hver dag skal skrive en sang. Det er pointen, det er overskriften. Når vi ikke spiller eller er på tur eller i studiet, så skriver jeg en sang. Det er et pres, det er noget man skal. Det er noget, man gør, fordi det skal gøres. Det værste er, hvis der går nogen forbi og ser én sidde der. De må tænke: "Han er 44 år og hakker stadig i den der guitar".

- Man kan ikke se det på mig, men jeg arbejder. Ni ud af ti gange opstår der ikke noget. Og alt imens jeg sidder og spiller, tænker jeg: "Nu går alle voksne seriøse mennesker rundt og har et seriøst arbejde". Og man sidder bare her, og der kommer ikke nogle sange. Der kan gå en hel uge, før der kommer noget, og man får rigtig, rigtig dårlig samvittighed over det: "Sku' det her kaldes et job, og jeg har børn, og de må ikke vide, at deres far bare sidder herovre og ikke får lavet noget".

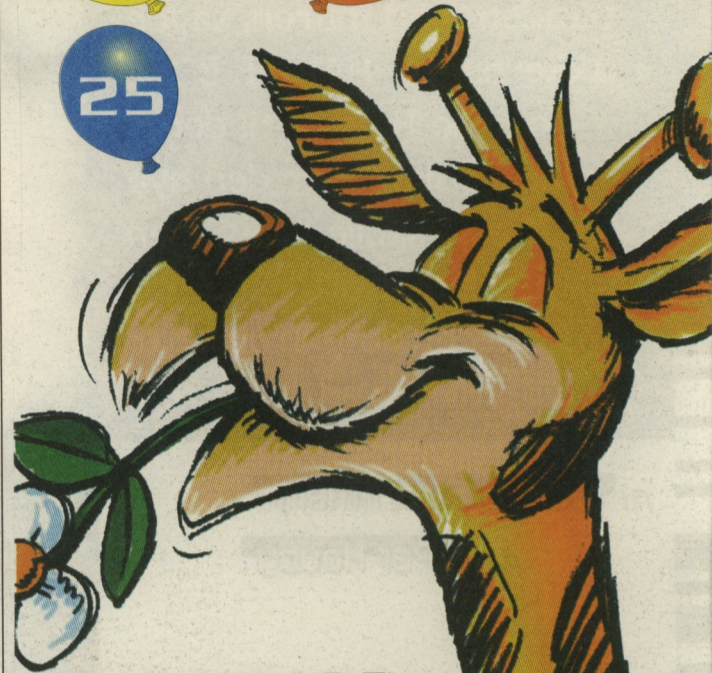
Jeg er stadigvæk lidt flov over - hvis det passer ind i min timing - at jeg sidder og arbejder hele natten og først står op klokken 11. Jeg laver sange på nogle tidspunkter af dagen, hvor andre normalt er på arbejde. Så tænker jeg, at jeg bare har lidt fri i dag.

LANGELANDSFESTIVAL '98

Danmarks Største Havefest

23 24 26 Juli i Rudkøbing

25



Earth Wind & Fire

John Farnham

D:A:D

The Hollies

Another Level

Shubidua

Bamses Venner

Ib Glindemann's Orkester

(med Lis Sørensen

& Ivan Pedersen)

Humleridderne

Eric Gadd

Michael Falch

Sneakers

Kaare Norge

Lars Lilholt

Sunzet

Colorblind

Pockets

Lois

Randi Laubek

Ginman/Jørgensen

Fielfraz

Inside The Whale

Baal

Nina Forsberg

Trio Rococo

Ralph & Big Band Group med

Jukka Tolonen

Dissing, Dissing, von Daler &

Dissing

- flere kommer til...

FIAT
BIRKERØD

TUBORG
...gør noget ved musikken

10.000 M²
BØRNELAND

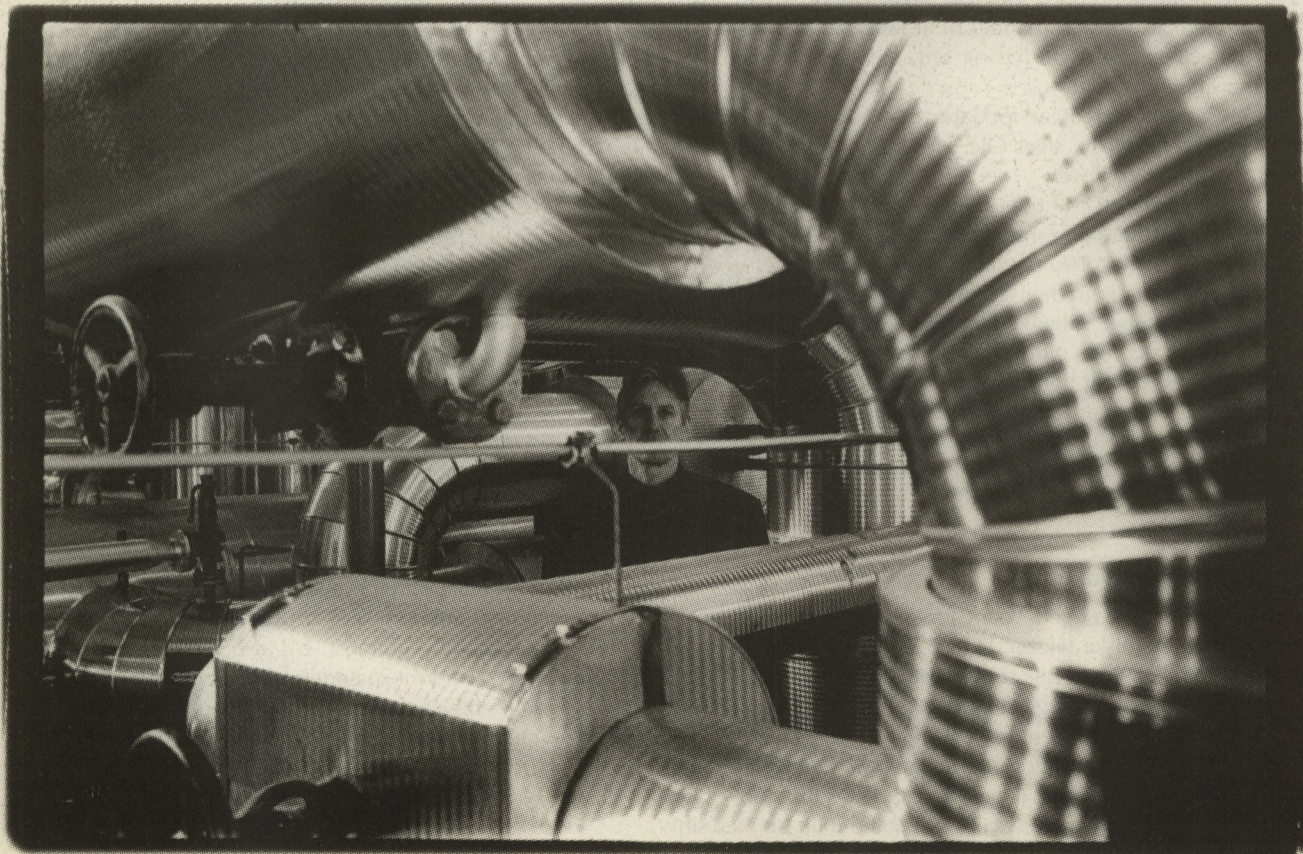
Billetsalg:
BilletNet
38 88 70 22

Info:
39 68
00 87

Campingvognsbillet påkrævet: kr. 150.-
inkl. strøm. (Begrænset antal 1000 stk.)

www.langelfestival.dk

Langelfestivalen støtter UNICEF DANMARK



Ifølge Steffen Brandt er der ingen musikalsk bagmand i TV2. Der er ikke nogen, der bestemmer, og der er ikke noget, der ikke kan diskuteres, og diskussionerne foregår altid på et meget højt fagligt niveau, griner Steffen.



Hanne Boel: Frikvarter til at eksperimentere

- Giv os fred til at køre panden mod muren, sagde makkerparret HANNE BOEL og Ole Hansen til deres pladeselskab, før den nye cd, *Need*, skulle laves. Den første, uden at pladechef og producer Poul Bruun har lyttet over skulderen.



Af **Morten Buschmann**

Foto **Per Howby**

- Vi har gjort det her 100% selv, fortæller Hanne Boel på Langeliniepavillonen i København. Poul Bruun er ikke med efter 10 års samarbejde. Og det er nyt.

For har man sagt Hanne Boel, har man altid i næste sætning sagt Poul Bruun. Den nye cd, *Need*, udkom den 30. april og er en naturlig opfølger til stilen på den forrige, *Silent Violence*. Og en fortsættelse af samarbejdet med producer Ole Hansen og tekstforfatter Martin Hall.

- Da vi gik igang lige efter turnéen i 1997, sagde vi til pladeselskabet: "Giv os lige fred til at køre panden helt hen til muren, og lad os så se derfra. Det har været nyt for mig. Poul var den første til at høre resultatet, han var glad, men er altså slet ikke med denne gang, siger den nu 40-årige Hanne Boel og understreger, at der ikke er en gnist af uvenskab mellem hende og hendes faste kunstneriske leder i ti år.

- Han har været en utrolig stor del af mine plader lige siden *Black Wolf*. Jeg bad om et frikvarter overfor Poul Bruun - på en god måde, skynder hun sig at sige.

Soul rensning

Overtegnede møder Hanne og Ole Hansen på Langeliniepavillonen.

Der er stil over restauranten. Ensomt liggende med udsigt over Øresund, og få gæster. Langeliniepavillonen har haft skiftende ejere gennem tiden, men alligevel hænger de gamle skidenbrune kobberlamper her stadig. Men Hanne Boels musik har fået en ny drejning. Manden bag er i høj grad Ole Hansen. Det er ikke forkert at sige, at *Need* kan minde om hans forrige succes, Randi Laubeks *Ducks And Drakes*, perfektionistisk produceret og med meget lidt spade. Nærmere vil Ole ikke en genrebetegnelse af *Need*: Hanne Boels soulrock fra før *Silent Violence* har altid haft god plads til guitar, men nu er den langt væk i lydbilledet. Producer Ole Hansen:

- Synthesizere og samplere er blevet etablerede instrumenter og er ikke længere kun mode.

- Det er sværere at tage en guitar og lukke op for nye lydbilleder. Der er keyboards og samplere nemmere, siger Hanne for at forklare cd'ens lyd og fortsætter:

- Jeg har rensset ud for soul. Jeg har været dér, mener Boel, der, uanset hvad hun gør, har danskerne bag sig. *Silent Violence* har solgt over 100.000 eksemplarer siden udgivelsen i september 1996.

Har technoen gjort det mere accepteret at bruge keyboards?

- Man kan ikke forklare musik. Men fokuset på trend er mere aggressiv og eksplosiv end før; musikken i dag er præget af, at vi er i de allersidste åndedrag af årtusindet, siger Ole Hansen.

Ikke til fortolkning

Martin Hall er ikke til stede på Langeliniepavillonen; det er ham,

Hanne Boel i selskab med producer Ole Hansen på Langeliniepavillonen i København. Hun har netop udsendt albummet *Need*, som er en fortsættelse af samarbejdet med Ole Hansen og tekstforfatter Martin Hall.

der denne gang er tekstforfatteren bag alle 10 numre på *Need*. Hvorfor skriver du ikke selv dine tekster?

- Martin er huse højere end de fleste tekstforfattere herhjemme, og højere end mig, selvfølgelig. Jeg finder nye vinkler hver gang, jeg synger hans tekster; jeg bøjer mig i støvet for hr. Hall. Men hvad er den røde tråd tekstmæssigt på cd'en? Hvad er det, I vil fortælle?

- Det håber jeg da, du selv kan føle, siger Hanne. - Jeg håber ikke, at du skal have en manual til at fatte det. Jeg synes, at *Need* har et univers af lyd og ord, der hænger sammen, forklarer Hanne venligt.

- Jeg er modstander af at forklare; man skal ikke unødigt intellektualisere musik, siger Ole. Her kommer frokostbordet foran os ind i interviewet:

- Her står der et virvar af ting, men de er ikke tilfældige ting, for vi har bestilt kaffe, mælk, brød og sukker. Sammen fortæller det en historie, på samme måde som med en cd. Man vælger nogle ingredienser, der får en kæmpe betydning. Vi har for eksempel valgt 12 strygere på *Need*. Ligesom 12 poser sukker, og lige pludselig er de poser en del af dit bevidsthedsfelt - af dit bord, filosoferer Ole Hansen.

De to er enige om, at den forrige cd var indadvendt, som så ændrede sig live. Numrene blev mere udadvendte, og dén energi er taget med på *Need*. Dét er historien, synes de to veteraner.

Én stemme - én lyd

Hanne Boel er om nogen kendt for moden soul og gospel udstyret med engelske tekster. Hittene er utallige, og fru Boel er en holden dame med hits som *I Wanna Make Love To You*, *Son Of A Preacherman*, *If You Want My Body* og *Don't Know Much About Love* med flere.

Trompetist Ole Hansen trådte frem i dansk musik med sine blæserarrangementer for de danske funkgrupper Buzstop, Blast og Paris Paris. I slutfirserne udgav han debuten *Blue Isis* med sin kæreste Ann Westergaard. En hel anden slags musik end den funk, man kendte ham for. *Blue Isis* blev også engelskinspireret synthesizer- og stryger-baseret pop i en blanding af maskiner og levende musikere. Ole Hansens titel er nu producer.

Er *Blue Isis* dét spor, du har fulgt sidenhen med Boel og Laubek?

- Det mener jeg ikke, jeg er bare nysgerrig. Det var første gang, jeg formulerede noget for mig selv, første gang, jeg ikke lavede gruppearbejde, siger Ole Hansen, der stadig spiller trompet, men ikke bruger den hos Hanne.

- Du kan lige vove på at tage trompeten med til en øver, griner hun. Saxofon og trompet er bandlyst i Hannes nye univers:

- Funk i dag er lettilgængelig musik. Den rykker i hofterne til en fest, og så er det dét. Det er helt naturligt, at vi er et andet sted, mener Hanne, der før solokarrieren sang i Blast og Crew.

Åbn for fordybelse

- Dybest set er det den sorte musik, der har været i konstant modulation og udvikling og sat en dagsorden. Men for os handler det om at være fremadskuende og ikke bagudskuende, siger Ole Hansen. Hanne er ikke helt enig:

- Nej, vores musik handler om, om man vil sætte sig ned et øjeblik og fordybe sig eller ikke. Jeg tror, at denne cd kræver fordybelse, for at man kan finde ind i den. Og høres på et vist niveau. (På rockdansk: Skru op, - red.). Som baggrundsmusik får du ikke noget forhold til den. Både *Silent Violence* og *Need* skal du have et

forhold til; sæt dig ned og hør dem og kun dem. Og fordyb dig. Det er nok et alderstræk, for da jeg var ung, da var jeg til musik, der gik hurtigt ind under huden. I mange menneskers øje står jeg for noget, der er lettere tilgængeligt. Bare folk vil åbne sluserne en millimeter mere og gå med mig ind i den her verden.

Pipper perfekt

Ole Hansen er kendt for sin perfektionisme i studiet, og det gælder også *Need*, der næppe kan kaldes skramlet håndspillet musik. Sampler og sequenzere dominerer, selv om Hanne Boel Band og klassiske musikere pipper frem her og der.

- Jeg skal gå fem-ti år tilbage i min bevidsthed...

Det var ikke i går, at jeg tog stilling til at bruge organiske eller ikke-organiske elementer i min musik. Eller metrisk i forhold til ikke-metriske elementer. Om ting er håndspillede eller ej, den puritanisme er død. Indenfor dén form er der ingen fornyelse, mener Ole.

Er rocken død?

- Hvis du ser nu, så er der kommet nye former, hvor begrebet rock er håbløst forældet. De nye grupper er blandinger af alt; rock, techno, sort musik, alt er blandet sammen. Så anmelderne løber stakåndet efter musikken for at klistre etiketter på. Jeg opfatter DJ'en og programmøren som instrumentaler på lige fod med trommeslager og guitarist. Ud af det er der opstået nye områder, som er enormt spændende, siger Ole Hansen.

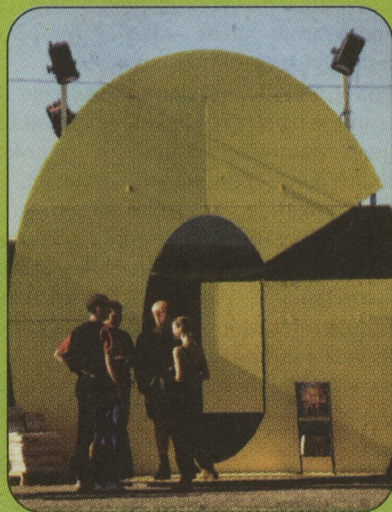
- Undskyld tak, bliver slutreplikken til de to seriøse kunstnere på Langeliniepavillonen.



Alting er lidt grønnere i GAFFA's telt!



Besøg GAFFA's bod i Base Nord her på festivalen.
GAFFA hatte, solbriller, T-shirts, tasker, jakker og musikbiografier.
Desuden er der mulighed for at møde flere af GAFFA's skribenter og medarbejdere.
Med andre ord - velkommen i vores "Roskilde" telt.



MUSIKMAGASINET

GAFFA

DANMARKS STØRSTE MUSIKMAGASIN

D:A:D har sat kursen



Efter en aggressiv og benhård renselseskur - *Helpyourselfish* - har **D:A:D** gefundet humøret.

Det håndgribelige resultat er på gaden den 6. november i form af gruppens sjette studiealbum med den indbydende titel - *Simpatico*.

Af **Henrik Tuxen**

Foto **Klaus Thymann/Schiller**

Allerede før udgivelsen af debut-ep'en *Standing on the Never Never* i 1985 kunne Disneyland After Dark uden problemer fylde landets mindre koncertsale. Bandet opstod på ruinerne af en dansk punkscene, der i løbet af få år havde udskiftet aggressiv energi, power og intensitet med kedsommelig narcissisme, heroin og udsplattede eyeliner.

Jesper, Stig, Peter (og senere Cobber) kendte deres besøgelsestid i miljøet og satte i stedet humor, galskab og frem for alt fest på dagordenen. Debuten solgte af helvede til, men over det ganske land valfartede folk til ko-punkballer, hvor larmende guitarer, hashpiber og halmballer fløj rundt i lokalet - så lokale støjmålere, landbetjente og skumsprøjter kom på overarbejde.

De næste 6 - 7 år steg gruppen kontinuerligt i graderne på en facon, der savner sidestykke i dansk rockhistorie. Ko-punken blev med tiden til udavendt, melodios rock/metal - altid med et par gangbare hits på tapetet. Pludselig trak D:A:D fulde huse på højde med de rigtigt tunge, internationale rock-drenge, og med *No Fuel Left For The Pilgrims* i 1989 begyndte pladesalget også at gøre bankbøgerne elektriske. Nu var hele Skandinavien og Nordtyskland D:A:D's uindtagelige hjemmebane. Det undgik naturligvis ikke omverdenens opmærksomhed, og efter en hæsbæsende bydekrig gik Warner Brothers af med sejren, da D:A:D i efteråret 1989 accepterede selskabets tilbud på magiske 1 million dollar. Turen var kommet til rockens moderland - USA. Der blev lagt en pæn bund - 100.000 albums blev langet over disken på under et år derovre, uden at nogen dog tog ordet 'mega-hit' i munden.

I 1991 udkom *Riskin' It All*, der tangerede forgængerens succes på hjemmebanen og cementerede gruppens status som landets førende rockband. Samtidig var blandt andet Japan, Australien og Portugal blevet omdannet til nye 'Disneylands', men brødrene Warner havde stillet skarpt på et andet og meget håndgribeligt succeskriterium - USA.

Samtidig med, at D:A:D var i stand til at sælge KB hallen ud to gange på samme uge og holde kokraniet højt i hele Europa, måtte drengene samtidig erkende at amerikanerne ikke inviterede til afterparty - Disneyland var lukket.

Fra samme breddegrader begyndte nye toner samtidig at trække folk i hobetal til koncertsale og pladeforretninger. Letmetallen var død, nu stank det langt væk af teenageånd og *I'm Still Alive*. Efter 7 års kontinuerligt eskalerende succes begyndte tømmermændene at indfinde sig hos D:A:D - kommercielt, musikalsk og personligt.

Heldigvis var alle enige - et radikalt sporskifte var ikke kun tiltrængt, det var en ren og skær nødvendighed, hvis D:A:D skulle overleve.

- Vi vidste, at jorden brændte under os. Fornemmelsen af 80'er vrage følte deprimerende tæt på. Nu havde vi siddet og kigget på hinanden de sidste 10 år, nu skulle der virkelig ske noget. Hvis det ikke kunne være sjovt, så skulle det i hvert fald være anderledes.

D:A:D's forsanger Jesper Binzer er ikke i tvivl, da GAFFA prøveborer lidt i tiden efter *Riskin' It All*. Løsningen hed *Helpyourselfish*. Væk var de skæve humoristiske indslag og de hoftevidene landeplager - i stedet udbasunerede højtalernes rendyrket metallyd, når albummet røg i rotation. Her var hverken et grin eller et halvt, men computerstyret

metalproduktion, der appelerede mere til forløsning af indestængte aggressioner end til aktivering af smilebåndsmuskulaturen.

Seriøsitet frem for alt

I dagens anledning er D:A:D troppet fuldtalligt op. Seancen finder sted hos EMI/Medley på Vognmagergade, selvom undertegnede et øjeblik er i tvivl, om det egentlig er Hovedbanegården, vi befinder os på. Gennemtræksprincippet fungerer under alle omstændigheder upåklageligt - Jesper er beredvilligt bænket og er manden med ordet, hvor de tre andre uafsladligt fiser ind og ud af døren - trommeslager Peter siger nærmest ikke et ord, mens Stig og Cobber jævnlige supplerer med skarpladte ironiske sidebemærkninger - for pludselig at chokere med momentale anfald af seriøsitet. Stemningen er med andre ord jovial og temmelig løssluppen. *Hvor Helpyourselfish var aggressiv og selvcenteret, hedder det nye album Simpatico - er det et udtryk for, at I har fået et mere optimistisk livssyn?*

Stig: Det er som en lille dreng med pomadehår, der rækker næven frem (kollektivt latterbrøl - emnet tilsyneladende uddebateret).

Er der nogle bands/albums, I har lyttet særligt meget til op til indspilningen af Simpatico?

Cobber: Jeg har et kassettebånd med Chet Atkins, som jeg af og til hører på min gamle skramlende båndoptager ude i køkkenet (straight face).

Peter: Jeg hører aldrig musik (jubelen eskaleres gradvist).

Opfatter I jer selv som et dansk eller et internationalt band?

Stig (i ophøjet Poul Reumert-lignende tonefald): Vi er et tysk metalband, det vil vi altid være (*dagens interne D:A:D-topscorer*)

Melodien tilbage i højsædet

Under den tilsyneladende indbydende frokostenretning - der af et enstemmigt D:A:D får prædikatet DSB-mad - bliver der alligevel også tid til at komme lidt dybere ned under den slidstærke bandlakering. Den løsslupne stemning matcher tilsyneladende ånden og atmosfæren på *Simpatico*.

- Vi ville gerne have flere detaljer med og lave et friskere album og har brugt 4 - 5 måneder i studiet, hvilket er væsentligt længere tid, end vi plejer. Samtidig har vi hevet enkelte gæstemusikere ind, noget, vi ikke rigtigt har dyrket tidligere, dels på grund af økonomi, men også af

Tilbage på sporet

forfængelighed. På *Simpatico* har Dr. Beat lagt et enkelt spor, og der er også blevet plads til et par søde violiner, fortæller gruppens musikalske maestro, Jacob 'Cobber' Binzer.

- Vi har haft en væsentligt friere indgangsvinkel end på den foregående, der var meget styret. Det havde sine kvaliteter, da man skal passe på med at tage sin egen magi for alvorligt. Men denne gang havde vi lyst til at lade tilfældighederne råde i større udstrækning. Det er en mere optimistisk plade, og det er nok blevet lidt sjovere at være os. Melodien er kommet tilbage i højsædet, og der er flere sange, der vil kunne spilles på en akustisk guitar end før, supplerer storebror Jesper.

Hvorfor har I valgt at arbejde med Nikolaj Foss igen?
Selvom samarbejdet med Nikolaj Foss kørte godt på *No Fuel...* og *Riskin' It All*, var det ikke planlagt fra starten, at han skulle producere denne gang. Men da han også er vores A&R-mand på pladeselskabet, hørte han grundmaterialet og kom med tilpas mange gode forslag til, at vi mente, at han måtte være den rigtige mand. I øvrigt har Lars Overgaard og Thomas Brecklin også været involveret i produktionen, fortæller Jesper.

D.I.Y. - Do It Yourself

I forbindelse med udgivelsen af *Simpatico* har de to journalister Anders Jørgensen og Keld Rul (med GAFFA som forlag såmænd, red.) skrevet biografien *Brændstof Til Drengedrømme* om heltene fra Østerbro, hvilket bandet i øvrigt betragter som en stor ære og anerkendelse. I bogen bliver der ikke lagt fingre imellem - det er ikke fire kostskoledrenge med pomadehår, der er på spil. Der bliver spillet, drukket, røget, bollet og festet, så kokraniet er ved at flække både på langs og på tværs - Rock'n'Roll i yderste potens.

Indtrykket, der står tilbage, er at D:A:D først og fremmest er et kollektiv, hvor magien består i summen af de enkelte elementer. Og selvom hele bandet indtil for få år siden boede/hærgede i kollektivet 'Løkkebo' på Østerbro, har gamle venner gennem alle årene spillet en afgørende rolle i 'forretningen' D:A:D, hvilket om noget har fastholdt bandets identitet og profil.

- Vi har altid været særdeles involverede i alt, hvad der foregår omkring bandet, fra indspilning af musikken til profilering og markedsføring. Vi bruger vennerne og de bruger os; det er de mennesker, der kender os, og ved hvad der skal til. I en periode som nu, hvor vi arbejder meget med albumcovers og så videre, er det specielt vigtigt. Vi har lært af erfaring, at det gælder om at styre tingene selv helt og holdent - og jo større, det hele bliver, des vigtigere er det. Overlod man for eksempel styring-en af sin karriere til dem herinde (EMI-Medley, men for den sags skyld alle potentielle brancheinstanser, red.), ville det gå helt ad helvede til.

Når man nu tilfældigvis kan lide, at tingene hænger sammen og fungerer grafisk, kan det gå voldsomt galt, når udefra kommende slippes løs. På *Riskin It All* var hele det grafiske koncept holdt i karrygule farver, fra album til plakater og så videre. Da vi senere var på tour i England, så vi pludselig en af tourplakaterne i pink, fremstammer Jesper og Cobber, mens Stig og Peter sidder og græmmer sig ved erindringen om de stilløse englændere.

Skyder mod stjernerne

Helpyourselfish var ganske givet en nødvendighed for D:A:D, men ikke desto mindre har band og pladeselskab kunnet konstatere, at det samlede salg rundede 80.000 i Danmark og 70.000 i udlandet, hvor det samlede salgstal eksempelvis toppede i nærheden af de 600.000 på *No Fuel Left for The Pilgrims*. Det er ingen overdrivelse, at drengene har levet i hinanden senge i det meste af et årti, men kollektivdagene er nu definitivt ovre, og flere bandmedlemmer har stiftet familie og er blevet rigtige D:A:D's. Spørgsmålet er så, om livet på landevejen fortsat trækker lige så kraftigt, eller om ambitionsniveauet er droslet lidt ned med årene.

Jesper: Vi skyder stadigvæk højere, end evnerne kan bære.

Stig: Det er pladeselskabets skyld (hvis der er noget galt, red.).

Cobber: Selvfølgelig er der nogle indbyggede problemer i at have familie og køre et rockband. Men vi har altid kørt en rimelig fornuftig karrieremodel, hvilket betyder, at vi holder os væk fra rampelyset og er hjemme i lange perioder af gangen.

Jesper: Det er også slut med blokbooking (hele døgnet, red.) i studiet, det hører fortiden til - ikke noget for D:A:D-rockere.

Nu har I levet hele jeres voksenliv med bandet. Kan I se jer selv sammen om 20 år

- Heldigvis tænker vi aldrig så langt, men der skulle da gerne være mange gode år i os endnu. Men når jeg hører begrebet Dinosaur-rock kommer jeg automatisk til at tænke på Gnags, og så bliver jeg så frygteligt deprimeret, småfilosoferer Jesper Binzer.

Der er dog intet, der tyder på, at en tilsvarende grum skæbne vil overgå kollektivet fra Østerbro - der er stadig masser af benzin på Disney-tanken, og skulle den løbe tør, er der sikkert basis for en refill eller to.

Fra Cowboyhatte, halmballer og kvægtælling til steriliseret og troværdig familieunderholdning - videre til motorcykel-panser-outfit til dykkermasker, to-strengede instrumenter og fræsende metalrock. Fra Disneyland After Dark til D:A:D-Rockers - kollektivet fra Østerbro har været hele vejen igennem. I dagens anledning uddeler bandet ris og ros til det originale bagkatalog.

Standing On The Never Never (EP, 1985)

Uundværlig i enhver pladesamling. Der eksisterer et par virkelige 'collectors items', der er penge værd. Billedet er skævt på coveret, hvilket betyder at venstre margin er halveret. Udkom vist nok i 3000 eksemplarer og solgte i første omgang 1600 - en kassesucces.

Call Of The Wild (1986)

Bandet: Det ultimative konceptalbum, der er ikke et nummer, der falder uden for. Det er simpelthen 'Så er der tegnefilm' - lige til Jacob Stegelmann.

Cobber: Vi sætter den på pladespilleren for sjov og tager den af i alvor. Stig: Her var der tale om (hash)blokbooking og Peter Thorupsk alkoholindtagelse.

Jesper: Vores kapacitet blev ikke fuldt udnyttet.

Draws A Circle (1987)

Vi ville af med cowboyhatten og fik AC/DC-teknikeren Mark Dearnley til at hjælpe os. Pladen er langt fra stilren og lidt af et misk-mask - fra *Won't Cut My Hair* til *Black Crickets*. Derfor *Draws A Circle*, hvilket også betyder at lave en plade (viva de runde vinyldege). Så var der hittet *Isn't That Wild*, hvilket var vores første bekendtskab med et 'radioarrangement'. Intro - vers - omkvæd - vers - omkvæd - solo - omkvæd - slut. Det var helt nyt for os at være så grundige.

Pladen solgte 30.000 eksemplarer, men vi blev hele tiden spurgt, hvorfor vi ikke solgte mere, da koncertstederne altid var fulde - vi har altid været et udpræget liveband.

No Fuel Left For The Pilgrims (1989)

Ja, nu var ko-drengene rigtigt blevet voksne, og der var for alvor kommet benzin på drengedrømmene (slet skjult hentydning til pressen, der i følge D:A:D har afskrevet gruppen efter hvert eneste album, red.).

Det var vores egentlige gennembrud. En rock/metal plade, der var renset for cowpunk- stilen. Nikolaj Foss opfordrede os til at gemme det morsomme til teksterne og holde det ude af musikken, hvor vi for havde blandet de to elementer.

Cobber: Hård Århusgade Blues med den rigtige nerve.

Riskin It All (1991)

Lavet umiddelbart efter turnéen på *No Fuel...* albummet og temmelig meget efter samme model.

Cobber: Jeg synes, det er en fed plade og mener, at der er tale om gennearbejdet kvalitet med et par virkelige perler imellem. Men den mangler den nerve, som vi fik frem på *No Fuel...*

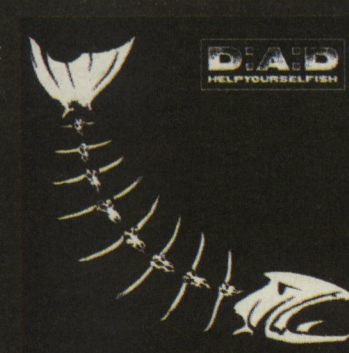
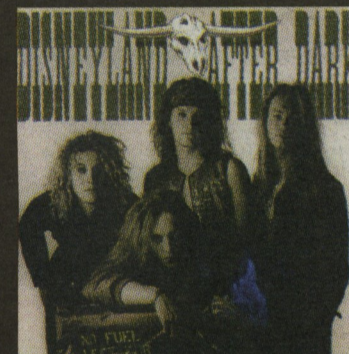
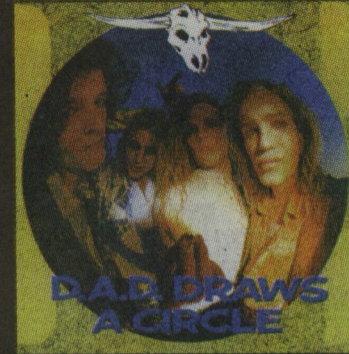
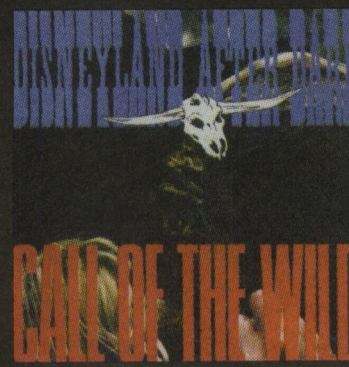
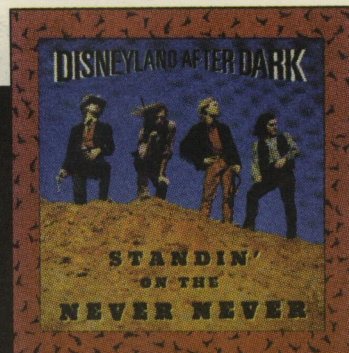
Helpyourselfish (1995)

Jesper: Det er vores bro til fremtiden, og det vil det altid være, det kan man aldrig tage fra den plade. *Surviving* - eller *Living the Nineties*. En arbejdsrejse af de store, hvor modningsprocesser, tvivl og uoverenstemmelser spillede ind. Vi var nødt til at bryde formlen for vores egen succes. Den har givet vores karriere et boost på 10 år.

Pladen er computerstyret, timet og tilrettelagt. Har (også idag) en enormt fed lyd, er dejlig rå, men mangler af samme grund små spøgelses og skæve indslag. Renset for humor og nullermænd.

Afspejlede vores øvelokale i Nordvest-kvarteret; her er der grævejr året rundt.

Stig: Vores sorte album. Stor oplevelse at spille med så meget energi.



Simpatico (1997)
Back On The Track - In A Brand New World - New Dawn Recordings
Stig: Pastelfarvet.

Bossen og bumsen - Jarvis Hardcore

Af Henrik Tuxen

Foto Morten Larsen/Schiller

Fra albumcovers, videoer og magasinfotos fremstår Jarvis Cocker som den stilfulde, ulasteligt klædte verdensmand - bevæbnet med geniets gennemborende (over)blik og ordforråd samt entertainerens situationsfornemmelse og uforlignelige glimt i øjet. Da GAFFA - som eneste danske medie i øvrigt - fik fornøjelsen af Jarvis Cocker på tomandshånd (lejlighedsvis assisteret af Pulp's kvindelige keyboardspiller, Candida Doyle), kom hans umiddelbare visuelle fremtoning derimod som lidt af en overraskelse.

Her var ingen Andy Garcia-elegance eller noget Harvey Keitel-"killer instinct". Cocker er selv filmuddannet fra St. Martin's College, og dvæler man et øjeblik ved læredet, findes en relevant parallel nok nærmere ved at gå et årti eller to tilbage i annalerne. I filmen *Ten* jagter en succesfuld, men ubehjælpelig easy listening-komponist - i Dudley Moores skikkelse - den underskønne Bo Derek, der er ti på 'cigar'skalaen ud af lige så mange mulige. Jarvis ser denne spæde forårsdag i Stockholm ud til at være alt andet end på jagt - men med hans rundetårnstore skyggebriller, let uglede hår, brunt dominerede outfit, halvslørede stemmeføring, kunstpauser og svage tømmermænd er der visse fællestræk med den forhutlede pianospillende kvindejæger i Dudley Moores mere rolige øjeblikke, men som bekendt skal man ikke skue hunden på hårene. Jarvis Cockers skæve, selvironiske charme folder sig gradvist ud, og i løbet af samtalen viser den sympatiske frontfigur sig at være i rig besiddelse af såvel vid som bid.

Nationens tilstand

Gennem de seneste år har excentrikeren Jarvis Cocker opnået nærmest profetagtig status på sine hjemlige breddegrader, grundet hans evne til at ramme plet - forløse det umulige, som alle tænker, men ingen evner at udtrykke. Han har ved flere lejligheder ramt "nationens tilstand", hvilket har givet ham status af "trendsætter" og stilbarometer i langt ud over gængse "teen-pop" kredse.

Først og fremmest med singlen *Common People*, der elegant udstiller hykleriet i overklassens 'snobben nedad'. Senere ved hans spontane "gatecrashing" af Michael Jacksons optræden ved Brit Awards 1996, hvor Pulp-forsangeren efterfølgende blev arresteret og anklaget for overfald på tre børnedansere. Ifølge Cocker det mest pinlige øjeblik i hans liv - men for mange den ultimative udlevering af det kirurgiske rumeksperiment, Michael Jackson.

Efter årevis i skyggen råhittede Pulp i 95/96 med albummet *Different Class* og gik direkte ind på førstepladsen på den engelske hitliste. Så presset er til af føle, op til udgivelsen af *This Is Hardcore*. Candida Doyle lægger ud:

14 år efter, at gruppen blev dannet, lå PULP for første gang på toppen af hitlisterne med albummet *Different Class*. Alt blev med et slag vendt på hovedet for bandet med den karismatiske frontmand Jarvis Cocker. Omstillingsprocessen er nu ved være overstået, og efter et helt år i studiet er Pulp parate til at følge succesen op. GAFFA drog til Stockholm - *This Is Hardcore*.

endelig lykkedes, og man derefter opgiver det hele alligevel, så ville det have været virkeligt deprimerende. Dette album er lavet næsten i trods - for at bevise, at man ikke behøver at blive ødelagt af de ting, man begærer.

Men hvad er så det nye udgangspunkt? Er du ikke afskåret fra din velkendte rolle, som observatør af det "normale" liv?

- Jo, sådan er det desværre. Jeg kan ikke på samme måde glide ind i en situation, se mig lidt omkring og så gå igen. Folk kigger meget på mig, og mange prøver at virke imponerende ved at tale højere end de ellers vil gøre, hvilket er en unormal situation. Jeg kan godt lide at være centrum for opmærksomheden på scenen, men ikke i hverdagslivet, ikke når jeg går ned af en tilfældig gade.

- Man kan ikke skrive med troværdighed om ting fra en situation, som man ikke selv lever i, så forsvinder idéen med at skrive om det. Jeg har altid prøvet at være meget autentisk og bruge mange detaljer i mine beskrivelser. Derfor kan jeg ikke længere skrive om de samme ting, folk ville opdage det på miles afstand, hvis jeg bluffedede. Hvor de tidligere Pulp-plader har været mere udadvendt observerende, analyserer denne nærmere interne tankeprocesser, mener Jarvis Cocker.

Masser af succes - og det der hører til

Sidste gang gik I direkte ind som nr. 1, er I nervøse for, hvordan det nye album bliver modtaget?

- Ja, lidt, siger Candida med et lille nervøst smil.

- Historien viser, at en række meget indflydelsesrige albums ikke har solgt godt i begyndelsen. Så rent logisk betyder den første modtagelse ikke så meget. Alligevel er det muligt, at vi vil blive skuffede, hvis den ikke sælger godt, selvom det ikke vil gøre det til nogen dårlig plade. Jeg er bare glad for, at vi har fået lavet den, og at den rent faktisk er god, vurderer Jarvis Cocker.

Nu har I arbejdet så længe for at opnå succes. Nyder I den nu, hvor I har fået den?

- Det tager lang tid at vænne sig til det. Jeg havde det bestemt ikke godt, da vi begyndte med at lave dette album. Man har en idé om, at ens liv er rimeligt fastlagt og organiseret, og pludselig bliver alt vendt på hovedet. Som at blive dumpet ned i et andet land, helt alene, uden forvarsel. Før man taler lidt af sproget, kender nogle mennesker og ved lidt om,

- Alle i gruppen var nødt til at finde deres egne grunde for at blive i bandet. Vores guitarist, Russell Senior, valgte at gå ud efter 14 år i gruppen, men det ville have været en flad fornemmelse, hvis bandet var stoppet, fordi vi var blevet berømte.

Har I så fundet et nyt grundlag?

(Jarvis Cocker kvitterer med burhønselogik) - Vi er her, er vi ikke? - og fortsætter:

- Hvis vi havde stoppet tidligere, ville det have været som en virkelig dårlig slutning på en historie. Hvis man bruger så meget tid på at opnå noget, som

hvordan samfundet fungerer, er man ikke i stand til at slappe af og nyde situationen. Det tager sin tid, specielt når man ikke er helt ung længere, men i dag føler jeg mig faktisk rigtigt godt tilpas, forklarer den 34-årige sanger.

Tiden går

Tid er i øvrigt et emne, Jarvis Cocker ikke har et ubetinget afslappet forhold til. Men på trods af sit tenderende alders-traume, evner han alligevel at forholde sig til grå hår og rynker, med afvæbnende galgenhumor, hvilket først og fremmest kan høres på singlen *Help The Aged*, hvor outroen proklamerer "funny how it all slips away".

- Jeg tænker på det - konstant. Popmusik er traditionelt meget ungdomsrettet og ungdomsorienteret, og vi er ikke unge længere. På den anden side er jeg ikke parat til tøfler, cardigan og en pibe hængende i mundvigen. Grunden til, at jeg stadig føler, at vi har en berettigelse i denne branche, er, at det ikke kun er os, men folk generelt, som påtager sig ansvar for børn etc. væsentligt senere i livet, end hvad der var normalt tidligere.

Kan man ikke komme til at glorificere ungdommen unødigt? En dansk sangskriver (Nikolaj Nørlund) har lige udsendt en plade, hvor han synger, at livet begynder ved de 25 år.

- Hvor gammel er han selv.

32 eller 7.

- Det lyder meget interessant, den kunne jeg godt tænke mig at høre. Mit eget liv startede også, da jeg var 25. Det var her, at jeg flyttede til London og det tidspunkt, hvor tingene begyndte at ske for mig. Det er rigtigt, at der altid lurer en nostalgisk fare for at huske tingene bedre, end de rent faktisk var. Mange mennesker længes efter at være teenager igen, fordi de har erhvervet sig større viden, og derfor ønsker at de havde fået mere ud af ungdommen. Men så glemmer de, hvor akavet det er at være ung, dét at ikke at vide, hvordan en række ting hænger sammen, og hvordan man skal reagere i diverse sociale situationer, siger Cocker og uddyber efterfølgende:

- Når man er teenager og i begyndelsen af tyverne, så undersøger man hvilke livsstilsmuligheder, som eksisterer. Efter de 25 år tror du måske ikke, at du har taget en beslutning, men du er begyndt at acceptere, at der er visse dele af din personlighed, som aldrig vil ændre sig. Det er en god ting, da man tilegner sig en personlighed nærmest ved forsømmelse af andre muligheder - men det betyder, at man kan bruge sin personlighed og gøre noget med den. Min teori for tiden er, at det altid er hårdt at begynde på et nyt årti. Men efter 5 år er man så træt af at bekymre sig om det, at man nyder de sidste fem. På den måde nyder man i det mindste halvdelen af sit liv, hvilket er bedre end ikke at nyde sit liv overhovedet - bittersød lommefilosofi à la Cocker.

Privatlivet der forsvandt

Jarvis Cocker har altid været godt mediestof - med de skarpsindige tekster, hans karismatiske sceneoptræden og hans relativt afslappede, men alligevel totalt uforudsigelige opførsel har der været nok at skrive om, og Cocker lod da også længe

entrédøren stå på vid gab for verdenspressen. På grund af de mange år som 'lovende' følte han ikke noget behov for privatliv, da offentligheden endelig bankede på døren, men sådan hænger det ikke sammen længere.

- Når ens privatliv bliver invaderet af tabloidpressen, bliver det pludselig meget vigtigt at beskytte det. Af en eller anden grund ser der ikke ud til at være nogen fordel at være ærlig. Jeg har lige lavet et interview med det engelske magasin Select. De spurgte mig om mine tanker om ting som "drugs", pornografi osv., og jeg prøvede at svare så ærligt som muligt. Artiklen er lige udkommet under overskriften, "Death - Porn - Heroin" og får det til at se ud, som om jeg har levet som junkie i flere år. Jeg er ikke interesseret i at lyve eller nægte at tale om en masse ting; men det er et problem, at visse medier, med vold og magt, forsøger at sensationalisere frem for at fremstille, hvad man rent faktisk har snakket om, mener Pulp-sangeren.

Kvinderne og manden

På trods af den engelske presses mange kvaliteter er det et velkendt fænomen, at den som en anden sporhund lugter blod på miles afstand, selv når der ikke er noget. Selects overskrift er alligevel ikke så overraskende, da visse emner har det med at klæbe til Pulp, og til Jarvis Cocker i særdeleshed - kvinder for eksempel.

I Pulp's tekstunivers er en række sider af forholdet mellem kønnene blevet endevendt, der er ikke mindst blevet bollet på kryds og tværs, og utroskab er nærmere en sport end en forhindring.

Nok så overraskende er fortælleren ofte kvinden, men hvilke forudsætninger har Jarvis Cocker egentlig for at formulere denne vinkel, og hvad er det, en kvinde vil have fra en mand? - Spørger du mig om det, jeg håbede lige, at du ville fortælle mig det. Problemet er, at jeg ikke er en kvinde, men det har altså ikke afholdt mig fra at skrive fra denne vinkel. Det tætteste, jeg kan komme på en forklaring, er, at min opvækst har været meget domineret af kvinder. Min far forlod hjemmet, da jeg var 7 år gammel, og der var aldrig nogen "papfar" eller andre faderfigurer i hjemmet. Så alt, hvad jeg (som barn) har lært om forhold, har været ud fra kvindens synsvinkel.

Men forholdet mellem mand og kvinde er en relation, der aldrig vil blive bestemt, en konstant interessekonflikt. Jeg tror, at der er fundamental forskel på, hvordan mænd og kvinder tænker, vurderer Jarvis Cocker.

I 'I'm a Man' synger du "nothing ever makes a difference to a man" - er det ironisk ment, eller ser du mænd som



følelsesmæssige analfabeter?

- Mænd har svært ved at blive voksne og er generelt mere patetiske end kvinder. Jeg blev mere mand af at få succes, for det er noget, mænd stræber efter. Når du så har opnået succes, kan du føle dig som en ægte mand og få alt det, du vil have. Men de ting, som mænd ofte vil have, er hurtige biler, en kæreste med store patter osv., hvilket virker temmeligt åndsforladt. På den anden side falder man i, fordi man er en mand, har en seksuel drift. Men sangen handler om, at hvis det at være en mand er dyre restauranter, hurtige biler, så er jeg helst fri for at være en, siger Jarvis Cocker.

Chris er Hardcore

Som på *Different Class* har Pulp allierede sig med den levende producerlegende Chris Thomas. Han begyndte som lærling for George Martin på Beatles' *White Album*, og efterfølgende har han produceret spandevs af hitplader for blandt andre Pink Floyd, Sex Pistols og Roxy Music. I øvrigt er han døv på det ene øre.

- Selvom han er fyldt 50 er han stadig utrolig entusiastisk og udholdende. Han tror altid, at han er ved at miste grebet og har produceret sin sidste gode plade. Han kunne bare læne sig tilbage og sige: "Jeg producerede *Dark Side Of The Moon*, jeg producerede *Never Mind the Bollocks*, jeg skal ikke bevise mere i mit liv". I stedet er han særdeles involveret og tager næsten tingene for personligt nogen gange. Vi havde lavet et "cut" af *Help The Aged*, uden at han vidste det - han tog det nærmest, som at vi ikke mente, han var kvalificeret som producer, siger Jarvis Cocker og fortsætter:

- Han var meget nødvendig denne gang. Vi var meget lang tid om at lave denne plade og befandt os på et stadie af lettere frygt. Vi blev kastet ind i en helt anden verden, derfor var det meget vigtigt, at der var en række ting, som var uforandrede. Hvis vi havde haft en anden producer, kunne albummet være endt som en katastrofe.

This Is Hardcore skiller sig en del ud fra de tidligere Pulp-udgivelser. Hvordan vil du selv karakterisere albummet?

- Jeg synes, at titlen taler for sig selv.

Hardcore, som at kun de stærke, eller hardcore, overlever.

Hardcore, som de eneste, der er tilbage på dansegulvet kl. 8 om morgenen.

Hardcore, som at være udholdende.

Man skal være hardcore for at kunne udholde, men er du parat til at gøre det - så er det det hele værd.

This Is Hardcore - nummer for nummer

Pulp opfordrer konsekvent lytteren til ikke at læse teksterne samtidig med, at cd'en spinner på anlægget. Ikke desto mindre tiltrækker Jarvis Cockers verbale eskapader sig altid enorm opmærksomhed på trods af, at han altid skriver teksterne i absolut sidste øjeblik. Som en lille gestus til GAFFAs læsere formulerede Jarvis Cocker til lejligheden en verbal "Hardcore"-guide.

Fear - Vi havde skrevet dette nummer, og det lod som noget fra en gyserfilm. Men folk er ikke rigtigt bange for gyserfilm mere, så i stedet ville jeg skrive om noget, som folk virkelig er bange for i dag, impotens for eksempel.

Dishes - "I'm not Jesus though I have the same initials". Denne åbningslinie relaterer på en eller anden måde til alt det hysteri, jeg har været udsat for i forbindelse med Pulp's popularitet. Jeg fandt ud af, at det er bedre at være et ganske almindeligt menneske end 'The son of God'.

Party Hard - På den sidste turnés afsluttende aften i Barcelona blev der afholdt en slags "afterparty", som samtidig var et lanceringsfremstød for en ny type ol. Vi gjorde det kun, fordi arrangøren betalte for at flyve 150 af vores venner ned til koncerten. Så var der denne idiot i arrangørgruppen, som sagde "I hope you guys like to party, cause I like to party pretty fucking hard". Det blev et begreb for os, men det tog mig århundreder at skrive teksten.

Help The Aged - Sangen dukkede pludselig op i mit hoved i en flyvemaskine. Senere fik jeg idéen stykket sammen med noget musik.

This Is Hardcore - Titlen appellerede til mig, men jeg anede ikke, hvad jeg skulle skrive, så jeg gemte den til virkelig sent i processen. Til sidst var jeg nødt til at skrive teksterne til otte numre på en aften - så faktisk kan jeg overhovedet ikke genkalde mig situationen, hvor jeg skrev den - et sort hul. Jeg gemte den også til afslutningen af indspilningerne, hvor jeg var blevet virkelig fuld - så sangen kom også fra "nowhere". Jeg kan lide denne sang, og jeg tror, det er fordi, jeg kan ikke kan regne ud, hvor den kommer fra.

TV Movie - Folk kan lide at se deres liv som en film. Hvis dit liv gik galt, kunne det være, at det så ud som en TV-film - en film, hvor alle de interessante dele er blevet udeladt. Noget, der bare er lavet for at udfylde tid i et TV-program. Jeg tænkte, at det ville være en dårlig situation at befinde sig i.

A Little Soul - Vi havde stumper af musikken i evigheder og pludselig kom melodien - jeg aner ikke hvorfra.

I'm A Man - Denne er oplagt, jeg er én.

Seductive Baby - Igen havde vi musikken klar virkelig længe. Jeg vidste, at jeg skulle skrive noget sensitivt, men jeg var bange for at lægge mig for tæt op af tidligere ting som *Legendary Girlfriend*. Så jeg måtte finde på noget andet, hvilket grundlæggende var at få kvinden i sangen ind i sangen.

Sylvia - En af de sjældne, hvor ordene kom først.

Glory Days - På et tidspunkt havde dette nummer en helt anden tekst. Men jeg synes, at ordene lå for tæt op ad *Common People*, så jeg kasserede det hele og begyndte forfra.

Day After The Revolution - "Really a pig of a song". Den sværeste sang på albummet at skrive teksten til. Jeg forestillede mig, at en revolution fandt sted i England, og at folk ville være virkelig 'oppe' på det, mens det hele foregik. Men hvad med bagefter! Jeg forestillede mig, at en masse folk ikke anede, hvad de skulle stille op med sig selv, dagen derpå. Hvem skulle de følge, hvad skulle de vælge, nu hvor de havde nedbrudt alt det gamle? Men jeg kunne bare ikke finde ud af at skrive det, så det endte med at handle mere om en personlig revolution end en revolution i et land.



Krop · Form · Farve · Stil



Fagskolen

kurser inden for 5 forskellige linier:

- Beklædning
- Tekstil & tryk
- Idé & design
- Computerdesign/grafik
- Blandede bolcher

Kurserne varer 40, 18 eller 22 uger – men kan også tilpasses dine specielle behov.

Kursusstart august og januar.

Fagskolekurserne kvalificerer dig til videregående uddannelser.

Du får grundlæggende beklædnings- og designmæssige kvalifikationer.

Du syr dit eget tøj, designer på computer og arbejder med fremstilling af tekstiler.

Læs mere på www.bekl.dk eller ring efter brochure!

Seminariet

tilbyder en 3-årig uddannelse inden for 3 forskellige hovedfag:

- ▲ Couture
- ▲ Idé & design
- ▲ Tekstil

Desuden er der tilvalgslinier inden for kunst og kultur, skind og læder, tekstiltryk og kostumer.

Ansøgningsfrist 15. marts og 1. juli med uddannelsesstart august.

En uddannelse som håndarbejds lærer giver dig mulighed for ansættelse i ungdoms- og voksenundervisning, på det private arbejdsmarked, inden for modeindustrien eller som selvstændig.

Læs mere på www.bekl.dk eller ring efter brochure!

Helt nye lokaler i
det ombyggede
glasværk



BEKLÆDNINGSFAGSKOLEN

Odense Fagskole og Håndarbejdsseminarium
Ørstedsgade 28, 5000 Odense C
Telefon 66 12 21 45 · Fax 65 90 63 45
www.bekl.dk · E-mail: info@bekl.dk

Næste kursusstart
august - ring og hør
om dine muligheder!



Superior Eyewear

Gibson
USA

Rød scene

Gul scene

Deeday

Roskilde Ballroom

Blå scene

Orange scene

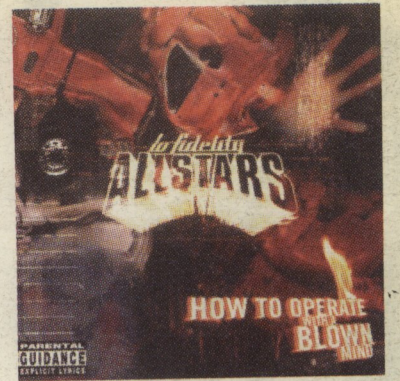
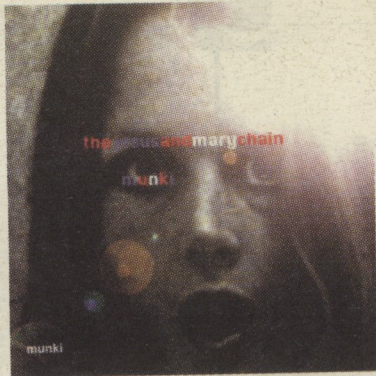
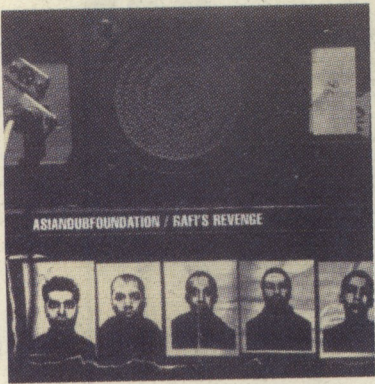
Green scene

torsdag	18:00 Tortoise 20:30 Tori Amos 23:00 Tricky	19:15 Backyard Babies 21:45 Meredith Brooks	17:30 Future 3 18:30 DJ Shack 19:30 Sternklang 20:30 DJ Kruder & Dorfmeister 23:00 Adam F With MC.MC.	17:30 Stompin' Crawfish 19:45 Smilin' Myron 22:00 New Birth Brass Band	17:30 Speaker Bite Me 19:00 Mew 21:00 Coal Chamber 23:00 Loïs	17:30 Psyched Up Janis 19:00 Max Cavalera's Soulfly 21:00 Slayer 23:00 Black Sabbath	19:00 Film "Modulation" 20:15 DJ Hell 21:30 Kraftwerk
fredag	13:15 Turbonegro 16:00 Atari Teenage Riot 18:45 The Mighty Mighty Bosstones 24:00 Dr. John 02:30 Alabama 3	12:00 On Trial 14:45 Fu Manchu 17:30 Spiritualized 20:00 Junkie XL 22:45 Pizzicato Five 01:15 Dimmu Borgir	12:00 Drum Island 13:00 DJ Abstract 13:30 Subgud 14:30 DJ Abstract 15:00 Shanks 17:00 Bentley Rhythm Ace 18:00 Konishi 19:00 Headrillaz 20:00 DJ 360 21:00 Lo Fidelity Allstar 23:00 Scan X 23:45 DJ Chaotik Ramses 01:00 Laurent Garnier 02:00 DJ Sneak	12:30 Roy Pascal & On Purpose 14:45 The Original Danish Polcalypso Orchestra 17:00 Brave Combo 19:15 The Skatalites 21:30 La Charenga Habanera 02:00 Paulito Y Su Elite	13:00 Weeping Willows 15:00 Nils Petter Molvær & Khmer 17:00 Clemens 19:00 Stereo Total 21:00 Idlewild 23:00 Queens Of Shiba 01:00 Sophie Zelmani 03:00 Puddu Varrano	18:00 Deftones 20:00 Bob Dylan 23:00 Garbage 01:00 D:A:D	14:00 Paradise Lost 16:00 Bernard Butler 17:30 The Jon Spencer Blues Explosion 22:00 Steve Earle & The Dukers 24:00 Marilyn Manson 02:30 Illdisposed
lørdag	16:00 Bleeder 18:30 Baal 21:00 A Tribe Called Quest 23:30 Lisa Ekdahl 02:00 Penniless	12:00-N.Y. Hip Hop 16:30 Mr. Live & Tony Bones Mass Influence The Boulevard Connection Loop Troop Non Phixion Arsonists Hight & Mighty Cutting Crew Company Flow Bobbitt The Barber 17:15 Seigmen 19:45 Catatonia 22:15 Nikolaj Nørlund & Rhonda Harris 00:45 Keith Secola & Wild Band Of Indians 03:00 Ginman/ Jørgensen	12:00 Dot Sound System 16:00 Friend DJ Ian O'Brien Quant DJ Ian O'Brien Hab DJ Ian O'Brien 17:00 DJ Aron 18:00 Luke Slater Freak Funk 19:00 DJ's Mario & Kenny Glaskow 21:00 Green Velvet 23:00 DJ CJ Bolland 01:00 Steve Stoll 02:00 DJ Carl Cox	12:30 Ole Theill 14:45 Mynta 17:00 Musafir 19:15 Setona 21:30 Natcha Atlas 23:45 Orchestre National De Barbes 02:00 Aisha Kandisha's Jarring Effect	12:00 Palace Of Pleasure 13:30 Sportsguitar 15:30 Nitin Sawhney 17:30 Mogwai 19:30 Aziza-A 21:30 Monnspell 23:30 Luksus 01:30 Ulan Bator 03:00 Kreidler	19:00 Echo & The Bunnymen 21:00 Pulp 23:00 The Beastie Boys 01:00 The Verve	14:00 Boom Boom Satellites 16:00 Kashmir 18:00 Sorten Muld 20:00 Great White 22:00 Oscar D'Leon 24:30 Rammstein 02:30 TV-2
søndag	12:00 Kent 14:30 Radish 17:00 Asian Dub Foundation 19:30 Eagle-Eye-Cherry	13:15 M@lk De Kojin 15:45 Dub Syndicate 18:15 Finley Quaye	12:00 DJ Peter Skovsted 13:00 E.T.A. 14:00 DJ Aron 15:00 Impulse 17:00 Bjørn Svin 18:00 DJ Jeff Mills 20:00 Richie Hawtin A.K.A. Plastikman	12:00 Galaxy 14:15 Super Cayor De Dakar 16:30 Hypnotix 18:45 Mystic Revelation Of Rastafari	13:00 Sawt El Atlas 14:30 Kristin Hersh 16:30 Vieja Trouva Santiaguera 18:30 The Drags	14:00 The Jesus & Mary Chain 16:00 Hanne Boel 18:00 Primal Scream 20:00 Portishead	

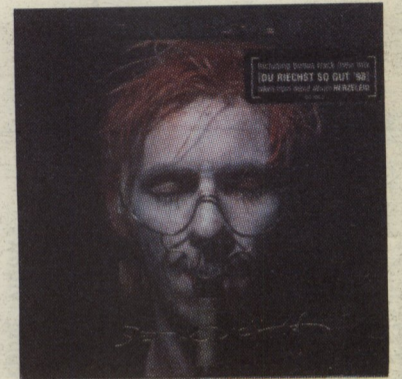
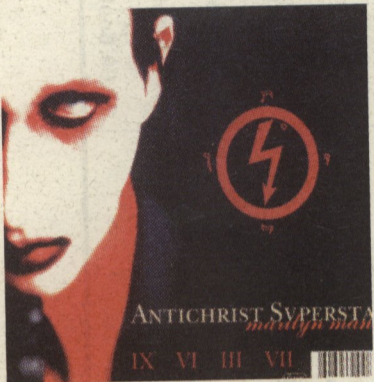
MUSIKMAGASINET



NB: Programmet som det så ud ved redaktionens slutning. Med forbehold for ændringer og aflysninger



FUEL FOR YOUR MIND BODY AND SOUL



INDIE ROCK INDUSTRIAL GOTH
SKA TECHNO HOUSE AMBIENT



JUNGLE ELEKTRO HIP-HOP VIDEO
VINYL CD... THE WORKS

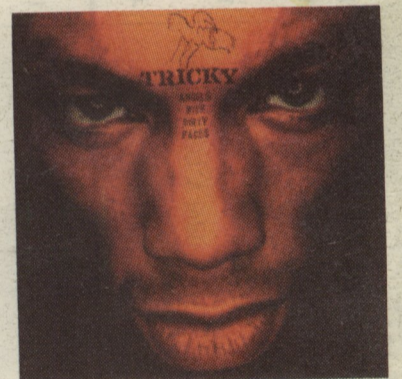


Spiritualized®

Ladies and gentlemen we are floating in space B P



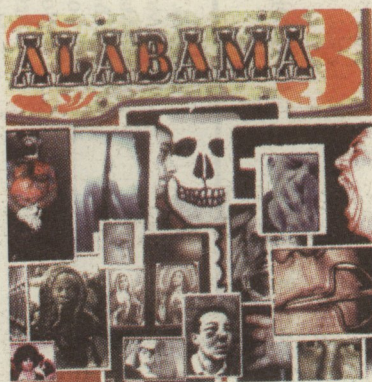
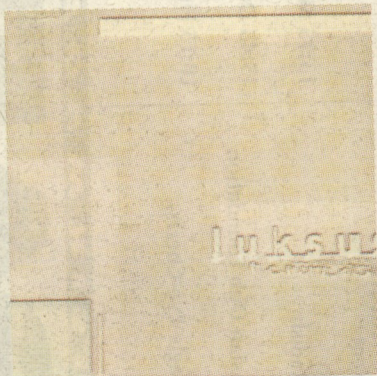
1 tablet 70 min



SÆRPRIS TIL OG MED

kr 115⁰⁰ pr. CD

LØRDAG DEN 4. JULI



LARSBJØRNSSTRÆDE 15 KØBENHAVN K WWW.BADENBADEN.DK